PAOLO DI GIROLAMO

EXTRATEREŞTRII AU FOST AICI

Traducere de CORNEL NICOLAU

EDITURA Z 1997

Celor care cred într-un viitor mai bun al planetei Pământ şi se străduiesc să-l făurească biruind dezbinările şi barierele ideologice, sociale şi rasiale

Coperta: USSOFT ŞI EDITURA Z

PREFAŢĂ

Noi şi „ei”.

Această carte s-a născut din încercarea de a da o explicaţie logică unor întâmplări în care sunt implicaţi – mult mai mult decât s-ar părea la prima vedere – omul de rând, orăşeanul anonim şi până şi ţăranul neştiutor într-o „piesă” scrisă de un autor necunoscut şi având un epilog inimaginabil.

Modul de a „contacta” folosit de către Străini (Extratereştri) este unul dintre cele mai greu de urmărit dacă privim prin prisma logicii omeneşti; dar el dezvăluie, în schimb, o programare precisă

a evenimentelor care, la o analiză atentă, pare să conducă în mod inevitabil la acceptarea prezenţei „lor” şi la pregătirea psihică a unui contact de masă.

O dată eşuate încercările de apropiere de deţinătorii puterii politice şi militare, s-au manifestat, ca o adevărată explozie, contactele cu indivizi sau cu grupuri de indivizi; s-au intensificat „prezenţele” în locuri cu o mare densitate a populaţiei, ca şi cum „ei” ar fi vrut să obişnuiască „mass-media” cu ideea existenţei „lor”. Acest program, generat probabil de dorinţa şi de necesitatea accelărării procesului de asimilare a unei realităţi traumatizante prin ea însăşi a fost continuat în faze alternative ceea ce a demonstrat cât de preocupaţi erau ocupanţii OZN-urilor să nu şocheze psihicul colectiv al oamenilor.

O asimilare gradată, de-a lungul unor generaţii, duce la o acceptare inevitabilă a unor concepte şi adevăruri revoluţionare. Voi încerca să redau aici o imagine cât mai clară a procesului de intervenţie care a avut loc – mai cu seamă înul

timii douăzeci şi cinci de ani – în diferite regiuni ale planetei noastre.

Iau ca punct de plecare anul 1954, deşi prezenţa extratereştrilor începe să se facă simţită efectiv – în mod tulburător şi în unele cazuri de-a dreptul traumatizant – încă din 1947. Psihicul omului refuză să admită existenţa unor adevăruri care pun la îndoială legitimitatea propriului său modus vivendi şi – ceea ce este mai rău – a propriului său modus operandi; primele „degustări" dintr-o realitate de neconceput şi îngrijorătoare au împovărat conştiinţele celor mai mulţi cu spaimă şi nesiguranţă. Prin analogie, aceeaşi a fost, întrucâtva, situaţia în care s-a aflat, fără voia sa, Robinson Crusoe, obişnuit deja cu izolarea sa absolută, în afara rutelor maritime, sigur de a fi singurul locuitor şi stăpân al insulei ce-l găzduia şi pe care o considera de acum a sa. Dar când şi-a dat seama că locuitorii altor insule necunoscute – şi cine ştie cât de numeroase – veneau să facă ospeţe canibalice pe plajele pe care el credea că niciun picior omenesc – în afară

de al său – nu mai călcase vreodată, atunci psihicul bietului naufragiat s-a tulburat. Nesiguranţa noii situaţii şi conştiinţa izolării sale l-au copleşit şi l-au obligat să croiască febril planuri de apărare şi de supravieţuire.

— A fost de ajuns să descopere urma lăsată de piciorul unei alte vieţuitoare ca să-l facă să-şi piardă, imediat, suveranitatea absolută asupra insulei sale rătăcite în ocean, dar care reprezenta de acum izvorul şi rostul existenţei sale. Reacţia psihică a fiinţelor omeneşti implicate în acei ani în evenimente şi fenomene necunoscute şi imprevizibile a fost, practic, identică.

Avalanşa motivelor, a cauzelor ameninţa să năruie instituţiile cele mai importante, cum ar fi cea politică şi cea militară.

Nu trebuie uitat faptul că abia se ieşise dintr-un război planetar de proporţii neobişnuite care se soldase cu zeci de milioane de morţi şi cu înspăimântătoarea folosire a sciziunii nucleare.

Marile Puteri – născute din cenuşa lumii de dinaintea războiului – se priveau deja cu

suspiciune şi cu invidie crescândă, deşi se puseseră de acord în privinţa împărţirii globului pământesc.

Această realitate, care-şi propunea a fi tot atât de revoluţionară pe cât era şi tehnologia, făcea să se prăbuşească într-o clipă castelul de cărţi de joc al politicii de intimidare, determinată de prada de război – mai mare sau mai mică – pe care învingătorii din acel conflict o luaseră din ceea ce supravieţuise distrugerii patrimoniului tehnologic german.

Americanii şi ruşii, urmaţi de englezi şi de francezi, au pus mâna pe bombele autopropulsate V [şi V2 naziste, pe avioanele cu reacţie ale Luftwaffe-i, pe dispozitivele cu telecomandă radio ale diviziei de tancuri (Panzer Divisionen), pe armele cu raze infraroşii şi pe alte lucruri diabolice născocite şi puse în practică de creierii înfierbântaţi ai inventatorilor celui de al Treilea Reich. Şi bomba atomică pare să fi fost realizată mai întâi de către germani, drept pentru care în America de Nord n-au fost lansate atâtea bombe

câte au fost lansate asupra uzinelor germane.

Oricum, faptele ţin de acum de domeniul istoriei şi n-are rost să le mai înşirăm. Am ţinut să amintesc doar unele dintre ele pentru a încerca să-l lămuresc pe cititor în ceea ce priveşte situaţia raporturilor de forţă apărute odată cu noua ordine a lucrurilor.

Acceptarea unei realităţi care ar fi pus în mod inevitabil în discuţie calitatea de leadership a învingătorilor era, de aceea, inadmisibilă; drept pentru care autorităţile politico-militare au avut, în epoca aceea, tot interesul să ascundă faptele, să-i facă pe martori să-şi ţină gura, să reducă la tăcere toate sursele de informaţii publice şi particulare, să încerce cu disperare să explice în mod raţional „fenomenele legate de prezenta OZN-urilor”.

P.d. G.

— Conducere (engl.).

CAPITOLUL 1

Treizeci de ani de OZN-uri

Această carte are drept scop să transmită

cititorului experienţele autorului în legătură cu fenomenul OZN şi cu ocupanţii acestora, precum şi ipotezele, interpretările, posibilele explicaţii pe care autorul însuşi le-a obţinut într-o perioadă de treizeci de ani de studii şi cercetări; adică exact anii care ne despart de faimoasa zi (24 iunie 1947) în care pilotul american Kenneth Arnold a vestit lumii prezenţa unor obiecte zburătoare necunoscute pe cerurile noastre.

Din ziua aceea, relatările privind observarea unor obiecte zburătoare necunoscute s-au înmulţit, au ajuns la un număr foarte mare. Nu ne stă în putinţă acum să le înşirăm pe toate şi să le descriem caracteristicile.

Dintre autorii care s-au interesat în ultimii douăzeci de ani de OZN-uri, unii pot să fie consideraţi drept „şefi de şcoală", pentru că de la ei s-au inspirat apoi toţi ceilalţi în ceea ce priveşte maniera de a aborda problema şi de a-i afla obârşia, precum şi modalităţile de exprimare.

Şcolile".

Să începem cu „şcoala" lui Adamski,

generoasă în mesaje umanitare şi apolitice şi în extratereştri care apar cu toţii

În original qualunquistici, de la qualunquismo – mişcare politică italiană din perioada imediat următoare celui de al Doilea Război Mondial – al cărei program a fost inspirat de interesele şi sentimentele oamenilor simpli şi nu de ideologii politice; prin extensie, atitudine de indiferenţă faţă de problemele politice şi sociale, apolitism. (Termen derivat din qualunque om oarecare, neînsemnat, titlul unui ziar fondat în 1944 de G. Giannini.). (n.tr.)

potrivit canoanelor noastre etice şi estetice – cu o conduită morală ireproşabilă şi frumoşi la înfăţişare, a căror prezenţă pe cerurile Pământului şi în imediata apropiere a acestuia îi dă neofitului impresia că se află în faţa unor îngeri păzitori cât se poate de indulgenţi, plini de iubire şi de înţelegere, dar care, oricum, nu au niciun interes să intervină direct în treburile turbulentei omeniri terestre.

„Şcoala” lui Eric Von Däniken şi Raymond

Drake, cei mai serios angajaţi, din intuiţii geniale (aceleaşi care în alte direcţii le-au îndrumat paşii lui Thor Heyerdale şi Fawcett), încearcă să reconstruiască un trecut al planetei noastre bogat în prezenţe extraterestre.

„Şcoala" lui Fuller, ziarist atent şi cinstit, consideră problema OZN-urilor pe baza unor date sigure pe care le-a analizat amănunţit, în mod personal, şi a unor experienţe trăite.

„Şcoala" soţilor Lorenzen şi a altora, precum spaniolul Antonio Ribera, francezul Aimé Michel, italianul Roberto Pinotti etc, care prezintă această materie în mod imparţial, ei dispunând de ştiri, informaţii şi documentaţii de o seriozitate ireproşabilă.

„Şcoala" unor autori ca Roberto având cu toţii intenţia de a demonstra că nu există o problemă extraterestră, deoarece OZN-urile – aceste aparate minunate având o concepţie de zbor revoluţionară – sunt realizarea unei industrii terestre fantomatică şi foarte avansată.

În sfârşit, autori ca Alberto Perego – de care

ne amintim din ce în ce mai puţin – care, deşi cu o „deviaţie profesională” lesne de înţeles, a încercat să dea o semnificaţie logică prezenţei OZN-urilor pe cerurile pământului şi, mai ales, a bănuit o corelaţie între prezenţe şi locurile survolate sau în orice caz implicate în aterizări.

Aşa cum se întâmplă întotdeauna, o idee exprimată de un autor – chiar dacă ea este condiţionată de experienţele sale şi de a sa formamentis – îşi găseşte imediat o bază solidă pe care să fie înălţată structura propriilor idei, rod şi ele al experienţelor subiective şi ale instrucţiunilor ce se nasc din compararea cercetărilor şi experienţelor altuia.

Aşadar, ca să nu mai lungim vorba, cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri – după ce a citit şi a consultat vreme de câţiva ani operele a numeroşi autori – a hotărât să experimenteze pe cont propriu descoperirile şi informaţiile pe care aceşti autori le dădeau drept sigure şi, cu ajutorul de nădejde şi de nebănuit al aparatului fotografic, a început, în îndepărtatul de acum an 1959, să

fotografieze cerul pe timp de noapte.

Primele încercări: 24 iunie 1959 (De Gaulle la Roma)

Spuzit de stele când este senin, voalat şi aproape tangibil atunci când este acoperit de nori, cerul oferă fenomene văzute şi nevăzute de ochiul omenesc, dar care – în mod inexorabil – sunt înregistrate pe pelicula fotografică. Cum aşa? Dintr-un motiv adeseori uitat: emulsia gelatinoasă a peliculei este mai sensibilă decât retina ochiului la razele infraroşii şi ultraviolete ale spectrului luminii.

În timp ce retina, atinsă de o rază din cele mai sus-menţionate, transmite informaţia prin intermediul nervilor optici la creier, care o înregistrează cu exactitate în subconştient, pelicula captează şi fixează pe suprafaţa sa prezenţa acestor unde luminoase existente dar invizibile.

În afară de aceasta, după câte se ştie, este posibil ca emulsia fotografică să capteze şi să înregistreze şi gama de unde sonore nepercepute

de urechea omenească şi anume ultrasunetele şi infrasunetele.

Mă refer la această probabilă realitate pentru a explica nişte fotografii „misterioase” făcute de mine în momente şi în locuri pe care la voi preciza mai încolo. Aşadar, era în seara zilei de 24 iunie 1959. Dată importantă: aniversarea (cea de a 12-a) observării datorate lui Kenneth Arnold şi a botezului oficial a misterioaselor obiecte zburătoare cu numele de „farfurii zburătoare”, Flying saucers (talere, farfurii, supiere zburătoare); naşă, în această împrejurare, presa internaţională; de asemenea era şi seara în care Preşedintele francez, Generalul De Gaulle, bărbatul-forte al Franţei şi al Europei, se afla – în caiitate de invitat al Preşedintelui italian de pe atunci, Gronchi – la Quirinale, fost palat regal şi acum reşedinţa Preşedinţilor Republicii italiene.

Ora: 21: 30, ora legală; cerul acoperit de nori aflaţi la mică înălţime (300 m) lăsa să cadă o ploicică domoală şi sâcâietoare, neobişnuită în acel anotimp.

Întors acasă la vremea potrivită pentru cină, am zăbovit un timp pentru a privi în mod maşinal pe fereastra balconului.

La dreapta, la câţiva zeci de metri, se vedea Lungotevere scăldată în lumină şi cu al său du-te-vino de maşini; farurile reflectate pe asfaltul ud, fluviul plin de lumini şi ploaia, ploaia aceea uşoară dar deasă şi agasantă.

Mi-am îndreptat privirea asupra cerului acoperit şi atenţia mi-a fost atrasă de nişte lumini ciudate ce apăreau când estompate, când bine delimitate. Era ca şi cum nişte reflectoare s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea pe bolta joasă a norilor.

Ei da, m-am gândit, sunt reflectoarele militare care iluminează cerul Romei în onoarea oaspetelui! Şi am căutat cu privirea fasciculul luminos care însoţeşte de obicei un asemenea spectacol. Dar nimic; nici urmă de fascicule luminoase din nicio parte; şi totuşi acele zone bine delimitate, una mai mare, care ba dispărea ba apărea din nou, încet, şi celelalte două sau trei mai mici ce păreau a ieşi din prima, deplasându-se

aidoma unei muşte, cu opriri, cu accelerări bruşte şi cu viraje în unghi ascuţit, erau prezente pe cer, deasupra capului meu şi cam deasupra centrului vechi al oraşului.

M-am consultat cu un prieten invitat la cină şi care, fascinat ca şi mine, privea acel ciudat balet luminos; eu am dat fuga în cameră să-mi iau aparatul fotografic.

Am potrivit în grabă timpul de declanşare şi diafragma: obiectivul deschis în întregime, durata de expunere – o secundă. Filmul, o bucată de peliculă cinematografică alb-negru, era de sensibilitate mijlocie 21 din Ferrania Pancro C.7/Safety).

— Stradă de-a lungul Tibrului. (n.tr.)

Am făcut patru sau cinci fotografii, apoi, gândindu-mă că n-are rost să consum inutil filmul pentru jocurile de lumină ale proiectoarelor militare, m-am oprit şi ne-am aşezat la masă. După acea primă şi vagă intuiţie că mă aflam în faţa vreunui fenomen de natură neprecizată (citisem o carte a lui A. Perego), mi-am alungat din minte

ideea şi am uitat episodul.

Lunile verii au trecut fără vreo noutate importantă; fotografiile se adunaseră, şi atunci când, în septembrie, am lăsat negativele pentru developare într-un studio, mi-aş fi putut închipui orice, în afară de faptul că înregistrasem pe peliculă nişte obiecte zburătoare aflate în mişcare pe cerul Romei în noaptea de 24 iunie 1959.

După câteva zile, când am ridicat materialul fotografic developat şi m-am apucat să examinez negativele pentru a le alege pe cele după care urma să scot copii, ei bine, atunci mi-a ieşit din gură o colorată exclamaţie dialectală: „Fir-ar!… mi-au şterpelit un negativ!” De fapt cunoşteam eu tristele obiceiuri ale studiourilor care aveau de lucru până peste cap şi un personal iresponsabil: o bună parte a negativului unui rolfilm cu 36 de poziţii era în întregime dungată cu negru!

După un moment de supărare, mi-am adus aminte că într-un negativ tot ceea ce este negru devine alb (adică lumină) în pozitiv; drept pentru care, înarmat cu o lupă, m-am apucat să examinez

cu cea mai mare atenţie fotogramele cu pricina.

Şi iată că, judecând eu pe invers, adică în funcţie de pozitiv, mi-am dat seama de existenţa clară a unor imagini ciudate dar precise, în formă de clopot, sau, dacă vreţi, de meduză fosforescentă, pe fondul întunecat şi noros al cerului. Punând aceste fotografii în legătură cu cele ce le precedau şi le urmau, am putut să ajung la data la care le făcusem: 24 iunie 1959. Una dintre aceste fotografii este reprodusă în prima ilustraţie de la sfârşitul Capitolului 3.

Este de prisos să redau aici cu de-amănuntul toate glumele şi insinuările pe care le-am adunat arătând fotografiile unor prieteni şi unor persoane avizate – ziarişti şi specialişti în materie.

Un ziarist – care a şi publicat fotografiile într-o revistă de literatură ştiinţifico-fantastică şi de astronautică privind construcţia şi lansarea rachetelor, considerată pe atunci printre cele mai importante – a găsit de cuviinţă să scrie că eu fotografiasem nişte „meduze” într-un acvariu, sau un lampadar de Murano cu luminile aprinse şi

care se mişca.

Alţii au insinuat că reuşisem, printr-o abilă manipulare a negativului, să obţin acele imagini fascinante, oricum. Nu mai adaug niciun cuvânt în legătură cu primirea de către intelectuali şi de către tehnicienii din domeniu a propunerii mele de a se examina negativele pentru a se descoperi eventuala escrocherie.

Să acceptăm, sub beneficiu de inventar, atitudinea celor care vor (aşa cum o afirmă în mod energic) să fie cu „picioarele pe pământ”.

Această atitudine de opoziţie şi de ironie ieftină este una din cauzele pe care şi le explică cel mai puţin autorii care se vaită că nu se bucură de trecere în masa cititorilor. Dar şi eu – şi o reafirm răspicat vreau să fiu cu picioarele pe pământ şi, ca atare, neîncrezându-mă în mine însumi mai mult decât în alţii, vreau dovezi tangibile, care să poată fi examinate în mod obiectiv, a ceea ce afirm.

Şi aici se vădeşte a fi necesară prezenţa aparatului fotografic; a acelui obiect fără suflet şi

fără inteligenţă, care nu poate să fie influenţat şi nici să aibă halucinaţii. Fotografia ne poate ajuta să analizăm unele fenomene bazându-ne pe mărturia sa rece dar exactă, ce poate fi examinată în nemiloasa vivisecţie a negativului ce a rămas impresionat de un eveniment, de o prezenţă de cele mai multe ori neobservată de capacităţile noastre fizice.

Întâlnirea, la Roma, între J.F. Kennedy şi Ioan al XXIII-lea

Luna – prezenţă fermecătoare. Atunci când este plină, discul ei luminos face ca întunecatul cer al nopţii să devină mai prietenos şi mai apropiat; stelele pălesc la lumina ei şi devin mai puţin îngrijorătoare. Noi, locuitorii oraşelor, nu reuşim să ne imaginăm reconfortarea şi dulcea încredere pe care acest corp ceresc le dăruieşte omului natural: adică acel locuitor al câmpiilor, al munţilor, sau acela ce-şi duce viaţa pe mare. De aceea civilizaţiile antice şi popoarele naturale din toate timpurile şi de pe toate meleagurile au divinizat luna, luna cea dătătoare de lumină în

nopţile senine, cea în mod tainic legată de fenomenele vieţii, de ritmul mareelor, cea care dă putere zămislitoare la tot ceea ce vieţuieşte pe planetă, de la fiinţele omeneşti la plante. Luna, inspiratoarea acelui tainic filtru al pasiunilor omeneşti care este poezia. Luna cea castă, integră, pentru grecii antici Artemis sau Diana, sora lui Apolo sau Phoebus, zeul Soarelui; mai apoi, în religia creştină, simbolul Sfintei Fecioare Maria, aşa cum apare în viziunea Evanghelistului Ioan.

Această lună care, printr-o stranie coincidenţă, este în stră, lucirea plenitudinii sale atunci când evenimentele actuale şi datele amintesc lumii oamenilor distraţi faptele nemuritoare ale trecutului.

La baza celor afirmate de mine se află o intuiţie: într-o seară (seară memorabilă), în care defunctul preşedinte John Fitzgerald Kennedy era oaspetele Papei de atunci, Ioan al XXIII-lea, eu, ce purtam recunoştinţă experienţei şi norocoasei coincidenţe ce-mi îngăduiseră să fotografiez nişte

corpuri luminoase deasupra Romei cu ocazia vizitei Generalului De Gaulle, m-am pregătit să fotografiez ceva asemănător.

M-am gândit că întâlnirea între două personalităţi ca Papa şi primul Preşedinte catolic nord-american trebuia să fie una foarte importantă dacă într-adevăr – aşa cum presupuneam eu – cineva se interesa de întâlnirile la nivel înalt de care depind destinele politice şi spirituale ale omenirii. Priveam cerul senin şi imaculat… luna plină înălţată pe cerul limpede; nici pomeneală de lumini rătăcind prin noapte. Numai luna plină, orbitoare… şi mă întrebam: „Dacă ei există cum de nu se văd; cum ar putea să fie realmente şi în mod fizic prezenţi fără a se face văzuţi?” După câteva minute (era cam pe la orele 21: 00) am făcut vreo câteva zeci de fotografii la luna plină, singurul corp luminos prezent pe cer.

De data aceasta n-am mai aşteptat luni de zile pentru a controla negativele… au fost developate imediat şi iată-le acolo, uşor de recunoscut, acoperişurile blocurilor de vizavi şi luna.

În locul satelitului – o ciudată, îngrijorătoare dâră luminoasă se răsucea în fotogramă. Pornea de la lună, al cărei halo se vedea desluşit, iar peste acea dâră se suprapuneau – fără a o acoperi – alte dungi luminoase trasate în mod mai mult sau mai puţin clar, ca şi cum un misterios ecou luminos s-ar fi pierdut în adâncul spaţiului. (Fotografiile 2 şi 3.)

Oare ce putea să fie? Ceva se întâmplase, se făcuse simţită prezenţa vreunei energii (ca să-i spunem aşa) care impresionase emulsia fotografică; şi totuşi eu nu văzusem nimic!

Obiecte prezente dar invizibile?

Rumegam în minte aceste întrebări în timp ce mă uitam la negative; un gând nebun începu să încolţească în mintea mea. Ei da! Obiectele puteau să fie prezente fără însă a fi văzute de ochiul omului întrucât se aflau în lumina orbitoare a lunii pline, în fond putea fi vorba despre aceeaşi tehnică folosită în timpul războiului din 1940 – 1944, care, cu prezenţe mai puţin paşnice, permitea avioanelor americane lucioase ca oglinda

să fie, practic, invizibile în lumina puternică a soarelui.

Într-adevăr, ora de zbor preferată a avioanelor aliaţilor deasupra oraşelor ce trebuiau să fie bombardate era între 13: 00 şi 14: 00, cu soarele în spate şi aproape la zenit.

Era doar o presupunere; care, totuşi, în acest caz era destul de logică. Puteau să existe dovezi cum că acel lucru se întâmplase sau ar fi fost cu putinţă să se întâmple în timpul zilei. Unele fapte incontestabile, având în vedere frecvenţa lor în timp şi numărul martorilor oculari, din ce în ce mai mulţi şi din ce în ce mai puţin sceptici, sosiţi în goană la locul fenomenului, erau de la sine o dovadă că o asemenea tehnică de „camuflare” fusese folosită în mod regulat de către vizitatorii veniţi din spa ţiu. Minunea de la Fatima ar putea să fie unul din aceste cazuri: repetarea acesteia la distanţă în timp, în locuri diferite şi adesea la aceleaşi ore ale zilei de aniversare a fenomenului – aşa cum i s-a întâmplat în grădinile Vaticanului Suveranului Pontif Pius al XII-lea în ziua de 30

octombrie 1950, şi din nou la Fatima, în ziua de 17 mai 1960 – este un fapt cel puţin ciudat.

Cazuri asemănătoare au fost înregistrate la San Damiano di Piacenza…

Fotografiile făcute – excluzând vreun defect al aparatului şi eventualele reflectări – demonstrează intermitenţa fenomenului, înregistrat pe peliculă mereu din acelaşi unghi, cu aceiaşi timpi de declanşare şi cu aceeaşi deschidere a obiectivului.

Întâlnirea Reginei Elisabeta cu Ioan al XXIII-lea

De atunci, am avut grijă să fiu foarte atent la calendarul întâlnirilor la nivel foarte înalt şi să încep în acelaşi timp să cercetez dacă şi în trecut asemenea evenimente avuseseră aprobarea prezenţei unor fenomene la fel de „stranii”.

Această cercetare îmi oferea datele cele mai interesante şi mai amănunţite, dar mă obliga totodată să procedez la o catalogare calitativă a fenomenelor şi a obi fetelor legate de datele respective. Calendarul faimoaselor întâlniri îmi furniza dovezi şi mai evidente, documentate, ca

întotdeauna, pe bază de fotografii; lună plină şi imagini mereu altele, lună plină şi puncte luminescente cu halo propriu aflate în mişcare pe cer şi uneori (şi acest lucru m-a lăsat perplex şi încă cum!) în apropierea aparatului fotografic şi deci şi a mea, eu fiind fotograful. Vizita Reginei Elisabeta (şeful bisericii anglicane) făcută Sanctităţii Sale Papa Ioan al XXIII-lea a avut drept rezultat pentru mine fotografiile care se pot vedea în ilustraţiile de la sfârşitul capitolului 3. (Fotografiile 4 – 8.)

Dar ceea ce mi-a dat mereu de gândit este ora la care am fotografiat aceste fenomene; mereu aceeaşi: între 20: 30 şi 21: 30. Este aşadar o oră preferenţială, sau eu sunt acela care m-am supus, încă de la început, condiţiei de a fotografia un fenomen mereu la aceeaşi oră?

Poate, deci, să fie aceasta o dovadă care susţine intuiţiile lui A. Perego, căutător atent al unor concluzii logice între cauză şi efect, sau luna plină este mereu şi oricum un mijloc eficace de camuflare folosit de nişte „inteligenţe” ce nu

doresc câtuşi de puţin să fie remarcate de către temătorii şi turbulenţii locuitori ai planetei Terra?

După cum se vede, cercetarea s-a extins în mod neaşteptat şi fotografiile informează în legătură cu un alt aspect al fenomenologiei despre care discutam.

Şi iată deci datele, faimoasele date intuite de Perego! Chiar dacă şi cu evidente exagerări, ele corespund în mare parte evenimentelor semnalate de autorul sus-menţionat.

Dar unele dintre aceste date, care marchează recurenţe speciale, ce amintesc etapele zbuciumatei evoluţii materiale, dar mai ales spirituale, a omenirii, coincid, o dată, de două ori, de trei ori, de zece ori, practic vorbind de foarte multe ori dacă nu chiar mereu, cu prezenţa fenomenului fotografic în formele sale cele mai neaşteptate.

Noaptea de Joia Mare

Iată aşadar fotografiile făcute în noaptea de Joia Mare, timp de doi ani la rând (1965 – 1966), fotografii ale cerului roman. (Fotografiile 9 – 13.)

Şi în acestea, obiectul luminescent iese din sfera luminoasă a satelitului şi pare că se apropie de obiectivul aparatului fotografic.

Joia Mare la Roma!

Zi pe care, prin tradiţie, credincioşii italieni şi îndeosebi cei din Roma au dedicat-o venerării aşa-ziselor Morminte; pomenirea ultimei cine a Omului Iisus – Cina cea de taină. În timpul după-amiezii de joi şi în parte şi în ziua următoare de vineri, „Mormintele” sunt vizitate de milioane de credincioşi.

Şi să ţinem cont de faptul că vorbim aici numai despre religia creştină şi îndeosebi despre cea catolică; dar toate religiile importante, superioare (aşa cum sunt considerate, de comun acord, cele monoteiste), cum vom vedea mai departe, sunt, ca să spunem aşa, „supravegheate” în mod atent, iar în unele cazuri de-a dreptul „sporite” de către misterioasele inteligenţe ale spaţiului.

Dar mai pot exista şi alte motive ale acestui trafic lunar; să le examinăm cu toată atenţia.

Fenomene şi obiecte luminoase în apropierea Lunii

Potrivit celor relatate de revista Astronomical Register, un astronom din Praga a văzut, în ziua de 24 aprilie 1874, un obiect alb orbitor care traversa luna şi – ceea ce l-a impresionat cel mai mult – a continuat să-l vadă când deja părăsise luna.

1887 a fost anul craterului Platon care, până atunci cufundat în întuneric şi înconjurat de maluri abrupte şi adânci, s-a umplut dintr-odată de lumini… „o furtună de lumini strălucitoare…”, cum avea să scrie Charles Fort.

Lunar transient phenomena, adică: „Fenomene lunare trecătoare”, pe care, din comoditate, le vom numi FLT.

Ce sunt acestea?

NASA a început să studieze cu seriozitate aceste fenomene în anii ’60.

Tot ceea ce părea că are mişcare, culoare, lumină şi întunecare artificială – sau în orice caz, apărea ca fiind ceva neobişnuit – trebuia să fie

examinat cu atenţie, iar datele comunicate la NASA.

La acest apel – adresat tuturor celor ce dispuneau de telescoape corespunzătoare şi de o oarecare experienţă care să le permită să continue un program de cercetare – au răspuns treizeci şi doi de astronomi, care însă au efectuat cercetările în mod neregulat şi în afara sectoarelor ce le fuseseră încredinţate.

Doar şase dintre aceştia au încredinţat celor de la NASA rodul muncii lor, dar şi acela incomplet şi în afara sectoarelor ce le fuseseră încredinţate.

Activitatea lunară – lumini, fulgere, pulsaţii luminoase, culori roşcate, lumini intermitente etc. – are o vechime de sute de ani şi se face simţită, de obicei, pe înălţimi şi în adâncul craterelor.

Aristarh, Platon, Gassendi, Eratostene, Biela, Posidoniu, Teofil, Tycho, Madler, Proculus, ca să pomenim doar câteva dintre numele de cratere uşor de identificat pe orice hartă a Lunii, au fost de mai mult timp teatrul unor fenomene repetate

şi diferite; se pare că printre cele peste o sută de mii de fotografii, făcute de sonde şi de oamenii care au efectuat zboruri în jurul şi deasupra satelitului nostru, apar – în mod foarte clar – urme ale unor „lucruri” artificiale ce ar putea să poarte, în mare parte, răspunderea pentru această fenomenologie.

NASA se interesează în mod deosebit de aceste lucruri, şi la fel şi Ruşii, care – deşi n-au avut satisfacţia debarcării pe suprafaţa lunară – ştiu despre aceasta mult mai mult decât s-ar putea crede; fotografiile cu pricina stau la dispoziţia tuturor celor ce vor să le studieze… o dată ce vor fi fost depăşite barierele birocratice şi de siguranţă pe care societatea spaţială le ridică de jur-împrejurul materialului ştiinţific de consultat ce ar trebui să se afle la dispoziţia tuturor.

Cu acest preambul, mă întreb dacă n-ar trebui, măcar câteva, dintre fotografiile făcute de mine şi de alte persoane în faza de lună plină să fie refăcute pentru a ilustra vreo „activitate” a străbunilor pe suprafaţa satelitului nostru precum

şi în imediata sa apropiere!

O „prezenţă” continuă a unor obiecte şi a ocupanţilor acestora pe lună, presupune, desigur, o „activitate” notabilă, dacă nu continuă: obiecte care pleacă şi vin, semnale care se transmit şi se primesc.

„Lucruri” care lasă urme luminoase pe peliculele cinematografice: „mesaje” sau „semnale” care impresionează aceste pelicule.

Oricare ar fi cauza, efectul este acelaşi.

Şi atunci care este realitatea?

Una, interesul pentru cele întreprinse de oameni, sau alta, o frenetică activitate desfăşurată de străini pe satelitul Pământului?

Luna, punct de observaţie a celor întreprinse de oameni şi bază ocazională, discretă, în afara controlului direct al pământenilor; sau Luna ce a fost dintotdeauna bază, izvor nesecat şi cartier general al unor activităţi ştiinţifico-industriale la nivel macroscopic?

Pământenii au coborât, în sfârşit, pe suprafaţa satelitului pe care în mod greşit l-au considerat,

timp de milenii, ca fiind al lor; dar au avut grijă să-şi lase acolo cartea lor de vizită: o placă de metal cu textul oficial: „Aici au pus piciorul pe Lună, pentru prima oară, oamenii veniţi de pe planeta Pământ. Iulie 1969, A.D. Am venit în bună pace pentru întreaga omenire1.1.

În pace pentru întreaga Omenire, adică în numele întregii Omeniri. Promisiune solemnă de intenţii neostile, dar adresată cui?

Dacă, aşa cum se afirmă de către mulţi, cu încăpăţânată şi ostentativă îngâmfare, nu se află nimeni în spaţiul extraterestru şi cu atât mai puţin pe Lună, de ce atunci, mă întreb eu, să fie nevoie de acel magnific document oficial, gândit, realizat, transportat şi, repet, depus în mod solemn pe suprafaţa Lunii?

Şi ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, pe suprafaţa Lunii a mai fost depus şi un disc de silicon pe care erau gravate mesaje ale Papei şi ale unor şefi de stat... Papa, cea mai înaltă autoritate morală a planetei, mă rog; dar şefi de stat... care şefi şi ale căror naţiuni? Occidentale sau Orientale? Şefi de

stat democraţi de tip anglo-saxon sau „democraţi” de tip socialist?

Ar fi cu adevărat interesant să aflăm temeiurile ascunse ale acestei entuziaste şi… prevăzătoare colecţii de semnături „politice”!

CAPITOLUL 2

Norii

Sfânta Fecioară a Fulgerului

Corona, actualmente parte componentă a localităţii Massa d’Albe (Avezzano), vara anului 1795.

Este o după-amiază caldă şi liniştită de iunie; mai exact, ziua de 8 iunie. Orele 15: 00 (poate 15: 30); pentru oamenii locului, agricultori şi păstori, este o oră de plină activitate. Aici lumea se scoală din pat odată cu găinile, mănâncă la amiază şi se culcă la lăsarea serii.

Micul sat este aşezat la poalele munţilor Velino şi Cafomia, care formează un impunător perete de stâncă. Chiar în direcţia aceea, înspre Velino, cineva a observat – mai întâi, aşa într-o doară, apoi cu luare-aminte – un norişor, un singur

norişor alb care apare pe neaşteptate pe cerul senin. Şi deodată se aude un mare „zgomot”, asemănător tunetului, şi un „fulger” pleacă din nor şi loveşte mai întâi clopotniţa şi apoi, pătrunzând în mica biserică locală, loveşte o icoană cu chipul Sfântului Arhanghel Mihail făcând-o să cadă la pământ; după care, sleindu-şi forţele, se opreşte în perete sub locul icoanei.

Tencuiala cade şi – spre surprinderea primilor curajoşi care ajung acolo în goană – apare imaginea Sfintei Fecioare, pictată pe acea parte a peretelui ce se descoperise în acel mod. Această imagine – numită Sfânta Fecioară a Fulgerului – este venerată şi în zilele noastre de către oamenii locului.

Imaginea respectivă este atât de veche încât nu se mai ştie de când anume datează…

S-ar putea să existe o mie de presupuneri în legătură cu aceasta; dar prezenţa imaginii Sfântului Arhanghel Mihail este cel puţin ciudată şi la fel este, ca să spunem aşa, violenta sa îndepărtare de pe peretele pe care există –

ascunsă de tencuială

— O mai veche imagine a Mamei lui Iisus!

A vorbi despre cazualitate în această situaţie este cam greu; totul ar merge strună dacă nu ar fi existat incredibila împrejurare a prezenţei a doua imagini sacre atât de reprezentative: căpetenia oştilor cereşti şi Mama Celui pe care îngerii l-au slujit în pustiu şi de atunci de-a pururi. Este de remarcat, în afară de aceasta, că ziua de 8 iunie este ajunul sărbătorii religioase a Sfintei Treimi.

Să admitem, totuşi, existenţa unei ciudate coincidenţe şi în felul acesta nu vom fi acuzaţi că suntem şi noi nişte vânători de „ajunuri”.

Sfânta Maria ad Nives (Sfânta Maria Mare)

În ziua de 5 august 352 a fost inaugurată Bazilica Santa Maria Maggiore (Sfânta Maria Mare) de către Giovanni, un patrician roman, şi de Papa Liberiu, roman şi el, cărora locul temeliei locaşului sfânt le-a fost arătată în mod miraculos prin zăpada ce a căzut în ziua de 5 august pe muntele Esquilino, din care motiv bazilica a primit numele de „Santa Maria ad Nives” (Sfânta Maria a

Zăpezilor) şi a Sfintei Maria (astăzi Santa Maria Maggiore). (Descrizione di Roma e i suoi contorni (Descrierea Romei şi a împrejurimilor sale), de Carlo Fea. (Editura Angiolo Bonelli, Volumul II, Roma, 1826, pag. 357.)

Nemaipomenitul fapt, ca în august, adică în luna în care la Roma temperatura atinge valorile cele mai mari (adesea până la 40° la umbră) să ningă atât încât zăpada să acopere culmea colinei Esquilino – una din vestitele şapte coline ale Urbei

— A determinat pe cronicar să dea o importanţă deosebită evenimentului, astfel că noi ştim acum despre acesta data exactă, numele protagoniştilor şi ale martorilor şi mai avem – tot în legătură cu acesta – şi o operă de pictură, realizată după 1100 de ani, de un celebru maestru, Masolino da Panicale, profesorul unui la fel de celebru pictor italian din secolul al XV-lea, Masaccio. (Fotografiile 14 – 15.)

Această operă, realizată cu siguranţă sub îndrumarea celui ce dispunea de respectiva şi indiscutabila documentaţie, este o sursă

iconografică excepţională despre realitatea unei intervenţii „OZN” în plină epocă istorică.

Într-adevăr, examinând tabloul, vedem cum deasupra grupului format din Papă, patricianul roman şi mulţimea de clerici şi laici care-i înconjoară, se află un cer ameninţător, de culoarea aurului, pe care mişună nenumăraţi norişori care – în formaţie – se ţin după un nor uriaş, lunguleţ şi ciudat de geometric. Nu se poate să nu te gândeşti la o astronavă-mamă staţionată la locul „minunii”, urmată de o mulţime de discuri strălucitoare în lumina zorilor; dar nişte zori care inundă cerul cu o îngrijorătoare lumină metalică, aurie.

Aşa încât, artistul n-a putut face altceva decât să întrebuinţeze culoarea aurului pentru a reda (şi cât de bine!) atmosfera magnetică şi ireală care învăluie o mare concentrare de aparate electromagnetice.

Iarăşi norii şi aici…

Acei nori misterioşi nu amintesc, oare, de „norul” din Exodl

Biblia

Numerele, Cap. IX, 15:

„În ziua când a fost aşezat, norul l-a acoperit ca în foc. Şi astfel se întâmpla în mod constant: ziua îl acoperea norul, nor care noaptea părea ca un foc. Când norul se ridica de pe Cort, porneau şi copiii lui Israel... Cât timp norul rămânea neclintit deasupra Cortului, ei rămâneau pe loc şi liniştiţi. Când norul se oprea mai multe zile deasupra, copiii lui Israel aşteptau porunca lui Iahve* şi nu se clinteau; când norul rămânea mai puţine zile deasupra, ei nu porneau şi nu opreau decât la porunca Domnului. Dacă norul se oprea de seara până dimineaţa, iar dimineaţa se ridica, atunci porneau şi ei; dacă norul se ridica noaptea, noaptea porneau şi ei. Dacă norul se oprea deasupra Cortului două zile, o lună, sau un an, copiii lui Israel rămâneau în tabără şi nu porneau; când se ridica norul porneau şi ei. Îşi aşezau tabăra la porunca Domnului şi la porunca lui plecau ascultându-i porunca aşa precum Domnul îi poruncise lui Moise”.

Să trecem acum la Evanghelii – şi iată-ne în

prezenţa norului care i-a învăluit pe Iisus, pe Petru şi pe Ioan pe munte.

„... pe când vorbea el astfel, a venit un nor şi i-a acoperit cu umbra lui; ucenicii s-au spăimântat când i-au văzut intrând în nor...” (Luca, Cap. IX, 34.)

„... Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui...” (Matei, Cap. XVII, 5.)

„... A venit un nor şi i-a acoperit cu umbra lui...” (Marcu, Cap. IX, 7.)

Este un lucru de-a dreptul ciudat acel nor luminos care să proiecteze o umbră atât de deasă încât să-i acopere pe martorii evenimentului!

Şi ce anume a coborât din cer şi a zburat deasupra capului lui Iisus botezat de Ioan, ceva cu o întruchipare „ca de porumbiţă”? Şi de unde s-a făcut auzit glasul plin de bucurie care i-a spus fiu? (Marcu, Cap. I, 10,11; Luca, Cap. III, 21,22.)

Dintr-un nor

Acelaşi lucru se spune cu ocazia strămutării definitive a Chivotului lui Iahve de către regele

Solomon la locul său stabilit pentru totdeauna: în Locul-Cel-Prea-Sfânt, adică în partea

* „Cel ce este” – numele sacrosanct al lui Dumnezeu în Biblie, a cărui pronunţare este interzisă în religia mozaică, acesta fiind înlocuit cu Iahve, cu Elohim sau cu Adonai. În citatele din Biblie date în această carte apar şi numele Iahve şi numele Domnul. Menţionăm că în traducerea în limba română a Bibliei apare numai numele Domnul, (n.tr.)

cea mai tainică a Templului construit de Rege pentru a fi locaşul lui Dumnezeu.

Într-adevăr, Biblia spune:

„Casa lui Iahve s-a umplut de un nor; şi preoţii n-au mai putut rămâne acolo să oficieze slujba din cauza norului, pentru că gloria lui Iahve umplea casa lui Dumnezeu”. (Paralipomen II, Cap. V, 13,14.)

Gloria, să notăm, este norul, luminos noaptea şi gros şi compact ziua; sunt, deci, aceiaşi termeni cu care este descrisă în Exodul.

Norul călăuzeşte primii paşi ai poporului ales,

norul se va întoarce să încheie socotelile omeneşti ale poporului lui Dumnezeu.

A

Într-adevăr, Evangheliştii ne pomenesc din nou cuvintele lui Iisus cu privire la întoarcerea sa şi la sfârşitul lumii.

„Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare”. (Luca, Cap. XXI, 27.)

„Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului omului… şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă”. (Matei, Cap. XXIV, 30.)

„Atunci se va vedea Fiul omului venind pe nori cu mare putere şi cu slavă”. (Marcu, Cap. XIII, 26.)

Şi pentru a încheia, în Apocalipsă, Ioan descrie (10/1) în mod precis viziunea sa:

„Apoi am văzut un alt înger puternic care se pogora din cer învăluit într-un nor; deasupra capului lui era curcubeul, faţa lui era ca soarele, iar picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc…”

Se va obiecta aici cum că norii mai sus

amintiţi au apărut şi au acţionat numai în legătură cu istoria Israelului, cu faptele umane ale lui Iisus; dar norii şi-au continuat – şi în alte locuri şi în alte vremuri – acţiunea lor de „prezenţă divină” şi catalizatoare ale unei cotituri religioase sau politice care, oricum, implica marile societăţi omeneşti organizate din acea vreme.

Să aruncăm o privire în trecut…

Storia moderna dell antica Roma (Istoria modernă a Romei antice), Campidoglio, Charles Dufaj – Edizioni Femi – Geneva, p. 159.

După războiul purtat împotriva cetăţii etrusce Veii şi în urma acordului pentru încetarea ostilităţilor timp de 100 de ani, Romulus convocase într-o bună zi armata pe Câmpul lui Marte pentru o obişnuită trecere în revistă; se stârneşte o furtună şi Romulus este răpit vederii mulţimii de un nor des.

Când se înseninează, Tronul – scaunul din fildeş de magistrat imitat la Roma după modelul etrusc – este gol: Romulus a dispărut. Spaimă, consternare; dar senatorii care şezuseră lângă

rege au relatat apoi poporului cum că Romulus fusese luat şi dus în cer de norul de furtună.

Autorul cărţii respective îşi exprimă îndoielile – împărtăşite de altminteri de o mare parte a istoricilor moderni – în legătură cu realitatea evenimentului. Se vorbeşte de-a dreptul despre asasinarea lui Romulus şi despre faptul că senatorii au făcut să dispară cadavrul lui, senatori care ar fi organizat cu această ocazie o ceremonie ţinând de ritul canibalic.

Lăsând la o parte macabra imaginaţie a celor care nu vor niciodată să accepte ca valabile tradiţiile populare şi orale tocmai pentru că sunt cronici populare şi orale", ne întrebăm cum ar fi comentat oare aceeaşi istorici evenimentele relatate în cele ce urmează în prezentul capitol şi care au avut loc abia ieri.

De ce să nu admitem că norul a coborât cu adevărat în timpul unei furtuni şi că l-a sustras pe Romulus – în viaţă fiind – vederii concetăţenilor săi? Motivele acestei răpiri? Aceleaşi probabil, care au pus în mişcare globul luminos (carul de

foc) ce l-a răpit pe profetul Ilie de sub ochii uluiţi al discipolului său Elizeu.

„Iată cum i-a despărţit pe unul de celălalt un car de foc. Ilie s-a înălţat la cer printr-un vârtej…”

Misiunea profetică a lui Ilie fusese transmisă, încredinţată lui Elizeu; misiunea lui Romulus era – după toate probabilităţile – alta; dar, cu siguranţă, nu este ceva întâmplător faptul că moştenirea sa de întemeietor al unei Naţiuni a fost încredinţată cucernicului Numa Pompiliu, creator – la rându-i – a structurii spirituale a acestui popor nou, ce încă nu avea zeii săi proprii şi niciun punct de referinţă religios precis care să-l fi sprijinit în viitoarele şi inevitabilele probleme de creştere.

Şi nu este de loc lipsit de importanţă faptul că Numa Pompiliu, care era sfătuit în mod tainic de misterioasa şi divina Nimfa Egeria, a pus bazele cultului divin al Credinţei, entitate abstractă dar element de bază pentru o comunitate căreia îi fusese hărăzit să cucerească lumea antică.

Xenofon (445 – 355 î. de Hr.): „… aici pot fi văzute ruinele unui mare oraş părăsit, locuit

odinioară de Mezi – Larissa…”

— Aşa cum putem citi în cartea a III-a a Anabazei; iar mai departe se spune: „… în timpul războiului dintre mezi şi perşi, care s-a încheiat cu deposedarea mezilor, regele perşilor nu izbutea în niciun chip să determine oraşul asediat să capituleze; oraşul a fost luat doar prin fuga locuitorilor săi, provocată de un nor care acoperise soarele…

Acestea sunt cele pe care ni le relatează – cu stilul său gazetăresc, sec şi esenţial – Xenofon, strateg ocazional şi de excepţie; dar, mai ales, observator atent şi cronicar ce consemnează faptele şi locurile în care acestea se petrec, cu istoria lor şi curiozitatea obiceiurilor şi tradiţiilor diferite ce le caracterizează.

Dacă ne oprim o clipă şi stăm să ne gândim ce nor anume, care a acoperit Soarele, i-a putut înspăimânta pe locuitorii oraşului Larissa în aşa hal încât să-i facă să lase capitala regatului în\
iâinile duşmanului, atunci trebuie să admitem, în mod necesar, că norul acela n-a fost unul obişnuit,

ci un nor având caracteristici neobişnuite, ceea ce face să se creadă cum că aici ar fi fost mâna zeilor.

Ei bine, atunci cuvintele seci ale cronicarului nu te fac, cumva, să te gândeşti la norul care ocupă atât de mult spaţiu în Exodul?

(Xenofon: Anabaza, cartea a III-a, Cap. IV, Biblioteca Universală Rizzoli, pag. 87.)

Japonia, 1339. Cu un an înainte de marea erupţie a vulcanului ASO, din insula Kyűshű, au apărut nişte nori negri în spatele munţilor, la est de oraşul Kyôto.

Şi-au schimbat forma în fel şi chip, în modalităţi foarte diferite de ceea ce se întâmplă în mod obişnuit, aşa că, după puţin timp, un obiect de mărimea unei umbrele de soare s-a ivit din nori şi a dispărut apoi în nori în direcţia Vest. Dâra lăsată

— Formată din cinci linii albastre şi roşii asemănătoare unui curcubeu – a fost destul de misterioasă. Munţii au fost iluminaţi în toate direcţiile şi a fost iluminată – mai intens în timpul zilei – întreaga vegetaţie.

Japonia, 1674. Un nor negru având o lungime de circa 30 metri şi o lăţime de 5 metri s-a deplasat de la Nord spre Sud-Est ca o „săgeată”.

4 noiembrie 1704, Elveţia. Un nor luminos – care se deplasa în mare viteză – a dispărut în zare.

Norii în epoca modernă

S-ar putea umple o sumedenie de pagini cu evenimente asemănătoare de prin cronicile trecutului mai mult sau mai puţin îndepărtat; de aceea, lăsându-i cititorului bucuria şi satisfacţia unei asemenea căutări, voi trece la cazuri mai apropiate de noi.

Aprilie 1915. Douăzeci şi doi de oameni din Secţia a III-a a Diviziei I-a de Război N.Z.E.F. au fost – în timp ce se aflau pe poziţii în tranşeele lor, în Rhododendron Spur, lângă Suvlabay, Anzac – martorii unui fapt de necrezut.

Unul dintre martori a declarat că soldaţii ce se aflau în tranşee au văzut – în zorii zilei în care a avut loc evenimentul acela de necrezut – şase sau opt nori de culoare gri-deschis, asemănători unor franzele mari.

Neozeelandezul F. Reichart (astfel se numeşte martorul) şi camarazii săi din tranşee s-au mirat cum de vântul puternic ce bătea în dimineaţa aceea nu era în stare să schimbe câtuşi de puţn poziţia acelor „nori”, a căror structură părea, dimpotrivă, a fi foarte solidă.

În timp ce norii aceia rămâneau nemişcaţi deasupra unui pârâiaş ce curgea în apropiere, soldaţii au văzut că Regimentul 41 din Norfolk se îndrepta de-a lungul albiei pârâiaşului cu intenţia vădită de a le veni în ajutor oamenilor care ocupau tranşeele de la cota 60. Pe neaşteptate, unul dintre nori coborî într-atât încât mai-mai să-i intercepteze pe soldaţii aflaţi în marş.

Cei ce ocupau poziţiile de la cota 60 se uitau, cuprinşi de uimire, la camarazii lor ce dispăreau înghiţiţi fiind de nor, care nor şi-a luat apoi zborul pentru a se alătura celorlalţi nori rămaşi în slava cerului.

Când toţi norii s-au strâns laolaltă, au dispărut în direcţia opusă vântului. Aceasta este esenţa declaraţiilor celor ce au asistat la acea întâmplare.

S-a declarat – în mod oficial – că Regimentul 41 din Norfolk a fost nimicit de armata turcă şi oamenii săi au fost consideraţi „căzuţi prizonieri, morţi sau dispăruţi în acţiuni de război”.

La sfârşitul ostilităţilor au început surprizele care au conferit unui eveniment dureros – dar de rutină pe timp de război – o încărcătură de mister şi de thrilling, de „Roman poliţist ştiinţifico-fantastic”.

(Brad Steiger: Forasteros del Espacio (Străini ai spaţiului), Editorial Pomaire, Barcelona, España, 1967, p. 50,51,52.)

1952 – 17 aprilie, orele 2: 30 p.m., Muncie Indiana (SUA). 40/1/2° longitudine. Cer fără nori. Un norişor se înalţă pe cer, spre Est. După puţin timp, pe neaşteptate, un mare cilindru, de culoare argintie, asemănător unei rachete, ţâşneşte spre cer şi este urmat de o explozie. (Muncie Star. 18/19/21/24 aprilie 1952.)

Cu ochii la nor!

Insula Trinidad, din Oceanul Atlantic (aparţinând Braziliei), 6 ianuarie 1958. Este lansat

de pe pământ un balon-sondă pentru observaţii meteorologice. Cer senin; niciun pic de ceaţă şi niciun fel de perturbaţie atmosferică. Sunt pe cer doar câţiva norişori pe ici pe colo. Totul decurge în mod normal, rutină; în staţia de radar a insulei, căpitanul de fregată Bacellar urmăreşte la aparatura din dotare semnalele emise de radiosonda pe care balonul o poartă tot mai sus în slava cerului.

Dintr-odată semnalele par să slăbească în intensitate, ca şi cum transmiţătorul ar fi ieşit din raza de acţiune a antenei receptoare aflată pe pământ. Dat fiind că acea comportare ciudată a aparaturii îi stârneşte curiozitatea, căpitanul Bacellar se duce afară pentru a controla de visu desfăşurarea operaţiunii. Totul pare normal… balonul se înalţă încet apropiindu-se de un nor ce se află chiar deasupra staţiunii meteorologice, la o înălţime de aproximativ 4.000 de metri; este cota la care trebuie să se desprindă de sondă aparatura de observaţie.

Din acest moment se dezlănţuie o serie

întreagă de evenimente de necrezut: balonul pare că-şi accelerează mişcarea sa ascensională, ca şi cum ar fi „fost supt” de norul de deasupra; dispare din câmpul vizual al observatorilor şi reapare după zece minute, mişcându-se mult mai rapid şi, în mod vizibil, fără instrumente; cu alte cuvinte fără radiosondă, care de altminteri ar fi trebuit să se desprindă de el la aceeaşi înălţime.

Dar surprizele nu se termină aici; într-adevăr, sub ochii îngroziţi ai Căpitanului Bacellar, îşi face apariţia un obiect argintiu sau de culoarea aluminiului, care iese din nor şi se îndreaptă încet spre Est.

Instrumentele, preţioasele instrumente ale bazei, n-au căzut pe pământ (şi nici nu vor cădea vreodată!). Cu ajutorul lunetei unui teodolit, obiectul apare ca o semilună şi în cele din urmă îşi schimbă direcţia înspre Vest.

În concluzie, acest lucru nu are nicio urmare asupra oamenilor din bază, cu excepţia stingherelii încercate în faţa autorităţilor de către cei vinovaţi de pierderea nejustificată a aparaturii

de observaţie. (Coral Lorenzen: Farfuriile zburătoare, Bompiani – Aventuri ale gândirii – p. 175,176,177,178.)

Ardmore (Oklahoma), 9 aprilie 1964, orele 20: 10. Martorul evenimentului povesteşte că se uita la cerul senin, pe care se afla doar un singur nor. Un singur nor care nu părea a stârni vreun interes deosebit. Dar deodată norul a devenit strălucitor şi din el a ieşit un obiect care a rămas vizibil timp suficient pentru ca observatorul să-i poată număra ferestruicile (dată fiind forma lor pătrată) aflate de-a lungul părţii laterale. Aceste ferestruici erau întunecate sau negre şi aveau nişte rame metalice strălucitoare. Obiectul, de proporţii uriaşe, a început, pe neaşteptate, să se estompeze până ce a dispărut cu totul, adică s-a văzut din ce în ce mai puţin desluşit şi a devenit transparent (O revenire la o dimensiune deosebită?).

În ziua de 10 noiembrie 1961, agenţia „Taniug” comunica: Belgrad – acum câteva zile transmisiunea realizată de staţia locală din oraşul croat Vukovar s-a întrerupt brusc.

În studio s-au stins luminile, iar imediat după aceea au „palpitat” cam 30 – 40 de secunde, instrumentele de măsură înregistrând o creştere însemnată a tensiunii electrice.

În aceeaşi clipă, un nor ciudat cenuşiu-închis a trecut pe deasupra oraşului şi a dispărut la repezeală împins de vânt; un tehnician de la staţia radio, adaugă periodicul bulgar Politika, a observat un fenomen extraordinar: câteva tuburi de iluminat cu vapori de sodiu, aflate deasupra unui dulap cu rafturi şi fără a fi în contact cu vreun aparat sau fir electronic, au început să producă lumină. Nu s-a găsit până acum nicio explicaţie ştiinţifică – dacă există cumva vreuna – în legătură cu norul şi cu fenomenele care s-au înregistrat la staţia radio.

„Doi soţi argentinieni, aflaţi în maşină, au fost răpiţi de un nor şi transportaţi în Mexic. Pe când se aflau în maşină, la puţin timp după miezul nopţii, pe şoseaua care duce de la Chascomus la Mai pu, au fost învăluiţi pe neaşteptate de un nor dens şi au adormit. Când s-au trezit din somn s-au

pomenit pe o şosea pe care n-o cunoşteau şi şi-au dat seama foarte repede că se aflau în Mexic. Maşina – de pe care vopseaua dispăruse în întregime – a fost trimisă la un laborator din Statele Unite pentru a fi examinată…” (Messaggero, 5 iunie 1968.)

„Mogadiscio, 24 iunie 1968. Cei o sută de mii de locuitori ai cartierului «Scibis» din Mogadiscio au trăit ore de groază. Pe cer şi-a făcut apariţia un nor roşu luminescent, în timp ce asupra oraşului se abătea o violentă rupere de nori.

Ajuns pe verticala cartierului acela dens populat, norul trimitea, cu intermitenţă, spre pământ trei fascicule luminoase care, întâlnind în drumul lor un uriaş arbore secular, l-au smuls din rădăcini şi l-au făcut bucăţi-bucăţi pe care le-au aruncat cu violenţă peste nişte case. Mai multe maşini şi numeroase locuinţe, lovite de straniul fenomen, au suferit pagube foarte mari.

Indescriptibile scene de panică în rândul populaţiei, care a părăsit în grabă cartierul. În zonă s-au deplasat efective ale poliţiei pentru a da

primele ajutoare.

După părerea celor de la observatorul meteorologic al Aeronauticii Militare, fenomenul acela straniu ar fi putut să fie provocat de o puternică acumulare de energie electrică în atmosferă (Il Giornal d'Italia, 25 iunie 1968.)

Iată-ne ajunşi la sfârşitul acestui capitol care – atât cât ne-a stat în putinţă – precizează unul dintre aspectele cele mai tulburătoare ale fenomenologiei ozeniste.

Vorbim despre nori, tocmai pentru că aceştia par să fie, dintotdeauna – de la Moise la Ezechiel, la Xenofon şi în continuare până în zilele noastre – ascunzătoarea la îndemână a unor aparate extraterestre.

Într-o vreme, ei foloseau acest şiretlic pentru a nu-i şoca pe tereştrii contactaţi şi pentru a da o credibilitate dogmatică legilor morale pe care le impuneau; astăzi îl folosesc din necesitatea tehnologică de a scăpa de curiozitatea oamenilor secolului al XX-lea, al cărui psihic se află la jumătatea drumului dintre frica ancestrală şi

caracterul raţional, ştiinţific, al secolului viitor.

De aceea la dăm cititorilor un sfat: uitaţi-vă la cer cu cea mai mare atenţie posibilă. Şi mai cu seamă la nori. Observaţi care este direcţia vântului; observaţi cum se comportă norii faţă de curenţii de aer.

Adesea se află ei acolo sus, chiar deasupra capetelor noastre, iar noi, dezobişnuiţi să ne uităm în sus, nu ne dăm seama de acest lucru.

Cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri a văzut de multe ori, şi uneori a şi fotografiat, cerul în timpul unei furtuni şi imediat după… ei bine, de foarte multe ori farfuria zburătoare se afla acolo, printre nori!

CAPITOLUL 3

Blackouts

Blackout, în engleză: întuneric adânc, beznă. Cu acest termen s-a dorit să se definească fenomenul – misterios, neaşteptat, nejustificat – care provoacă întunecarea totală a unei zone mai mult sau mai puţin întinse, de obicei dens populată, fie în plină zi, fie noaptea.

În acest din urmă caz, blackoutul este provocat de o întrerupere parţială sau totală a energiei electrice, care paralizează mari aglomeraţii urbane sau chiar regiuni întregi. Doresc să mă ocup acum în mod exclusiv de blackouts-ur\\e diume, pe care le-am căutat foarte departe în timp; dar au fost nişte fenomene atât de frapante încât istoria şi cronicile celor din vechime ni le-au relatat cu precizie şi lux de amănunte.

Au fost, mai ales, fenomene care au antrenat mari mase de fiinţe omeneşti în momente-cheie ale istoriei.

Faraonul nu voia ca evreii călăuziţi de Moise să părăsească Egiptul pentru a se deplasa spre Pământul Făgăduinţei. Şi iată că ţara Egiptului a fost învăluită, în mod inexplicabil, de un întuneric mare, de nepătruns.

Să vedem ce se spune în Biblie în legătură cu acest eveniment:

Exodul – 10,21,23 – a noua urgie:

„Lahve i-a zis lui Moise: întinde-ţi mâna spre

cer, şi va fi întuneric peste ţara Egiptului; un întuneric atât de des că se poate pipăi. Moise şi-a întins mâna spre cer; şi a fost întuneric beznă în toată ţara Egiptului timp de trei zile. Nici nu se vedeau unii pe alţii, şi nimeni nu s-a sculat din locul lui timp de trei zile; dar în locurile unde sălăşluiau fiii lui Israel era lumină!”

Această ultimă precizare este foarte importantă, dat fiind că ne confirmă faptul că fenomenul a afectat numai o parte a ţării, şi probabil zona cea mai întinsă, cuprinzând oraşul în care locuiau Faraonul şi curtea lui, precum şi împrejurimile. De aici, constrângerea exercitată de Faraon – principală stavilă în calea eliberării poporului evreu.

Iisus – Fiul lui Dumnezeu – a fost trimis la moarte, între răufăcători, prin voinţa Preoţilor şi politicienilor evrei corupţi şi slugi ale stăpânirii romane. Ei bine:

„Era pe la ceasul al şaselea. Şi s-a făcut întuneric peste toată ţara până la ceasul al nouălea; soarele s-a întunecat…” (Sf. Luca, 23,44.)

„... La ceasul al şaselea s-a făcut întuneric peste toată ţara până la ceasul al nouălea „(adică până la orele 15: 00). (Sf. Marcu, 15,33.)

De la ceasul al şaselea până la ceasul al nouălea (de la orele 12: 00 la orele 15: 00) s-a făcut întuneric peste toată ţara, şi pe la ceasul al nouălea Iisus a strigat cu glas tare...” (Sf. Matei, 27,45.)

Aşa cum fiecare medalie îşi are reversul ei, tot aşa fiecare fenomen care se respectă îşi are contrariul lui; într-adevăr ce anume se poate opune întunericului dacă nu lumina? Iar nopţii dacă nu ziua? Şi despre ziua cea mai lungă vreau să vorbesc; măcar despre acea zi care din punct de vedere istoric poate fi considerată ca atare, având în vedere cantitatea datelor de care dispunem.

Iosua şi Soarele

„... Dominus misit super cos lapides magnus de coelo usque ad Azeca; et mortui sunt multe plures lapidibus grandinis, quam quos gladio percusserant filii Israel”. (Sfânta Biblie, după

Vulgata, tradusă în limba italiană, Monsignore Antonio

Martini Arhiepiscop de Florenţa, volumul I, Milano, Francesco Pagnoni, Editor şi Tipograf, 1876.)

„... Domnul a făcut să cadă din cer peste ei nişte pietre mari până la Azeca şi au pierit; cei ce au murit de pietrele grindinei au fost mai mulţi decât cei ucişi cu sabia de copiii lui Israel”. (Iosua, 10,11.)

Înaintea acestui fenomen înspăimântător are loc un altul, mult mai de neînţeles şi tulburător: Soarele, la rugămintea lui Iosua – căpetenia oştilor israelite care luptă împotriva forţelor coalizate ale Regilor Ierusalimului, Hebronului, Iarmutului, Lachisului şi Eglonului – nu s-a grăbit să apună pe toată durata zilei, astfel că o singură zi a fost cât două, tot după Biblie (Iosua, Cap. X).

„N-a mai fost niciodată, nici înainte nici după aceea, zi atât de lungă când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel”.

Aşadar Soarele, la rugămintea lui Iosua –

într-un moment critic al bătăliei, când forţele Israelului, după o luptă crâncenă, sunt pe cale să pună pe fugă duşmanul – îşi opreşte mişcarea la Zenit (în mijlocul cerului – stetit itaque sol in medio coeli) luminând cu toată puterea sa – în mod implacabil – ultimul act al ciocnirii sângeroase dintre o mică oaste victorioasă şi oastea vrăjmaşă, de cinci ori mai mare. Şi a fost plină zi ce nu s-a încheiat până ce ultimul vrăjmaş n-a fost ucis sau pus pe fugă; şi a fost zi până când cei cinci Regi, care se ascunseseră într-o peşteră din apropierea oraşului Macheda, au fost prinşi, supuşi la umilinţe, judecaţi, condamnaţi şi spânzuraţi.

Şi au rămas aşa până seara.

De abia atunci, la sfârşitul dramei, seara s-a îndurat să se lase…

„Pe la apusul soarelui, Iosua a poruncit să-i pogoare din copaci, i-au aruncat în peştera în care se ascunseseră, şi au pus la intrarea peşterii nişte pietre mari, care au rămas acolo până în ziua de azi”. (Iosua, Cap. X.)

Întorcându-ne la blackout – fenomenul atât de frecvent acum încât este pomenit în ziare ori de câte ori energia electrică are toane, din motivele cele mai diferite – ceea ce aş vrea eu să precizez e faptul că fenomenul sus-numit este din ce în ce mai des semnalat în corelaţie cu prezenţa OZN-urilor.

Aceste întunecări totale concentrate pe o arie bine delimitată, trebuie să fie considerate un fenomen întâmplător, ce nu este deci în legătură cu evenimentul ce are loc în aceeaşi clipă, sau trebuie să admitem – vrând-nevrând – că această corelaţie există?

A M

În urma cercetării efectuate de mine sunt pe deplin convins că asemenea fenomene trebuie să fie puse în legătură cu faptele omeneşti pe care le tălmăcesc; aceasta se datorează în mod evident – aşa cum sunt pe cale să afirm – unei constante şi vigilente prezenţe a unor entităţi care se interesează, dintotdeauna, de evoluţia spirituală şi intelectuală a pământenilor.

Mi-am propus să caut prin cronica trecutului apropiat nişte fapte care să poată confirma această certitudine a mea; n-am mers prea departe în timp, din două motive: primul, pentru că aş fi riscat să reduc prezentul capitol la o listă prolixă de întâmplări ai căror protagonişti aparţin unui trecut de obicei necunoscut masei cititorilor; în schimb, al doilea motiv este acela că generaţia actuală – copleşită şi traumatizată de o avalanşă continuă de informaţii – este, fără îndoială, mai puţin capabilă, în comparaţie cu generaţiile precedente, de a păstra în minte memoria unor fapte şi persoane care să depăşească spaţiul-timp de patruzeci de ani.

Iată, aşadar, în cele ce urmează câteva fapte de cronică ce mi se par a fi destul de semnificative.

1952. Tôkyô, capitala Japoniei, se cufundă în întuneric în plină zi.

1954. Este rândul oraşului Los Angeles să fie învăluit în întuneric tot în toiul zilei.

16 ianuarie 1955. Îi vine rândul Londrei,

capitala Marii Britanii.

3 februarie 1955. Milano.

Urmează acum două cazuri cât se poate de semnificative.

21 noiembrie 1955. Parisul, capitala Republicii Franceze, se cufundă în întuneric ziua-n amiaza mare. Fenomenul durează cam trei ore. Un uriaş nor negru pluteşte ameninţător deasupra oraşului (care este unul dintre cele mai mari din lume). Acest lucru se întâmplă după ce la Naţiunile Unite s-a votat împotriva experienţei nucleare în Sahara.

După cinci zile, pe 26 noiembrie 1955, evenimentul este urmat de explozia de la centrala atomică din Chinon. Au urmat apoi alte întunecări inexplicabile în plină zi, ca aceea de la Stalino (URSS), din 19 mai 1958; de la Paris, la orele 14: 00, în ziua de întâi august 1958; de la Bonn (capitala Republicii Federale Germania), tot în aceeaşi zi de întâi august 1958, unde fenomenul a fost agravat şi de un ciclon violent.

Cel de al doilea caz pe care îl propun, şi care, după părerea mea, ar putea să fie una din dovezile

cele mai temeinice ale teoriei mele, este cufundarea în întuneric a oraşului Washington (capitala Statelor Unite ale Americii) ce s-a produs în ziua de 27 martie 1959.

La orele 3 după-amiază, peste oraş se lasă un întuneric de nepătruns. Presa a scos în evidenţă faptul că în ziua aceea era Vinerea Mare şi că întunericul se lăsase la ora la care murise Iisus.

Întunecarea a fost considerată drept un fenomen cu totul anormal datorat unei concentrări de nori...

În realitate a fost învăluită în întuneric o zonă de aproximativ 80 km pătraţi, fapt considerat absolut inexplicabil.

În ziua de 4 ianuarie 1960, oraşul Katowice (Polonia) şi o parte din Silezia Superioară (în regiunea Cracovia) sunt întunecate de un uriaş nor negru ziua-n amiaza mare.

Fenomenul durează trei ore. Se petrece în aceeaşi zonă în care se află celebrul Sanctuar al Sfintei Fecioare din Częstochowa, venerată de secole de poporul polonez şi vizitată de Papa Ioan

Paul al II-lea în timpul călătoriei sale în Polonia.

Aş putea înşirui şi alte fapte de cronică, dar las în seama cititorului treaba de cercetare şi catalogare. M-am limitat la a arăta numai una din acele multe căi ce duc spre adevăr.

În ziua de 8 ianuarie 1966, curentul electric a fost întrerupt timp de trei ore la Neapole şi în toată regiunea Campania, precum şi în regiunile Basilicata, Puglie (Apulia) şi Calabria. ENEL face cunoscut publicului că, date fiind condiţiile atmosferice nefavorabile, dezechilibrul dintre cerere şi oferta de energie a scos din funcţiune mai multe linii.

Dar stând şi examinând în mod amănunţit cele ce realmente s-au întâmplat, avem senzaţia că la ba Za răsunătorului episod se află ceva bine precizat şi important.

Într-adevăr, din ziarele din acea perioadă (Momento Sera, II Tempo) aflăm amănunte revelatoare:

„Un fenomen ciudat, incredibil, care a coincis cu întreruperea curentului electric în oraşul

Neapole şi în toată regiunea Campania, s-a înregistrat sâmbătă seara (8 ianuarie 1966)”.

Ce fel de fenomen să fi fost acela în măsură să-i impresioneze pe martorii întâmplători şi să angajeze Aeronautica Militară Italiană sau, cel puţin, avioanele cu reacţie ale bazei NATO de la Neapole?

„Scenariul” evenimentelor urmează o ordine precisă şi cât se poate de logică:

a) Pe cerul oraşului Neapole apare, pe neaşteptate, un glob luminos.

b) Globul luminos este identificat ca fiind un obiect misterios care se roteşte în zbor îndreptându-se spre Capri; un obiect foarte luminos, cât se poate de vizibil şi incredibil de real.

— Ente Nazionale per l’Energia Eleltrica (Regia Naţională a Energiei Electrice), (n.tr.)

c) Imediat după ce a fost zărit globul de foc, lumina păleşte şi întregul oraş se cufundă în întuneric, aşa cum se întâmpla în timpul celui de al doilea război mondial, adică pe vremea

camuflajului.

d) Imediat ce a fost zărit obiectul misterios, două avioane cu reacţie decolează de la baza NATO şi săgetează cerul spre sursa de lumină care se îndreaptă spre Capri.

e) La apariţia celor două avioane cu reacţie, globul de foc face o Uşoară piruetă şi se pierde în întuneric.

f) Pe toată durata desfăşurării acestui fenomen, animalele domestice şi orătăniile din zonă (câini, pisici, păsări de curte) manifestă o ciudată nelinişte şi noaptea fantomatică se umple de urletele, de chelălăielile şi de lătratul câinilor, în timp ce pisicile – cuprinse de o frică misterioasă – o iau la fugă încercând să se ascundă, iar găinile dau din aripi, surescitate.

g) La dispariţia globului luminos, animalele şi orăteniile se calmează, revin la starea normală.

h) Blackoutul durează trei ore!

Ţin să remarc aici constanţa duratei de trei ore în întreruperile de energie sau în întunecările diurne provocate de prezenţele OZN-urilor – sau

obiecte presupuse a fi aşa ceva – ca în întâmplările pomenite în Evanghelie.

Această constanţă este arareori întreruptă cu variaţii în ceea ce priveşte durata lipsei de energie: în ziua de 3 decembrie 1965, o vastă regiune de la graniţa dintre Statele Unite şi Mexic rămâne în întuneric timp de două ore, fapt care afectează cele patru dintre cele mai importante baze americane de rachete situate în zona El Paso. Din fericire, bazele respective dispun de grupuri autogene, gata oricând să intervină, fiind puse în gardă de cele întâmplate la New York în ziua de 9 noiembrie a aceluiaşi an.

Într-adevăr, în ziua de 9 noiembrie, New York-ul şi o bună parte a Statelor Unite au rămas în întuneric din cauza celui mai mare blackout ce se înregistrase vreodată până atunci. 11 ore de beznă ce a cuprins o regiune locuită de mai mult de treizeci de milioane de persoane, regiune considerată – din punct de vedere strategic – cea mai importantă din Statele Unite. O întunecare totală, însoţită de o paralizare absolută a

întregului aparat industrial şi defensiv nord-american, care se afla în felul acela la cheremul oricărui duşman.

Occidentul pare şi el să fie luat drept ţintă, astfel că, în ziua de 4 decembrie, este rândul Olandei, care-şi vede toată partea ei orientală paralizată timp de două ore, în ciuda încercărilor disperate ale tehnicienilor care văd cum sar comutatoarele deşi sunt de tipul celor acţionate în mod manual.

În ziua de 6 decembrie este izolat de restul ţării şi al lumii Palatul Parlamentului şi al Guvernului Suediei. La Stockholm, acolo unde se înregistrează fenomenul, nu se ştie ce anume să se întreprindă pentru înlăturarea misterioasei defecţiuni; telefoanele o iau şi ele pe urma capriciilor instalaţiilor electrice şi… amuţesc.

În schimb, în ziua de 8 decembrie, energia electrică se întrerupe în Alaska, în regiunile septentrionale ale Canadei şi în insula Vancouver (Columbia Britanică); în această din urmă regiune se declanşează alarma şi până şi autorităţile

militare par a fi cuprinse de un moment de panică.

Instalaţiile de radar ale insulei – sistem defensiv de interceptare a eventualelor bombardiere atomice aflate în zbor spre SUA – nu au funcţionat şi nici nu funcţionează; din fericire, după jumătate de oră, instalaţiile sunt repuse în stare de funcţionare prin intervenţia sistemului de siguranţă.

În ziua de 15 decembrie este rândul oraşului Melbourne din Australia să rămână fără energie electrică, timp de două ore; după douăsprezece zile, pe 27 decembrie, capitala Republicii Argentina este paralizată timp de aproximativ o oră.

Cei aproape 8.000.000 de locuitori nu-şi pot explica motivele acelui fapt. Se transmite un comunicat oficial prin care să dă de ştire că energia electrică s-a oprit din cauza unor defecţiuni ivite la o substaţie de distribuire din suburbiile Capitalei.

Explicaţiile oficiale, ce încearcă să găsească întotdeauna o motivaţie tehnică acestor

scandaloase întreruperi de energie care într-un interval de optsprezece zile afectează cam 60.000.000 de fiinţe omeneşti, nu ţin cont de nişte prezenţe aeriene în zonele cu pricina, cu excepţia evenimentelor înregistrate la Napoli după exact două luni de la marele blackout de la New York. În timpul acestuia din urmă, un pilot american, Weldom Ross, declară că ar fi văzut un glob de foc (este de remarcat că se folosesc aceeaşi termeni ca şi pentru cazul de la Napoli) ridicându-se dintr-o centrală electrică de pe Niagara; în aceeaşi clipă – aşa cum s-a întâmplat şi la Napoli – o mare parte a Americii de Nord se cufundă în întuneric.

Lista cu oraşele sau locurile de pe pământ în care s-au înregistrat blackouts-un de asemenea proporţii încât să intereseze în mod dramatic mari mase de oameni ar putea să fie continuată, iar acest lucru ar plictisi, cu siguranţă; dar voi cita la repezeală, câteva date ce demonstrează că fenomenul despre care am vorbit până acum este departe de a fi epuizat.

Brazilia. În ziua de 14 mai 1969, statul Minas

Gerais este afectat de blackouts-un neaşteptate şi în acelaşi timp se zăresc nişte OZN-uri. Localităţile Nanuque şi Semamenha, situate la câteva sute de kilometri de capitala statului, Belo Horizonte, sunt teatrul evoluţiilor unor numeroase obiecte luminoase care în unele cazuri se deplasează în viteză foarte aproape de suprafaţa pământului.

În ziua de 23 iulie 1972, aproape toată Grecia rămâne fără energie electrică timp de două ore. Mii de persoane blocate în lifturi, ambuteiaje îngrozitoare pe străzi; acesta este rezultatul celei mai mari întreruperi de curent înregistrată vreodată în ţară. Cauza oficială: un trăsnet care a lovit centrala ce serveşte aproape întreaga ţară.

14 iulie 1977: blackout la New York, unde 10.000.000 de persoane rămân pe întuneric; comunicaţiile întrerupte, haos total pe străzi, cu ambuteiaje înnebunitoare şi bande de jefuitori care iau cu asalt magazinele şi le devastează.

Aeroporturi paralizate, trenuri şi metroul imobilizate, călători blocaţi, Garda Naţională în

stare de alarmă pentru a înlocui Poliţia care procedează la arestarea a 4.000 de jefuitori.

Cel mai mare oraş din lume este izolat, timp de 12 ore, fără energie şi condamnat prin aceasta la o noapte de sabat.

Patria lui Benjamin Franklin, inventatorul paratrăsnetului, este îngenuncheată de un trăsnet care cade chiar pe centrala de transformare; dar lipsa de energie este atât de mare încât la Bellevue şi la Spitalul Israelit din Brooklyn grupurile electrogene rămân în pană, punând în pericol vieţile bolnavilor conectaţi la plămâni artificiali. Numai intervenţia la timp a Poliţiei cu grupurile sale de ajutor poate face să fie evitat lucrul cel mai rău!

În acest timp – în mod ciudat – în întunericul acestei nopţi nebune, facla Statuii Libertăţii continuă să strălucească.

În ziua de 20 septembrie 1977, un sfert de Québec (Canada) este afectat de o întrerupere a energiei electrice care durează ore întregi; trăsnetul cade pe generatorul situat în apropierea

oraşului Montreal.

Anul 1978 a fost foarte generos cu cei pasionaţi de ozenistică, cel puţin atât cât priveşte teritoriul italian; mii de persoane au fost martorii unor apariţii nocturne de obiecte luminoase şi ale evoluţiilor acestora; au fost înregistrate câteva aterizări în diferite părţi ale Italiei, cu o anumită preferinţă pentru regiunile ce se întind de-a lungul ţărmului Mării Adriatice şi pentru regiunile centrale şi de sud ale Peninsulei.

Lăsând la o parte întâlnirile Faţă-n faţă care – fiind reale şi indiscutabile – repun pe tapet problematica contactului şi a misterioaselor lui scopuri, au mai fost unele blackouts-uri ca un mare a prezenţei unor sfere luminoase ce au provocat întreruperea energiei electrice pe tot timpul cât s-au aflat acolo.

Mă refer aici, pe scurt, la trei cazuri ce mi se par întrucâtva interesante.

În ziarul II Messaggero din 18 decembrie 1978 se publică următoarea ştire:

„OZN-uri deasupra Cupei Mondiale?

Neaşteptatul blackout care s-a înregistrat ieri-dimineaţă în sistemul de cronometraj electronic ar confirma acest lucru”.

Ce anume să se fi întâmplat, ceva atât de straniu încât mai-mai să compromită desfăşurarea competiţiei de schi considerată una dintre cele mai importante din lume?

Cu zece minute mai înainte de a se da startul, cele trei linii paralele – conectate simultan la cronometre – au indicat un număr inexistent de participanţi la competiţia respectivă (760) şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, şi o oră (cea a startului mai puţin cu zece minute) la fel de inexistentă.

Nu putea fi vorba despre vreo defecţiune – nici pomeneală de aşa ceva – deoarece, după o scurtă întrerupere, toată instalaţia a reînceput să funcţioneze în mod normal şi spontani

Şi n-a fost nicio întrerupere de curent electric, din moment ce spicherul care transmitea în mod oficial desfăşurarea competiţiei a continuat să comenteze pentru public acea întrecere sportivă.

„Nu există explicaţii tehnice raţionale”, au

spus specialiştii, „nu ştim ce să credem…”

Din cotidianul La Sicilia, din 30 decembrie 1978:

„Fenomene inexplicabile într-un sat situat pe versantul Teramano al masivului Gran Sasso”.

Şi în continuare:

„La sosirea OZN-ului, centrala electrică se dereglează, iar o alta, inactivă de mai multă vreme, începe să funcţioneze”.

Şi mai apoi: „Un inginer de la ENEL a comentat după cum urmează: Niciun fenomen natural, nici măcar un trăsnet, nu poate provoca asemenea reacţii şi cu atât mai puţin să facă să meargă un utilaj ieşit din funcţiune”.

În ziua de 24 decembrie – în acelaşi timp cu apariţia pe cer a unei sfere luminoase înconjurată de o aureolă de culoare roşcată – centrala electrică a societăţii SEA din Pietracamela, o mică aşezare de pe masivul Gran Sasso, se dereglează pe neaşteptate, i se blochează toate funcţiile, în timp ce – în mod inexplicabil – manometrele şi voltmetrele de la o altă instalaţie – de mai multă

vreme inactivă – au început să funcţioneze sub ochii uluiţi ai tehnicianului de serviciu.

Acele indicatoare ale instrumentelor de control de la centrala electrică se dereglau şi imediat după aceea instalaţia se bloca în întregime, în timp ce tehnicianul, care în momentul acela supraveghea instrumentele, avea o ciudată senzaţie de paralizie; în aceeaşi clipă instrumentele de control ale unei instalaţii electrice – care de multă vreme nu mai funcţionaseră – au în ceput să funcţioneze în ritm vioi.

Un inginer de la ENEL – trimis să facă o cercetare la faţa locului pentru a stabili pagubele – nu putea decât să recunoască anomalia celor întâmplate, drept pentru care declara: „Eu, unul, nu prea cred în OZN-uri, dar de data aceasta am impresia că s-a întâmplat ceva ciudat”.

Rezultatul acelei întâmplări: unele instrumente de precizie trebuie să fie din nou verificate pentru că se vădesc a fi de acum – în mod iremediabil depăşite.

Ţin să amintesc încă ceva: Manometrele, voltmetrele şi celelalte instrumente de precizie au început să funcţioneze… Dar nu şi instalaţia!

Ceea ce înseamnă că un câmp electromagnetic de mare intensitate a influenţat inductorii instrumentelor cu pricina, care, la rândul lor, au acuzat fluxul neaşteptat de energie reacţionând asupra indicatoarelor.

Aşadar, un câmp magnetic foarte puternic ce l-a paralizat pe tehnician pe toată durata prezenţei OZN-ului deasupra cea tralei; care tehnician n-a fost în stare să parcurgă distanţa de trei metri care-l despărţea de uşă pentru a-şi putea chema colegul.

Această paralizie temporară l-a împiedicat să scoată din gură vreun sunet.

A văzut totuşi, prin fereastră, globul de lumină orbitoare în timp ce se îndepărta de verticala clădirii.

Obiectul acela era atât de strălucitor, încât martorul simţea o usturime puternică la ochi chiar şi după dispariţia globului din câmpul său vizual.

Globul luminos s-a înălţat apoi în direcţia Prati di Tivo (centrala este situată într-o vâlcea, sub nivelul localităţii) şi a plutit la înălţimea aceea cam o oră şi patruzeci de minute, dându-i posibilitatea proprietarului hotelului din zonă să facă nişte fotografii care din nefericire n-au ieşit bine.

Hotelierul respectiv fusese prevenit prin telefon de către tehnician şi de colegul acestuia.

Ciudat este că circuitul telefonic nu a fost afectat de deranjamentele înregistrate la centrala electrică; ceea ce lasă să se bănuiască un lucru pe care-l socotesc destul de semnificativ: întreruperile de energie nu sunt întotdeauna consecinţa inevitabilă a prezenţei în apropiere a unui obiect zburător neidentificat, ceea ce ar indica că blackouts-urile sunt provocate în mod voit.

De altfel cazuistica oferă exemple în care în zona afectată de căderea de tensiune pot să funcţioneze aparatele de radio dar nu şi celelalte aparate alimentate de energie electrică, aşa cum

într-un blackout care paralizează o metropolă ca New York-ul se vede strălucind facla Statuii Libertăţii!

Aceasta este doar o mostră dintr-o cantitate cu adevărat notabilă de fenomene care pun în legătură OZN-urile cu lipsa de energie electrică; fenomene care, insist, catalogate cum se cuvine şi studiate de către oamenii de ştiinţă care, acceptând să piardă ceva din timpul lor preţios, ar putea să dea cheia multora dintre misterele ce înconjoară, pe drept sau pe nedrept, prezenţa de acum de netăgăduit a Obiectelor Zburătoare Neidentificate pe cerul, pe pământul şi pe mările planetei noastre.

Întru bună pacea oamenilor de ştiinţă care zâmbesc cu scepticism atunci când aud mărturiile oamenilor de rând, robii gliei atotştiutoarei puteri ştiinţifice, se mai găseşte cineva care – în mod umil – deşi face parte din casta brahmanică a cunoaşterii, acceptă să se informeze fără idei preconcepute în legătură cu ceea ce lumea vede sau spune că vede.

Cu ocazia unei emisiuni de la televiziune din anul 1979, am avut satisfacţia să aud declaraţia făcută de un astronom italian, care a recunoscut că a început să citească tot ceea ce-i cădea în mână în legătură cu OZN-urile în urmă cu ceva mai mult de trei luni şi că, în ciuda scepticismului manifestat de un fizician de renume prezent la acea emisiune, trebuise să ia act de importanţa anumitor fapte.

Emisiunea cu pricina este cea pe care un pe cât de cunoscut pe atât de nepoliticos jurnalist de la televiziune a îngrijit-o, săptămânal, pe canalul unu.

Reiese pentru mine că acest serial a fost urmărit cu deosebit interes, satisfăcându-i cum nu se putea mai bine pe telespectatorii italieni.

Un foarte cunoscut tânăr conaţional specialist în materie de OZN-uri a prezentat nişte documente de necontestat care implică şi Forţele Armate Italiene, dar care pe fizicianul respectiv l-au făcut să fie întrucâtva sceptic, drept pentru care fizicianul a declarat cu o oarecare îngâmfare

că el nu auzise niciodată de numele acelor foarte cunoscuţi colegi străini implicaţi de ani şi ani în cercetări în domeniul fenomenologiei ozeniste, precum şi că habar n-avea de existenţa unor comisii oficiale şi guvernamentale pe care Naţiuni ca Franţa, Uniunea Sovietică, Statele Unite (pentru a nu pomeni decât câteva dintre acestea) le-au creat înadins şi le finanţează din banii publici.

„Nu pot nicidecum să citesc totul!”, a fost răspunsul definitiv dat într-o discuţie, ceea ce ne arată încă o dată cât de dezinformată în mod voit este ştiinţa oficială în legătură cu faptele care tulbură opinia publică şi care ar putea, cu vremea, să fie cauza principală a schimbărilor radicale în evoluţia neamului omenesc.

Mă opresc aici, dar aş vrea să încerc să dau o interpretare logică acestui gen de manifestări.

După părerea mea, ele ar putea să răspundă unui plan precis al unor entităţi extraterestre, având drept scop să facă masele de oameni de pe planetă să dobândească o conştiinţă a existenţei

care, la rândul ei, să promoveze o accelerare a procesului evolutiv al omului în general şi a unor indivizi determinaţi în special; indivizi determinaţi care, având calităţi carismatice potenţate, vor trebui să conducă întreaga omenire la întâlnirea cu Enjtităţile însele şi la asimilarea civilizaţiei lor superioare.

Aşadar blackout poate să însemne o demonstraţie a superiorităţii tehnologice extraterestre, care ar putea, în caz de necesitate, să reducă la zero potenţialul tehnologico-militar terestru şi, în acelaşi timp, să fie un avertisment dat autorităţilor politice răspunzătoare de hotărârile luate ce ar ameninţa supravieţuirea neamului omenesc.

Dar acest lucru ar mai putea să însemne şi că nişte Entităţi străine cutreieră, cuprinse de cilriozitate, cerurile noastre, aterizează pe câmpiile noastre, îi înfricoşează fără nicio reţinere pe pescarii din mările Pământului, folosind planeta noastră ca pe o escală în nişte călătorii de neconceput în spaţiu-timp sau continuând cu

sânge rece o cercetare ştiinţifică privind viaţa terestră în toate formele ei cele mai interesante.

În care caz s-ar explica în mod logic recoltarea de mostre minerale, vegetale şi, din păcate, şi animale care au avut drept rezultat uciderea unor animale din ferme şi răpiri de fiinţe omeneşti ce au fost supuse unor adevărate examene psiho-fizice.

Oricum, în ambele cazuri societatea omenească se află acum la cheremul unei puteri care va hotărî viitorul după bunul ei plac.

În ultimă analiză există şi ipoteza (şi speranţa) că tot ceea ce se întâmplă, sau cel puţin o bună parte, este o acţiune de familiarizare cu prezenţa celor ce ne-ar putea face să înţelegem că planeta Terra nu este numai leagănul raselor omeneşti, ci, din timpuri imemorabile, o escală cerească a Obiectelor Zburătoare… Cunoscute într-un trecut care se pierde în negura vremii.

Şi atunci sângele care curge în venele noastre este propriul lor sânge; şi pe bună dreptate ei pot considera planeta noastră ca fiind şi planeta lor.

Concluzie: cerul nostru, suprafaţa pământului nostru, apele noastre sunt şi ale lor, iar ei nu ne mai permit să procedăm la distrugerea nesăbuită a acestei oaze luxuriante din spaţiu.

1. „Clopotele” (sau „meduzele”) fotografiate de autor pe cerul

Romei în seara de 24 iunie 1959. De Gaulle era oaspetele Preşedintelui de pe atunci, Gronchi.

2 – 3. Imagini luminoase fotografiate de autor în seara zilei în care John Fitzgerald Kennedy, Preşedintele Statelor Unite, făcea o vizită la Roma Papei Ioan al XXIII-lea. Globu Muminos din centru este luna.

4 – 8. În partea de sus, fâşia de peliculă fotografică, iar mai jos, cele patru imagini mărite ale fotografiilor făcute de autor cu ocazia întâlnirii Reginei Elisabeta cu Papa Ioan al XXIII-lea. Punctul luminos apărut în prima fotografie se mişcă, de data aceasta, urmând o traiectorie rectilinie.

9 – 13. Imagini ale lunii, fotografii făcute de autor timp de doi ani la rând (1965 – 1966), în

noaptea de Joia Mare, la Roma. Toate ar părea să confirme faptul că evenimentele politice şi spirituale importante sunt „urmărite” cu deosebită atenţie de fiinţe, prezenţe sau, în orice caz, „energii” neterestre.

14. Papa Liberiu trasează planul bisericii S. Maria ad Nives (Santa Maria Maggiore marcat pe teren de zăpada căzuta în mod miraculos pe Esquilino în ziua de 5 august 352. Pictura este ogera lui Masolino da Panicale. Lăsând la o parte căderea „zăpezii” intempestive, legată adesea de „apariţii” cereşti se aseamănă foarte mult cu o formaţie ordonată de OZN-uri.

15. Foarte asemănător ca formă cu imaginile din tablou este acest OZN fotografiat de Gianfranco Lupi pe cerul Romei în aprilie 1971.

16. Imagine luminoasă fotografiată de autor deasupra întreprinderii Incom din Roma în 1960. Lumina care se vede sus este cea a soarelui. Obiectul nu putea să fie zărit cu ochiul liber.

tiXTRATEREŞTRII AU FOST AICI

17 – 19. Trei fotografii făcute în mod succesiv

de Gianfranco Lupi (de la Contact italiana) la Roma, în vara anului 1972. În afara dârelor luminoase se poate observa, în mod clar, „discul” ce prinde contur în partea stângă a fotografiilor.

22 – 23. Cu totul diferit şi oarecum „monstruos” (pentru noi, cel puţin) este Străinul desenat de „sfortunato” Fortunato Zanfretta (în fotografie) după incredibilile întâlniri şi vremelnicile „răpiri” ale căror protagonist şi obiect a fost.

— Joc de cuvinte: „sfortunato” – norocos, iar Fortunato (nume propriu)

— Norocos…

24. Alt „identitikit” de Străini, de statură oarecum mică.

25. Ouetzalcoatl, divinitatea „şarpele cu pene” care înfăţişează un chip omenesc într-o gură larg deschisă.

26. Snippy, calul mutilat şi în parte descărnat în mod aproape de necrezut în septembrie 1967 în Colorado (SUA).

27 – 28. În anul 780, ducele longobard Rachis

a văzut – în apropiere de Muntele Armata (punct „fierbinte” pentru OZN-uri) – coborând din cer un glob luminos care s-a oprit în vârful unui brad înalt, despărţindu-se apoi în trei globuri luminoase şi care pulsau. Convins fiind că văzuse Sfânta Treime şi tulburat de acel eveniment, Rachis a renunţat la tron şi s-a călugărit. Pe locul acela a fost înălţată o Abaţie care a dat numele satului: Abbadia S. Salvatoare. În biserică se află

< mmmmr un tablou – cu respectivul „text explicativ” – care aminteşte de acel eveniment.

29 – 30. Fotografii făcute din naveta spaţială Gemini XI în timpul zborului său din ziua de 12 septembrie 1966. De remarcat strania asemănare cu fotografiile următoare, 32 şi 33.

31. Fotografie a unui OZN, făcută în luna iunie 1973, la o înălţime de 17.000 de metri, în timpul unui zbor supersonic al avionului francez Concorde, care efectua o cercetare ştiinţifică concomitent cu o eclipsă de soare.

32 – 33. În aprilie 1968, deasupra bisericii Zeitum din Cairo au apărut pe cer nişte figuri

luminoase asemănătoare unor porumbiţe albe. Apoi şi-a făcut apariţia un nor luminos care, încet-încet, a luat forma unui chip omenesc (în fotografie nu se poate desluşi) asemuit de cei prezenţi acolo cu chipul Sfintei Fecioare. Apariţia s-a repetat, din aprilie până în mai, de 60 de ori şi a fost văzută de cel puţin

100.000 de persoane.

34. Imagine mantă a fotografiei de pe coperta cărţii. OZN-ul a fost fotografiat într-o localitate neprecizată din regiunea Abruzzo, în primăvara anului 1976.

35. Fotografie făcută cu un Polaroid în ianuarie 1967 pe Lacul S. Clair (Michigan) şi recunoscută drept autentică de însuşi Profesorul Hynek. OZN-ul este foarte asemănător celui din fotografia precedentă. Se poate vedea clar un fel de antenă.

CAPITOLUL 4

Foo-fighters

Foo-fighters, Krauts-fireballs, Mingi de foc; Arme sau aparate de înregistrare?

Teleproiecţie, Jimmy Guieu: Les soucoupes volantes viennent ci un autre monde.

„Ochi telecaptatorisau televizoare”, Antonio Ribera, care continuă: „În realitate par să sugereze existenţa unei baze îndepărtate (în timp), poate un uriaş satelit artificial sau o mare navă mamă, ca sursă emiţătoare a misterioaselor mingi şi staţie de recepţie, la rândul ei, a informaţiilor lor.

Ochii spaţiali M.K. Jessup: „Ei sunt” – adaugă – „singura indicaţie disponibilă a faptului că OZN-urile au arme”.

Acestea sunt, în sinteză, părerile a trei importanţi cercetători ai fenomenologiei ozeniste.

În ceea ce mă priveşte, conform obiceiului meu, prefer calea de mijloc.

Adevărul fiecăruia, fiind subiectiv, este o parte dintr-un adevăr obiectiv în absolut şi deci înţelegerea tuturor adevărurilor personale.

Drept pentru care, unind cele trei teorii prezentate mai sus, se poate afirma: „Mingile de foc sunt, de la caz la caz, teleproiecţii de energie

necunoscute de noi, care înregistrează şi retransmit informaţii în legătură cu tot ceea ce există pe o rază de acţiune care, la rândul ei, este direct proporţională cu puterea concentraţiei acestei energii. Deci cu cât această con

— Jimmy Guieu: Farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume. (fr.)

centraţie este mai mare, cu atât mai mare este şi raza de acţiune”.

Este evident că o cantitate mare de energie concentrată într-un spaţiu mai mult sau mai puţin restrâns are o capacitate distructivă latentă.

Eliberată pe neaşteptate, această energie absoarbe sau dezintegrează obiectele cu care vine în contact.

Dacă, aşa cum cred eu, energia mai sus menţionată are ceva de a face cu electromagnetismul, atunci ar putea să fie explicate unele dintre trăsăturile caracteristice ale mingilor de foc – Foo-fighters – şi ale altor fenomene asemănătoare.

Jessup s-a bazat pe un fapt real petrecut la

Brementon (SUA) în ziua de 6 noiembrie 1951.

Un tehnician de la şantierele Pugetsoun, în timp ce se afla în camera sa din apartamentul situat la ultimul etaj al blocului YMCA, a văzut pe neaşteptate reflectându-se în oglindă o lumină roşie foarte puternică ce pătrundea pe fereastră; înainte ca lumina aceea să fi dispărut, şi înainte de a rămâne aproape năuc de uluială, s-a auzit o explozie! Colegul său de cameră, Alex Myer, a ieşit în fugă din baie pentru a-i veni în ajutor.

La puţin timp după aceea a venit un poliţist care – în timp ce dirija circulaţia de pe stradă – văzuse mingea roşie intrând pe fereastră. Acesta este faptul. Acum, fenomenele legate de deflagraţie şi de dispariţia mingii de foc.

1) Tocul ferestrei luase foc: la fel şi cele două aparate de radio; coşul de hârtii şi o valiză arseseră.

2) Burch (tehnicianul cu pricina) a fost internat la spitalul din Brementon cu arsuri de gradul doi pe braţ.

Aceste concentrări de energie au – ca de altfel

orice fenomen legat de Ozenistică – precedente apropiate şi îndepărtate; cât de îndepărtate? în istoria scrisă şi cea transmisă prin viu grai au fost consemnate fenomene care, în esenţă, se repetă cu o obsedantă monotonie şi în prezent.

Cel de al doilea război mondial, ca orice mare tragedie care se respectă, a văzut succedându-se pe scenă actori şi mai mari şi mai mici, într-o serie neîntreruptă de acte care au dezvoltat, cu neaşteptate lovituri de teatru, tema antică dar mereu tulburătoare a fratricidului ridicat de data aceasta la grad de sistem.

Au fost sacrificate mase de oameni pentru a se potoli foamea insaţiabilă a unui satanic spirit al răului care trebuie să supravieţuiască alimentându-se cu sângele sau cu energia vitală pe care o emană.

Ei bine, rezumând, avem toate elementele spectacolului clasic; lipseşte doar corul, cu alte cuvinte comentariul detaşat, obiectiv, al desfăşurării tragediei.

Şi iată-ne la Foo-fighters, sau, aşa cum le

spuneau în glumă piloţii americani (crezând că sunt arme secrete germane), Krautsfireballs, adică, literal, mingi de foc de-ale lui Kraut (Kraut = mâncare nemţească din varză murată; de aceea, prin antonomază: kraut = neamţ).

În noaptea de 22 noiembrie 1944, în timp ce zbura în împrejurimile localităţii Speyer (de pe malul Rinului), locotenentul Henry Giblin a văzut o lumină de culoare portocaliu-aprins la mică distanţă de avionul său care, în acel moment, avea o viteză de 400 km/oră. Ciudatul fenomen a fost zărit în acelaşi timp şi de pilotul secund şi operator radar Walter Cleary.

În anul 1945, un avion american de bombardament de tip B-29 a fost urmărit de un Foo-fighter. Pilotul, evident îngrijorat, a făcut încontinuu manevre pentru a-l evita, dar s-a întâmplat un lucru nemaipomenit: mingea de foc a străbătut fuzelajul avionului şi a dispărut. Echipajul a putut să constate că mingea de foc nu avea consistenţă materială şi că radiaţia luminoasă nu frigea; în afară de aceasta – lucru

tulburător, ba chiar de natură să insufle groază – plutise, se învârtise prin carlingă mişcându-se încet (ca şi cum ar fi vrut să facă recunoaşterea interiorului şi a ceea ce se afla acolo), după care a ieşit prin partea posterioară a fuzelajului.

A avut loc apoi unul dintre episoadele cele mai cunoscute de către cititorii pasionaţi de ozenistică. Urmărirea unui Fooftghter, în noaptea de 1 octombrie 1948, pe aeroportul din Fargo (Dakota de Sud) de către un avion F.51 pilotat de locotenentul George Gorman.

O minge luminoasă, cu un diametru de aproximativ 2G de centimetri, de culoare albă şi de formă perfect sferică, învăluită într-un halo luminos, a fost urmărită în zadar timp de mai bine de 27 de minute cu viteza (cea mai mare atinsă cu acea ocazie de un avion de tipul F. 51) de 500 – 600 km pe oră. Viraje strânse şi neaşteptate, accelerări rapide, schimbări bruşte de direcţie pe verticală cu viteză constantă i-au făcut pe pilotul avionului şi pe tehnicienii de la turnul de control să aibă certitudinea că manevrele acelui fenomen

erau efectuate prin inteligenţa şi voinţa cuiva.

Locotenentul Gorman a adăugat textual: „Când am încercat să urmăresc obiectul într-unul din virajele sale strânse, mi-am pierdut cunoştinţa preţ de câteva clipe, deşi mă aflu într-o condiţie fizică bună. Nu cred să existe vreun pilot care să fie în stare să suporte – fără să-şi piardă cunoştinţa – virajele strânse pe care le efectua lumina aceea”. (Avionul lui Gorman era unul de tip F.51, cu elice.)

Primăvară târzie a anului 1960; ora de pauză între dimineaţă şi după-amiază. Cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri era, la vremea respectivă, tehnician într-un studio cinematografic din Roma. Împreună cu un grup de colegi se străduia să obţină un oarecare rezultat lucrând cu Planchelte.

Este un sistem de comunicaţie semiautomat care funcţionează cu ajutorul unei monede sau a unui pahar întors cu fundul în sus peste un alfabet aşezat în cerc. În centrul geometric al acestui alfabet se află un punct din care pleacă moneda sau paharul pe care se apasă uşor, abia

atingându-le, cu degetele arătătoare ale celor doi „operatori” ce efectuează experienţa. O a treia persoană notează întrebările şi eventualele răspunsuri care se obţin transcriind în grabă literele sau numerele indicate de monedă sau de pahar.

E

Ei bine, după mai multe şi interesante încercări la care am participat şi eu, s-a considerat că se poate face tentativa de a se intra în legătură cu eventualii extratereştri; în acest scop fusese montată o antenă formată dintr-un fir lung de cupru care se învârtea de jur-împrejurul tavanului camerei şi ale cărei extremităţi erau înfăşurate pe degetele arătătoare ale operatorilor. Plictisit de atâta aşteptare a unui mesaj comprehensibil, am ieşit afară şi, folosind drept filtru două lentile de ochelari de soare, am fotografiat soarele ce se afla încă sus în slava cerului.

Am avut grijă să prind în cadru pavilionul şi acea parte a lui ce corespundea plafonului camerei în care operatorii se străduiau să

stabilească legătura. Fotografia arată în mod desluşit o condensare luminoasă invizibilă cu ochiul liber, dar relevată de peliculă, fapt datorat, probabil, filtrului de culoare închisă. (Fotografia nr. 16.)

Dimensiunea aparentă este aceea a obiectului despre care se vorbeşte în relatarea celor întâmplate la Madrid.

Din ziarul Mesagerul din 25 – 6 – 1972:

Madrid: un călugăr, Fratele Javier Bosque – din localitatea Logrono, la sud de Bilbao – a fost vizitat în chilia sa de un OZN. În timp ce înregistra la magnetofon muzica transmisă de o staţăf de radio, s-a deschis larg fereastra, transmisiunea s-a întrerupt şi un obiect luminos de forma unei mingi de rugbi dar având o lungime de aproximativ un metru şi jumătate a intrat în chilie şi a rămas suspendat în aer.

Magnetofonul nu s-a oprit şi a înregistrat nişte sunete ciudate emise de obiectul acela (noi i-am spune într-un mod mai potrivit condensare de energie electromagnetică, care, la fel ca plasma

gazoasă electrificată obţinută în laborator, produce o luminescenţă puternică).

După câteva minute de nemişcare, obiectul cu pricina a ieşit, pe fereastra rămasă deschisă îndreptându-se în direcţia din care venise.

În vara aceluiaşi an 72, un membru al societăţii Contact Italiana (pe atunci Issi-Contact) a încercat să fotografieze un eventual fenomen care să-l ajute în încercările sale de a stabili contacte telepatice.

Subiectul – dotat în mod sigur cu o sensibilitate notabilă – s-a înarmat cu un aparat fotografic şi, având în faţa sa un spaţiu liber în direcţia Veio, s-a concentrat intens şi a făcut o serie de fotograme.

Fotografiile făcute cu acea ocazie sunt reproduse în ilustraţiile din afara extului (la sfârşitul Capitolului 3).

Apropo de globurile luminoase şi care palpitau, experienţele pe care acestea le-au determinat nu sunt toate inofensive; acest lucru este dovedit de unele cazuri şi mai cu seamă de

unul, destul de cunoscut dar care cred că merită osteneala să fie amintit. (Fotografiile 17 – 19.)

Diamantina, Brazilia: 20 august 1962. O fetiţă de doisprezece ani, Raimunda Da Silva, aleargă la Comisariatul de Poliţie pentru a le declara agenţilor – care o ascultă îngroziţi – că tatăl ei, Rivalino Da Silva, a fost răpit de două sfere uriaşe care scoteau flăcări şi un fum galben.

Fetiţa şi frăţiorii ei – Fatimo, de şase ani şi Dirceu, de doi – observaseră, încăjnainte de ivirea zorilor, o umbră ciudată care nu avea o înfăţişare omenească şi care părea mai degrabă să plutească în loc să meargă.

Martor al acelui fapt a fost şi victima, Rivalino, tată a trei copii.

Sculându-se din patul în care dormea împreună cu tatăl ei, fetiţa a auzit cuvintele pe care ciudata fiinţă le rostea: „Rivalino este aici şi trebuie să fie nimicit”.

Tatăl, aidoma unui somnambul, a deschis poarta care dădea în stradă şi s-a îndreptat spre cele două globuri mari ce pluteau la o înălţime de

aproximativ şase metri. Produceau un zgomot asemănător unui susur şi scoteau nişte flăcări ciudate.

Raimunda, cuprinsă de spaimă, i-a strigat tatălui ei să se întoarcă, dar acesta – ca şi cum ar fi fost în transă – a continuat să înainteze în direcţia celor două globuri. Când a ajuns sub ele, acestea au scos un fum gros de culoare galbenă care l-a înghiţit pe Rivalino.

După ce fumul s-a risipit, atât globurile cât şi victima lor dispăruseră.

Din cercetările întreprinse imediat au rezultat următoarele: în după-amiaza zilei precedente, 19 august, un pescar văzuse două sfere ciudate care survolau casa lui Rivalino.

Câţiva prieteni de-ai victimei, mineri, se porniseră pe râs, amuzaţi, atunci când, în ziua de 17 august, bietul om le mărturisise că văzuse două fiinţe ciudate, nu mai înalte de un metru, care se apropiaseră de casa lui şi săpaseră o groapă în pământ.

Un doctor din Diamantina, Giovanni Pereia, a

declarat că văzuse din casa lui un obiect asemănător acelora care probabil îl răpiseră pe Rivalino Da Silva.

Obiectul respectiv fusese zărit cu două luni în urmă, adică în luna iunie 1962.

S-a dezlănţuit psihoza răpirilor, asta şi pentru că la patru zile de la dispariţia lui Rivalino (24 august 1962), vreo cincizeci de locuitori din Gouveia – oraş vecin cu Diamantina – printre care şi şeful poliţiei locale, au asistat la zborul unei sfere mari; după alte patru zile (28 august 1962), locuitorii din Brasília de Minas au fost cuprinşi de panică atunci când s-a văzut o uriaşă minge de fotbal luminoasă, care a survolat timp de câteva minute clopotniţa bisericii din localitate.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în alte mici aşezări din împrejurimi în care, în urma apariţiilor continue de OZN-uri, s-a întărit convingerea că era în plină desfăşurare vânarea altor victime.

CAPITOLUL 5

Organizarea

Dar cine să fie, oare, în spatele acestei

prezenţe insistente? Şi care să fie motivele? Şi care obiectivele? Aceste întrebări mi-au fost puse de multe persoane, de tineri cel mai adesea; tineri care vor neapărat să-şi dea seama de dimensiunea reală a problemei – şi acest lucru, după părerea mea este destul de simptomatic. În timp ce majoritatea celor pasionaţi de ozenistică tinde să se lase stăpânită de emotivitate, cei mai tineri caută să afle dacă există, cumva, o legătură între cele două dimensiuni: cea terestră şi cea extraterestră.

Astfel că, în timp ce ozenistica este încadrată de către cea mai mare parte a fanilor în nişte limite bine precizate, deja scontate aş putea spune: cea spiritualo-filantropico-religioasă, cea ştiinţifică – sau, mai bine zis, tehnologică – cea politică, o mică parte a celor interesaţi de această problemă ia în considerare aspectul social al fenomenului.

Să fiu mai explicit: un fenomen ca ozenistica, ce prezintă un spectru atât de larg de interese, trebuie, din motive de logică, să se reconstituie

într-o societate organizată la un înalt nivel colectiv şi, deci, şi individual.

Tehnologia care ne este dezvăluită de diferitele forme şi caracteristici mecanice şi în mod verosimil electronice şi magnetice ale astronavelor ce pătrund în atmosfera terestră sugerează o organizare industrială care duce cu gândul la milioane de fiinţe angajate în proiectarea, realizarea şi exploatarea unor mijloace mecanice capabile să străbată distanţele galactice şi aşa cum se presupune – să depăşească barierele spaţio-temporale.

Dar cine anume pune în mişcare acest aparat ştiinţific şi industrial atât de macroscopic? Grupuri ale unei puteri politice (o politică ştiinţifico-fantastică) sau filozofico-religioase care conduc şi programează explorarea sau cucerirea spaţiilor siderale?

Care poate să fie obiectivul final al acestei escaladări spaţiale?

După părerea mea, tipul de organizare care se întrezăreşte atât prin comportamentul ocupanţilor

OZN-urilor, cum şi prin conţinutul mesajelor, sau mai bine zis al comunicărilor şi explicaţiilor date de ei în mod destul de schematic, trebuie să fie esenţialmente comunitar; pare să descoperi existenţa unei societăţi evoluate, a unei colectivităţi ce acţionează după nişte scheme productive programate; dar conştientă, la nivel individual, de anumite îndatoriri bine precizate.

Există o ierarhie care se oglindeşte şi la nivel de mici echipe, dar ea nu apare atât de rigidă cum este la noi, pământenii. Drept pentru care, chiar dacă nevoia de a o compara cu ceva asemănător existent pe planeta noastră ne face să ne gândim la o societate de tip socialist, ca să spunem aşa, totuşi contactele, chiar sporadice, care au avut loc cu fiinţe extraterestre dau ideea de ceva cu totul diferit. În încercările lor de apropiere psihică de pământeni nu s-a văzut nicio urmă de ideologie politică sau de agresivitate psihologică ce derivă din aceasta.

Mai degrabă ar putea fi vorba despre un pragmatism cosmic ce-şi propune nişte scopuri,

fără a abuza însă de formidabilele mijloace de care dispune.

Nişte mijloace tehnologice care nici măcar nu pot fi imaginate, dar mai cu seamă mijloace parapsihologice excepţionale.

O lume care şi la nivel individual este bine dotată cu asemenea mijloace şi care nu abuzează de ele nu poate să fie, logic vorbind, transformată într-o gloată fără personalitate aşa cum o cer canoanele societăţilor noastre marxist-leniniste; în schimb, se pare că într-o mare parte a comunităţilor galactice sau extragalactice domneşte regula unei convieţuiri bazate pe bunăstarea colectivă şi acceptată de bunăvoie.

Aşadar oligarhiile sau dictaturile sunt de neconceput; dar se iau, în schimb, în considerare sfaturile unor tehnicieni de înaltă calificare ce se adresează unor grupuri restrânse de căpetenii planetare.

Şi dacă, aşa cum s-a spus în nenumăratele comunicări, există realmente nişte organisme interplanetare, interstelare şi intergalactice,

atunci înseamnă că ni se impune ideea unei confederaţii cosmice – sau a mai multora – legate de interese multiple şi având drept scop colonizarea universurilor vizibile.

Un motiv al prezenţei lor pe pământ ar putea fi tocmai acesta. Planeta noastră, dacă nu este cumva singura, este, poate, o lume rară în care pulsează viaţa şi care se roteşte în jurul unei stele de mărime mijlocie la marginea unei galaxii dintre atâtea altele.

Este o planetă anormală; nu aparţine confederaţiei, dar, în mod ciudat, pe ea convieţuiesc – chiar dacă nu întotdeauna în pace şi armonie – rase diferite. Pare să fie mai curând o ciudată grădină antropologică, în care fiecare rasă din univers îşi poate recunoaşte proprii ei părinţi mai mult sau mai puţin degeneraţi.

Şi dacă, în schimb, aici pe pământul nostru ar fi în curs de desfăşurare, de nenumărate milenii, un proces de hibridare între rasele autohtone şi alte rase imigrate din străfundurile spaţiului? Şi dacă acest fenomen – evitat cu grijă în locurile de

baştină – s-ar desfăşura în mod spontan, din necesitatea de a supravieţui?

Cu alte cuvinte, se va fi luat poate hotărârea de a se viola o lege cosmică ce interzice amestecul raselor confederate, care, aflându-se pe trepte diferite pe scara cunoaşterii şi, deci, şi pe cea a realizărilor socio-tehnologice, nu intervin absolut de loc în procesul evolutiv al altora.

Acest sistem solar, atât de îndepărtat de inima care pulsează de viaţă a galaxiei, pare să aibă în planeta Terra piatra preţioasă cea mai rară.

Au descoperit-o, într-un trecut foarte îndepărtat, nişte exploratori spaţiali din ce în ce mai numeroşi şi de diferite provenienţe.

Unii dintre aceştia, fermecaţi de frumuseţea planetei, nu au mai vrut să se ducă înapoi şi să înfrunte din nou adâncurile cosmice pentru a se reintegra în societăţile de baştină.

Pământenii se dovedeau a fi docili şi cooperanţi. Superioritatea psiho-fizică indiscutabilă a extratereştrilor îi subjuga, aducându-i la o stare de veneraţie permanentă.

Era un adevărat paradis terestru.

Dar iată că deodată se naşte dorinţa fierbinte a unei prezenţe feminine. Ei – fiinţele din spaţiu, zeii, elohimii – au pus ochii pe fiicele băştinaşilor tereştri. Le-au ales pe cele mai frumoase şi au adus pe lume nişte copii hibrizi.

Aceşti copii ai cerului şi ai pământului au căpătat imediat conştiinţa dependenţei lor de zei, dar şi pe aceea a superiorităţii fizice şi psihice faţă de strămoşii lor pământeni.

Această violare flagrantă a unui tabu cosmic a accelerat în mod instantaneu evoluţia până atunci liniştită şi regulată a primitivelor societăţi terestre.

Transplantul viguros de sânge şi de geniu de la o rasă mai evoluată a îmbunătăţit calităţile acesteia, dar a agravat în aceeaşi măsură tarele, hibele, rasei celei mai primitive.

Acest episod nu este unul ipotetic; toate religiile şi miturile îl transmit ca atare urmaşilor.

Din spaţiu, de pe planetă sau din constelaţia de origine a violatorilor legii a fost trimisă o altă

expediţie pentru a vedea la faţa locului adevărata dimensiune a evenimentului; această expediţie era formată din alte grupuri de exploratori rămaşi credincioşi tabuului şi având grijă ca legea să fie respectată cu stricteţe.

Scopul acestei expediţii era acela de a înăbuşi din faşă o situaţie care, din provizorie, ar fi riscat să devină una permanentă, dată fiind posibilitatea mereu mai frecventă de a se descoperi noi populaţii planetare la periferia galaxiei sau galaxiilor. Acţiunea de pedepsire a avut drept rezultat împiedicarea contravenienţilor de a ieşi din atmosfera planetei şi de a contamina spaţiul în direcţia centrului galactic sau chiar de a încerca să ajungă în alt sistem galactic. Ca toate transplanturile, hibrizii au degenerat, mai întâi în mod rapid, după care s-au stabilizat şi au format o rasă diferită care a convieţuit în timp cu cea autohtonă şi apoi a înlocuit-o.

Şi ce poţi să faci în faţa acestor lovituri ale sorţii? Să laşi ca o parte a patrimoniului genetic extraterestru moştenit de noii tereştri să se piardă

în mod iremediabil sau să se încerce potenţarea acestuia pentru a-l readuce cu răbdare la obârşie?

Întreaga istorie a omenirii este plină de asemenea intervenţii şi nu mă apuc eu să le pomenesc acum şi aici; dar cu siguranţă că totul lasă să se presupună că, de fapt, ceva nu a mai funcţionat şi că pământul este gata să se transfere pe sine dimpreună cu obiceiurile sale în afara sistemului solar, fără ca aceia ce veghează la respectarea legii să reuşească să-l facă să asimileze principiile spirituale şi sociale care, probabil, guvernează în spaţiu.

Ashtar Sheran – comandantul şef al flotei spaţiale sau, şi mai bine, căpetenia Sfinţilor-cei-din-imagini – se autodefineşte ca fiind trimis al unei lumi ultraterene şi uneori, în mesajele sale adresate omenirii, se complace în a se confunda cu Hristos sau cu unul dintre arhanghelii care stau în jurul tronului lui Dumnezeu.

Orthon, venusianul lui Adamski, este ambasadorul unei organizaţii panplanetare (Mercur, Venus, Marte, Jupiter) ce are misiunea de

a veghea asupra Terrei şi a se îngriji de evoluţia sa.

Şi aşa mai departe: Acterius, Adoniesis, Itachar, Argon; o mulţime de personaje sau de entităţi care se înfăţişează celor contactaţi de pe întregul pământ sau sunt imaginaţi de către aceştia. Motivul este evident! Pentru a-i da un principiu motor acestei realităţi care, deşi se află de decenii sau de milenii în coabitare forţată cu civilizaţiile terestre, interferând evoluţia lor, nu s-a lăsat niciodată să fie cunoscută în întregime ca şi cum un tabu cosmic i-ar fi interzis s-o facă.

Nefas spuneau sacerdoţii romani atunci când nu trebuia să se afle taina unui lucru sfânt sau misterios.

Nefas în ceea ce privea data exactă a întemeierii unui oraş.

Nefas; pentru că a şti prea mult despre un lucru înseamnă că pui stăpânire pe el şi-l cunoşti până în cele mai mici amănunte; pătrunderea în ciclu esenţial al unei realităţi înseamnă să-i afli tainele vitale – începutul şi sfârşitul, Alfa şi

Omega. În legătură cu aceasta este bine să ne amintim cele spuse de Iisus: „Eu voi fi în voi în măsura în care voi veţi fi în mine”…

Această tehnică a posedării, în raportul dintre om şi umanoid, poate să fie extrem de periculoasă. A pătrunde în cerc fizic şi psihic într-o realitate extraterestră ar putea să însemne reînnoirea poluării morale şi materiale a super rasei din spaţiu… Ar avea loc o a doua şi poate şi mai gravă cădere a îngerilor. Nu cred că extratereştrii s-au lăsat vreodată fotografiaţi, cu excepţia, poate, a câtorva, foarte rare cazuri.

Există renumita fotografie, din spate, a unui pilot marţian făcută de către Allighan; Adamski, e drept, ne-a lăsat câteva fotografii ale unei farfurii zburătoare la hublourile căreia se zăresc nişte entităţi humanoide. Dar fie din cauza radiaţiilor aparatului, fie din cauza emoţiei fotografului, identificarea subiectului este cât se poate de labilă şi insignifiantă.

Ştiu despre nişte fotografii şi negative ale unor aparate extraterestre sau fenomene legate

de acestea care au dispărut, s-au volatilizat; şi, în ceea ce mă priveşte, o serie importantă de negative realizate de mine au dispărut fără urmă, acum câţiva ani, în împrejurări nedesluşite.

Foarte recent, cu ocazia unei emisiuni de televiziune pe teme de ozenistică realizată de un post particular din Roma la închiderea unei serii de emisiuni privind fenomenele spaţio-temporale (deci astronomia şi parapsihologia), cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri, o dată întors acasă, nu a mai găsit ultimele copii foto scoase de pe negativele originale dispărute în mod atât de misterios; copii foarte frumoase şi bogate în amănunte care (şi aici intră în joc un raţionament ştiinţifico-fantastic, dar nu ştiu până la ce punct anume!) computerizate de un supercreier electronic ar putea – de ce nu – permite să se ajungă la subiectul acelor copii, care subiect să fie apoi analizat şi deci… stăpânit.

De altfel o analoagă împotrivire la fotografiat se manifestă şi la populaţiile primitive de pe planeta Terra. Motivul? Mereu acelaşi: să se

împiedicexa prin imaginea capturată de obiectivul fotografic să se poată ajunge până la psihic şi să se pună stăpânire pe acesta sau pe partea cea mai intimă a subiectului.

A se pune stăpânire pe psihic sau a-l analiza, ceea ce, de fapt, este acelaşi lucru.

Câţi dintre cititori nu vor fi dus la vreun tămăduitor fotografia unei persoane dragi, rudă sau prietenă, pentru ca acesta să poată acţiona prin intermediul imaginii fotografice şi să intervină asupra subiectului sau cel puţin să-l analizeze?

Eu însumi m-am dus la un tămăduitor cu o fotografie de-a bunicului meu (tatăl tatălui meu) care suferea de o boală căreia medicii nu-i putuseră stabili un diagnostic. Tămăduitorul (vestitul Achille D'Angelo, zis şi magul din Neapole) s-a uitat o clipă la fotografie, a pus mâinile pe ea... a încercat de câteva ori. Răspunsul a fost clar şi din păcate negativ; aparatul gastrointenstinal fusese antrenat într-un proces ireversibil; dată fiind şi vârsta înaintată a

bolnavului, era imposibil să se facă ceva. Peste numai câteva luni – mi-a spus el – bunicul avea să treacă în lumea celor drepţi.

Magul din Neapole n-a vrut să ia nici măcar un bănuţ şi era mai curând întristat din cauza diagnosticului pe care-l pusese în pofida voinţei sale. A

La câteva luni după aceea, buncul meu a murit. Nu voise sau nu mai putuse să se hrănească. S-a stins, s-a topit, literalmente, consumând toate energiile fizice care în momentul consultaţiei erau încă active.

Tămăduitorul captase, în mod evident, bioradiaţiile pe care emulsia unei fotografii le capturase, se sintonizase cu ele – adevărate formule evocatoare ale subiectului – şi-l examinase pe bolnav în starea fizică din acel moment.

Aceleaşi bioradiaţii care sunt revelate astăzi cu ajutorul camerei Kirlian, aceleaşi bioradiaţii care, emanate de subiect, impregnează cu ceva din el însuşi mediul în care trăieşte şi influenţează în diferite măsuri animalele, plantele, obiectele.

Sper ca prin aceste puţine referiri să fi putut sugera unul dintre posibilele motive ale „reţinerii” pe care humanoizii – ocupanţi extratereştri ai OZN-urilor – o manifestă faţă de fotografiat.

Deoarece, în afară de aceasta, pare a fi un lucru cert existenţa unui conflict continuu cel puţin între două grupuri aparţinând aceloraşi humanoizi, mi se pare a fi destul de plauzibilă grija, atât de stăruitoare manifestată – de a nu lăsa urme fotografice ale prezenţei lor. Noi nu ştim nimic despre acea culme a tehnologiei atinse de vizitatorii veniţi din spaţiu; dar putem să ne-o imaginăm, în mod cu totul ipotetic, din puţinul sau din multul care ne sunt sugerate de fenomenologia OZN. În orice caz, îmi amintesc că am citit undeva că, de fapt, de la imaginea pe care penelul electronic îl recompune pe video, s-ar putea ajunge, pe drumul invers, la vieţuitoarea (animală sau vegetală), la obiectul încadrat de cameră.

Captarea electronilor pe care îi emană corpurile – cu a lor ulterioară recompoziţie – ar

putea să permită, într-un viitor nu prea îndepărtat, realizarea unor emisiuni de televiziune tridimensionale.

Acum, stând şi analizând termenii folosiţi pentru a defini fenomenul care ne delectează sau ne persecută zi de zi pe la casele noastre, vedem cum termenul „Transmisiune” înseamnă, literal: „A trimite dincolo” (de o limită, de un hotar), din latinescul: trans – mitto – dincolo, peste – trimit. În schimb, tele

— După numele inventatorului, S.D. Kirlian, care a descoperit că prin intermediul unui aparat (format dintr-o bobină sub înaltă tensiune care transmite un curent de mare voltaj şi de mic amperaj unei plăci de cupru izolată de un strat gros de polistirol şi de o placă de cristal) se putea vizualiza energia vitală. În zilele noastre aparatul este folosit, cu succes, în stabilirea prediagnosticelor. (n.tr.)

viziune înseamnă: „Ceea ce se vede de departe”, adică ceea ce reuşim să percepem cu vederea la distanţă.

Aceasta poate fi – după cât se pare – tehnica folosită de mai multe ori şi de către mulţi extratereştri pentru a vizita planeta Terra şi a se vizualiza în orice loc de pe această planetă şi mai ales în orice moment (adică în prezent sau în viitor).

Celui care – aşa precum un astronom, cunoştinţă de-a noastră, director al unui observator solar – invocă insurmontabilitatea distanţelor galactice pentru a discredita prezenţa OZN-urilor extraterestre pe planeta Terra şi în atmosfera acesteia, îi sugerez această tehnică de călătorie în spaţiu-timp.

Ceea ce le reuşeşte unor indivizi foarte dotaţi, aflaţi printre noi (să se dedubleze şi să se teletransporte în locuri diferite şi într-un timp foarte scurt), poate să fie posibil, tehnologic vorbind, în multe civilizaţii galactice a căror ştiinţă este mult mai avansată decât a noastră.

CAPITOLUL 6

Astronomii văd!

S-au format două cete de fani opuse prin

caracteristici dar având o preocupare absolut identică, fiecare având intenţia – potrivit propriului punct de vedere – să apere adevărul.

Obiectul acestei diatribe înverşunate este mereu el, OZN-ul, înşelătorul, cel-greu-de-prins, imprevizibilul, misteriosul obiect zburător căruia în schimb i se spune şi OZI, proteiformul obiect zburător cunoscut care este, rând pe rând: balon-sondă, câine solar, fulger globular, al n-lea satelit sovietic sau american ce se întoarce în atmosferă, roi de insecte, dispozitiv antiradar, elicopter şi aşa mai departe; înfierbântata imaginaţie omenească nu are nicio limită în această materie.

Dar lăsând la o parte această consideraţie, nişte gazetari foarte bine informaţi îşi umplu gura şi împuiază capul cititorilor cu asigurări, interviuri şi alte lucruri asemănătoare care se termină cu afirmaţii de genul: „Niciun astronom n-a văzut vreodată un OZN. Lumea vede ceea ce vrea să vadă. Ştiinţa nu crede în farfuriile zburătoare etc”.

Făcând abstracţie de faptul că există persoane

demne de toată încrederea – ca Sir Bernard Lovell, directorul Observatorului radio-astronomic Jodrel Bank din Anglia – care admit în principiu aproape certitudinea existenţei unor locuitori ai altor corpuri cereşti din universul nostru, dar în acelaşi timp nu admit în niciun chip existenţa farfuriilor zburătoare, există două feluri de oameni de ştiinţă care se situează pe poziţii opuse.

Pentru a da o idee în ceea ce priveşte divergenţa de opinii în această materie, trec în revistă declaraţiile unor astronomi la care se apelează cel mai des atunci când se discută şi se râde strâmb în legătură cu problematica OZN.

Profesorul Giovanni Godoli, titular al catedrei de Astrofizică din Florenţa (singura din Europa) şi directorul Observatorului din Arcetri, a declarat: „Nu se mai ştie numărul persoanelor care afirmă că văd OZN-uri, mai ales al acelora care văd în aceste obiecte zburătoare astronave extraterestre. Nu înţeleg cum de noi un astronom din lume – care se uită la cer 24 de ore din 24 – nu a văzut niciodată un asemenea obiect... sunt de acord cu

directorul Observatorului naţional din Anglia care spune că miile de astronomi din lumea largă nu au spus niciodată că au văzut vreun OZN.

Adaug aici că de aproape treizeci de ani citesc reviste de astronomie apărute în toate limbile şi nu am găsit niciodată, am zis bine, niciodată, o relatare a vreunui coleg în materie de OZN-uri.

Fapt este că cine nu este obişnuit cu observarea fenomenelor ce se întâmplă pe cer, acela poate să creadă că într-adevăr a văzut cine ştie ce lucru”.

Am ţinut să scot în evidenţă câteva fraze din interviul dat de profesorul Godoli unui cotidian de largă circulaţie, pentru că aceste fraze vor fi confruntate cu tot atâtea declaraţii făcute de alţi colegi ai directorului Observatorului din Arcetri, dar de cu totul altă nuanţă; oricum eu merg mai departe cu trecerea în revistă.

Astronomul Margherita Hack – directoarea Observatorului astronomic din Trieste – căreia i s-a pus întrebarea: „Dumneavoastră credeţi în OZN-uri?”, a răspuns că ea, în calitate de om de

ştiinţă, nu crede în aşa ceva, iar fenomenul ca atare, cel extraterestru, nu poate fi acceptat, dată fiind enormitatea distanţelor galactice care reduc, practic, la zero probabilitatea călătoriilor interstelare.

În afară de aceasta, adaugă ea, aceste călătorii – considerând că s-ar efectua cu viteza luminii – ar dura de la 4.000 la

40.000 de ani-lumină.

Luând totuşi act de faptul că multă lume susţine că a văzut OZN-uri şi continuă să le vadă, profesoara Hack declară: „Observaţiile cele mai neobişnuite provin de la persoane neînarmate, nepregătite, ca să spun aşa, adică de la unele care nu au deprinderea observării ştiinţifice.

Astronomul însă nu a văzut niciodată farfuria zburătoare care să aterizeze lângă el şi nici pe omuleţul care să iasă din acel obiect zburător 1.

La insistenţa celui ce lua interviul dar acea parte din dumneavoastră care nu este om de ştiinţă ce anume crede?” încheie cu cele ce urmează: „… mi-ar plăcea tare mult să cred că

există… pentru că ar însemna că mai sunt şi alte vieţuitoare în univers, şi aceasta ar fi un lucru foarte frumos. Chiar dacă nu reuşim să ne înţelegem între noi şi cine mai ştie cum se vor sfârşi toate…

Am ţinut să citez doi foarte cunoscuţi astronomi italieni care trebuie să fie consideraţi, aşa cum se cuvine, în clasamentul mondial; există, în mod logic, şi partea cealaltă, care – s-o spunem pe faţă – este mai puţin numeroasă dar nu şi mai puţin importantă.

Sunt mai curând simptomele indiscutabile ale unei redresări care ar putea – într-un timp suficient de rezonabil – să răstoarne ordinea galileană a ştiinţei actuale.

Citez câteva fapte care implică astronomi cunoscuţi şi mai puţin cunoscuţi (dar nu şi mai puţin demni de luat în seamă prin aceasta), care ţin să demonstreze că nu este câtuşi de puţin adevărat că „niciun astronom din lume… n-a văzut vreodată vreun OZN” şi că „mii de astronomi răspândiţi prin lume n-au spus vreodată cum că ar

fi văzut vreun OZN…”

EXTRATEREŞTRII AU, FOST AICI

Ajung şi la fapte.

Las Cruces – New Mexico – pe la orele 22: 45 din ziua de 20 august 1949, profesorul Tombaugh, cel ce a descoperit planeta Pluton, a fost martorul ocular al apariţiei unui OZN.

Tombaugh stătea în grădina casei sale împreună cu soţia şi soacra sa.

Fără vreun motiv anume, şi-a ridicat privirea spre cer şi a rămas uimit: şase până la opt lumini de culoare verzuie zburau spre sud cu o viteză uniformă, ceea ce l-a făcut să se gândească la nişte ferestruici iluminate ale unui obiect foarte mare care se detaşa pe fondul întunecat al cerului.

Obiectul era absolut silenţios, iar omul de ştiinţă – amintindu-şi ulterior de acea apariţie – a spus că în timpul miilor de ore petrecute pentru studierea cerului nocturn (la telescop – nota autorului) nu i se întâmplase niciodată să vadă un spectacol asemănător.

Cu altă ocazie a declarat: „… aceste lucruri ce

par să fie dirijate se deosebesc de toate celelalte fenomene observate de mine”.

În ziua de 20 mai 1950, la Observatorul Lowel din Flagstaff (Arizona), doctorul în astronomie Seymour L. Hess studia cu ochiul liber condiţiile meteorologice, când, dintr-odată, a observat un obiect ce strălucea pe cer.

Omul de ştiinţă a luat un binoclu şi s-a uitat cu atenţie: era o farfurie zburătoare care se deplasa în mare viteză; împotriva vântului, printre straturile de nori ca de fulgi; ceea ce excludea în mod categoric faptul ca obiectul oval să fi fost un balon.

În ziua de 11 iunie 1954, în timp ce zbura de la Charleston (New Virginia) la Atlanta (Georgia), doctorul în astronomie H. Percy Wilkins, renumit selenolog, a fost martorul apariţiei unor OZN-uri.

Două obiecte strălucitoare, de formă ovală, ce pluteau deasupra unui grup de nori, i s-au părut a fi ceva ca nişte plăci de metal lucitor care reflectau lumina soarelui.

În vreme ce se uita mirat la cele două obiecte,

a apărut un al treilea; primele două OZN-uri se legănau încet deasupra norilor, în timp ce ultimul sosit a început să se mişte din ce în ce mai repede.

Şi ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, acesta şi-a accelerat viteza, a făcut un viraj şi a dispărut în spatele unui alt nor.

În ziua de 1 noiembrie 1955, astronomul Frank Halstead şi soţia sa, care călătoreau într-un tren al Companiei Union Pacific, au zărit un obiect la aproximativ 100 de mile vest de Las Vegas.

Ei au observat că obiectul – a cărui lungime a fost apreciată la circa 800 de picioare (aproximativ 240 de metri) – zbura paralel cu munţii.

În cele patru sau cinci minute cât obiectul a zburat în chip de însoţitor al trenului, un alt obiect în formă de disc a apărut, pe neaşteptate, în spatele primului.

Discul avea un diametru apreciat la aproximativ treizeci de metri. Amândouă obiectele erau strălucitoare.

Profesorul Halstead, care pe vremea aceea era

administrator şi astronom la Observatorul Darling-Dulutha (Minnesota, SUA), a declarat printre altele: „Numeroşi astronomi profesionişti sunt convinşi că Farfuriile Zburătoare sunt aparate interplanetare... Guvernul ştie ce sunt farfuriile zburătoare, dar se teme ca lumea să nu fie cuprinsă de panică dacă el dezvăluie faptele”.

În ziua de 26 august 1965, profesorul Gabriel Alvian, de la Observatorul din Cerro Galân din Chile, i-a declarat Agenţiei Reuter: „Există dovezi ştiinţifice că nişte obiecte ciudate se rotesc împrejurul planetei noastre. Este un lucru deplorabil că guvernele au aşternut un văl de taină peste această problemă””.

Închei cu cuvintele lui Joseph Allen Hynek, astronom consultant la USAF (United States Air Force, Forţele Aeriene ale SUA) timp de 17 ani, director al Departamentului de Astronomie de la Northwestern University (SUA) şi director al

Observatorului Lindheimer-Dearbom (din cadrul Wester University): este cu totul fals să se spună că OZN-urile nu au fost văzute niciodată de

persoane având o formaţie ştiinţifică. Unele dintre cele mai coerente relatări provin de la asemenea martori.

Patru dintre aceste observaţii au fost făcute de astronomi profesionişti în timp ce erau de serviciu în observatoarele lor... alte cinci, de către tehnicieni specializaţi... Toate rapoartele, mai puţin trei, relatau despre nişte aparate iluminate puternic care efectuat manevre pe cer”.

În studiul Science, technology and UFOS, prezentat în ziua de 20 ianuarie 1968 în cadrul unui seminar general ce a avut loc la United Aircraft Research Laboratoiries, East Hartford (Connecticut), James E. Mc. Donald, profesor de fizică atmosferică la Universitatea din Arizona, a ţinut să precizeze: „În decursul luptei sale seculare pentru eliberarea de sub sclavia superstiţiei şi a fricii de supranatural, omul zilelor noastre, înclinat puternic spre ştiinţă, şi-a dezvoltat nişte dispoziţiuni delicate, dar bine întemeiate care-l fac să respingă observaţiile în legătură cu anormalul şi cu inexplicabilul: şi acest

refuz este cu atât mai vehement cu cât observaţiile par să se situeze dincolo de hotarele ştiinţei contemporane”.

Un mic grup de oameni de ştiinţă (de toate naţionalităţile) s-a angajat în verificarea directă a celor mai tulburătoare rapoarte în legătură cu OZN-urile, dar cea mai mare parte a colegilor găsesc că este un lucru foarte amuzant să ridiculizezi problema, luând o atitudine de refuz şi de dispreţ bazată pe consideraţiuni apriorice.

Aceasta a fost poziţia oficială a unor oameni de ştiinţă ca W, Markowitz şi Edward U. Condon – conducătorul cercetării pe care Universitatea din Colorado a efectuat-o cu finanţarea şi sub patronajul USAF (Forţele Aeriene ale SUA), în anul 1968.

— Ştiinţă, tehnologie şi OZN-uri (engl.). (n.tr.)

PAOLO Dl GIROLAMO

Obiect de dispreţ ştiinţific este, mai ales, ipoteza originii extraterestre a OZN-urilor; într-adevăr, acceptarea acestei ipoteze ar însemna implicita recunoaştere că eventualii călători prin

spaţiile siderale ar trebui să folosească o energie propulsoare care să le permită să depăşească însăşi viteza luminii.

În afară de aceasta, astronautica terestră a demonstrat că unele dintre planetele sistemului nostru solar nu pot să fie, realmente, locuite de către om; aceasta, spre marea uşurare a celor care refuzau o serie neîntreruptă de vizite de curtoazie din nişte improbabile condominii provenind dinăuntrul sau din afara sistemului solar.

Aşadar, observă mulţumiţi oamenii de ştiinţă care sunt „cu picioarele pe pământ”, nefiind cu putinţă să se depăşească deja ipotetica viteză a luminii, urmează de ajei imposibilitatea practică a unor călătorii spaţiale pe distanţe mari şi pe timp îndelungat.

Şi acest lucru este valabil pentru toţi; atât pentru pământeni cât şi pentru nepământeni.

În ziua de 11 februarie 1979 s-a ţinut la Roma un congres care avea drept temă un studiu de propulsare a OZN-urilor; este de prisos să facem o

relatare despre aceasta, dar cel puţin este ceva destul de simptomatic că, lăsând la o parte faptul că unii ozenişti au folosit această manifestare în scopurile lor, este totuşi un semn că problema este acceptată unanim aşa încât să fie discutată în mod public în cea mai cunoscută sală de congrese a capitalei italiene.

În situaţia ozenistică italiană există un aspect destul de rar pe care aş vrea să-l scot în evidenţă: în timp ce în străinătate comunitatea ştiinţifică colaborează cu Autoritatea Militară urmând toate directivele acesteia, la noi comunitatea ştiinţifică tinde să îndrepte opinia militarilor înspre non realitatea ozenistică, cu adevărate manifestări de dispreţ faţă de mărturiile şi documentele ce provin din domeniul Forţelor Noastre Armate.

Ne-a dat această confirmare o emisiune de la televiziune realizată foarte recent.

Sunt oare farfuriile zburătoare ceva „în exclusivitate” doar pentru lumea occidentală? Am fi tentaţi să credem acest lucru, dar cortinele, fie ele şi de fier, nu sunt chiar atât de nepătruns încât

să nu lase să treacă prin ele ştirile, mai cu seamă cele ce se referă la o problemă ce pare a fi acum şi una a Estului.

Dar să vedem care sunt faptele.

În ziua de 7 aprilie 1967, cercetătorii de la Observatorul M. Belinski (Stara Zagora, Bulgaria) au remarcat cu uimire un obiect în formă de triunghi care a rămas suspendat în aer pe verticala localităţii timp de patruzeci şi cinci de minute: şi au reuşit să-i determine traiectoria, forma şi intensitatea luminoasă.

Cu doi ani mai înainte, în 1965, o astronomă sovietică, doctor în ştiinţe Ludmila Tsehanovitsa, văzuse în Caucaz un disc scânteietor deasupra căruia se afla o cupolă în formă de cabină.

A f

În acelaşi an, în ziua de 26 iulie, la Lative, astronomul R. Vitolniek se afla împreună cu doi colegi la Observatorul Ogre, studiind norii nocturni luminoşi, când a remarcat un fel de stea ce se deplasa încet spre Vest.

Cei trei oameni de ştiinţă au privit obiectul

acela luminos cu nişte binocluri puternice şi şi-au dat seama că el părea să aibă o formă triunghiulară bine definită.

Privindu-l şi la telescop, au constatat că în realitate triunghiul acela era format din patru obiecte mai mici.

Continuând să se uite cu şi mai multă atenţie, au observat că formaţia aceea era un întreg, un complex alcătuit dintr-o sferă (mare centrală, cu trei obiecte sferice mai mici care se roteau încet în jurul celei mari la o distanţă de două diametre.

Grupul de obiecte s-a îndepărtat încet, traversând toată bolta cerească, apoi a dispărut după aproximativ patruzeci şi cinci de minute din momentul în care fusese zărit.

Profesorul Robert Vitolniek era cercetător la laboratorul de astrofizică al Academiei de Ştiinţe a URSS, iar ceilalţi doi oameni de ştiinţă erau Ian Melderis şi Esmaralda Vitolnieka, membri ai Societăţii de Astronomie din Latvie.

În ziua de 24 septembrie din acelaşi an, astronomul-geolog L. Tschechanovitchi a zărit un

mic disc strălucitor care survola vechea mănăstire Novil-Athos, efectuând numeroase şi neobişnuite manevre de cele mai multe ori în spirală.

În ziua de 8 august 1967, la Kislovodsk (Caucaz), astronomul Anatol Susanov şi numeroşi colegi ai săi de la staţiunea de Astrofizică a Academiei de Ştiinţe a URSS au observat deasupra munţilor un obiect care se deplasa înspre Est din sectorul Nord al cerului, la 20 de grade deasupra orizontului.

Obiectul era asimetric, iar în faţă spre dreapta, la aceeaşi înălţime, era precedat de un punct luminos a cărui strălucire era comparabilă cu cea a unei stele de primă mărime.

Obiectul era de culoare galben-roşiatic, avea un diametru aparent de două sau de trei ori cât cel al lunii şi lăsa în extremităţile lui două dâre de abur condensat.

Punctul luminos a devenit din ce în ce mai mic şi a dispărut într-o clipită.

Cronica ar putea consemna în legătură cu cele petrecute un eveniment întâmplător şi la fel de

întâmplător adus la cunoştinţă de către un grup de tehnicieni în timp ce-şi desfăşurau activitatea lor de rutină; fapt este însă că fenomenul s-a repetat în zilele de 4 septembrie, 18 octombrie, 18 noiembrie şi mereu în aceleaşi locuri, de astă dată fiind observat de numeroase persoane din regiune şi de personalul tehnic şi ştiinţific al Observatorului din Kislovodsk şi al celui din Kazan.

De data aceasta obiectul luminos nu s-a mulţumit numai cu compania punctului strălucitor zărit prima oară, ci ori de câte ori îşi făcea apariţia îşi sporea micul său alai ceresc de sateliţi luminoşi.

Astronomii din Kazan au reuşit să-i calculeze dimensiunile, care erau de la 480 până la 600 de metri, precum şi viteza, apreciată la 5 kilometri pe secundă = 18.000 de kilometri pe oră!

Celui care ar dori să întreprindă o cercetare sistematică a observărilor documentate realizate de astronomii din întreaga lume îi dau sfatul să aibă multă răbdare şi tot atâta încredere; ar

trebui, într-adevăr, să conteze pe o deschidere mentală generalizată pe care, sincer să fiu, nu prea o întâlnesc în sfera astronomiei, mai cu seamă cea europeană.

În afară, bineînţeles, de cuvenitele şi niciodată îndeajuns lăudatele excepţii de la regulă… dar, din păcate, ştim cu toţii că… excepţiile confirmă regula!

Sperând că am dovedit că nu este adevărat că „Niciun astronom din lume… nu a văzut vreun OZN… închei aici întorcându-mă pentru o clipă la imposibilitatea einsteiniană a călătoriilor spaţiale.

Greşeala cea mai mare care se comite atunci când se vorbeşte sau se scrie de bine sau de rău despre OZN-uri este aceea de a se voi să se raţioneze în limitele înţelegerii omeneşti; şi ceea ce este şi mai rău este atunci când acestor limite le adăugăm siguranţă că am ajuns la cunoaşterea deplină a Universului şi a legilor lui.

În ceea ce priveşte apoi tehnicile de deplasare în spaţiu, n-are decât să rămână fiecare la părerea lui; mă îndoiesc destul de tare că omul, aflat în

plină cursă a autodistrugerii sale, va mai avea timpul necesar să le descopere.

Îmi doresc numai ca acei dintre extratereştri care par să manifeste un cât de mic interes frăţesc faţă de locuitorii zbuciumatei planete să ne dezvăluie la fel de frăţeşte secretul acestor tehnici.

Să mă scuzaţi dacă zâmbesc în faţa siguranţei multora dintre aşa-zişii oameni de ştiinţă de-ai noştri care-şi spun pe la spate, cu ridiculă aroganţă: „Lumina este limita maximă a dimensiunii noastre... de aceea nici omul şi nici alţii nu vor putea să călătorească vreodată de la o stea la alta!” – afirmă sus şi tare învăţaţii din zilele noastre.

Părerea mea? Dacă e să se ţină cont de ea, ar fi următoarea: aş vrea să amintesc doar faptul că în anul 1903 astronomul Simon Newcomb a publicat un articol în care arăta că zborul unui obiect mai greu decât aerul era pur şi simplu imposibil.

La câteva săptămâni după aceea, fraţii Wright

au reuşit să zboare cu un motor cântărind şase kilograme pentru fiecare cal-putere dezvoltat; astăzi există motoare de rachetă care dezvoltă o forţă de douăzeci de tone pentru fiecare cal-putere.

CAPITOLUL 7

OZN-uri şi cimitire

Astronomia modernă a revelat existenţa a peste un miliard de Galaxii. Profesorul Arthur C. Clarke, preşedintele – în anii ’60 – al Societăţii interplanetare britanice, a-afirmat că numai în galaxia noastră există cam 50 de miliarde de planete şi că pe cel puţin un miliard dintre acestea ar putea să existe viaţă

De altfel, examinând aşezarea sistemului nostru solar în galaxie, putem observa că el este situat la extremitatea acesteia; şi în timp ce zona galactică din care face parte sistemul solar este oarecum săracă în populaţii stelare, vedem cum – pe măsură ce ne apropiem de centrul galaxiei – spaţiul se umple de îngrămădiri de stele.

Acceptând ipoteza unor frecvenţe

extraterestre de origine galactică, este firesc să ne oprim atenţia asupra centrului galaxiei; în aceasta mişună, literalmente, stele şi sisteme solare, multe dintre care se caracterizează prin prezenţa unui soare dublu.

Este normal să ne gândim că OZN-urile şi ocupanţii lor şi-ar trage obârşia din centrul galaxiei; după cum la fel de logic este a ne închipui o reţea deasă de comunicaţii la toate nivelurile – cuprinzându-l, evident, şi pe cel astronomic – între nenumăratele planete ce se mişcă pe orbite în sistemele care se rotesc la distanţe atât de mici.

De aici urmează că planeta Terra, exemplar rar de planetă-mamă (adică generatoare de viaţă), poate să fie ţinta curiozităţii ştiinţifice sau a lăcomiei unor extratereştri care nu ar ezita să se înfrunte între ei pentru a pune stăpânire pe planetă şi pe locuitorii ei.

Aşadar, bazele de plecare ale misterioşilor vizitatori din spaţiu s-ar putea afla fie în centrul galaxiei din care facem parte, fie în afara ei; în

cazul acesta, dacă ne-am închipui că galaxia noastră s-ar afla în centrul unei sfere, ei ar putea să provină din orice punct al suprafeţei externe, ca şi din orice punct ale suprafeţelor infinite care se strâng în mod concentric în jurul centrului sferei".

Pentru a avea o idee mai clară este de ajuns să ne închipuim una dintre acele sfere de fildeş pe care chinezii le numesc sferele vieţii; ei bine, ele sunt formate dintr-o serie de sfere care se tot rotesc una într-alta până ce ajung la dimensiunea cea mai mică: aceea a ultimei sfere... galaxia noastră.

O dată stabilită, aproximativ, provenienţa lor probabilă nu ne mai rămâne decât să căutăm să aflăm motivele mai noi sau mai vechi ale prezenţei lor din ce în ce mai masive pe cerurile planetei Terra.

Am putea să ne imaginăm o infinitate de motive; dar dat fiind că încerc să explic fenomenul în linii mari, propun o listă cuprinzând 5 motive:

1) Viitor dezastru atomic.

2) Viitor dezastru ecologic.

3) Viitor dezastru planetar datorat legilor mecanicii cereşti (opoziţia planetelor, întâlnire cu un alt soare, posibilă formare a unui Sistem Binar).

4) Apropiata întâlnire-ciocnire între nişte grupuri de extratereştri pentru stăpânirea planetei Terra (una dintre puţinele, dacă nu cumva singura „planetă-mamă”, adică generatoare de viaţă, care se roteşte la marginea galaxiei).

5) Proces de hibridare în curs de desfăşurare între rasele omeneşti, care va duce, în timp, la formarea unei rase terestre care să concentreze în sine caracterele principalelor rase ale planetei (Albă, Galbenă, Neagră, Roşie…).

Este posibil ca al cincilea motiv să fie răspunsul la un fenomen în curs de desfăşurare ce pare să încalce un tabu cos mic; acela al non-interferenţei în evoluţia fiecărei planete locuite şi în viaţa existentă pe aceasta în toate formele ei.

Acest fenomen, nepermis pe alte planete,

încalcă o lege care guvernează unitatea în diversitate.

Vedem, într-adevăr, cum în lumea vegetală şi în cea animală nu se înregistrează amestecul voit al speciilor, cu excepţia omului sau a animalelor domesticite de el (câini, pisici, ovine, bovine, porcine, cabaline).

De aici ar rezulta curiozitatea ştiinţifică a unor umanoizi; ar putea constitui o dovadă experienţele genetice efectuate de aceştia în diferite ocazii şi cel puţin în două cazuri confirmate, cazuri de împerechere sexuală între fiinţe de sex masculin de pe pământ şi fiinţe extraterestre de sex feminin.

Procesul de hibridare va fi putut să fie observat, urmărit şi adesea stimulat, la nivel cantitativ, cu introducerea de rigoare a genelor extraterestre, care, cel puţin la un înalt nivel social, au fost de folos întru întărirea – pe plan psihic şi intelectual – încrucişărilor în curs de desfăşurare între diferitele rase terestre.

De altfel, în lumina evenimentelor actuale,

este un lucru normal să ne gândim că o mare parte din ceea ce ne transmit în legătură cu aceasta miturile şi religiile s-a întâmplat realmente; aşadar, revăzând în această perspectivă episoadele care sunt, întâmplător, la rădăcina salturilor evolutive din istoria omenirii, s-a ajuns ca acestea să fie considerate a se fi petrecut efectiv.

Căsătoriile încheiate sau presupuse a se fi încheiat între zei şi oameni au fost privite întotdeauna cu suspiciune, dacă nu chiar cu teamă şi ostilitate; şi deseori se ajunge la pedeapsă, ba chiar la eliminarea pământeanului vinovat (Rea Silvia, mama gemenilor Romulus şi Remus şi soţia zeului Marte); dar uneori zeii îi pedepsesc şi pe extratereştrii vinovaţi (fiii lui Dumnezeu din povestirea biblică).

În cel de al patrulea motiv m-am referit la o apropiată întâlnire-ciocnire între extratereştri de origine diferită; ei bine, oricât de necrezut ar putea să pară aceasta, există dovezi reale

PAOLO Dl GIROLAMO

ale unei permanente stări de ostilitate între două grupuri de extratereştri care îşi au bazele în diferite părţi ale planetei.

Contactul întâmplător cu nişte fiinţe străine poate deveni uneori un contact permanent, şi, în acest caz, poate să-l implice pe nenorocitul de pământean într-o disponibilitate aproape absolută.

Aderarea la un grup sau la altul face să se unească poziţiile morale şi materiale ce stau la baza tuturor acţiunilor grupurilor; dar în afara unor cazuri realmente excepţionale, nu există o paritate de tratament în ceea ce-l priveşte pe adeptul terestru.

În afară de serviciile care sunt cerute din când în când (descoperirea unor materiale electronice, a unor minerale, a medicamentelor celor mai diferite etc.), pământeanul pare să fie folosit mai curând la nivel psihic. Să mă explic mai bine: energiile mentale ale pământeanului mijlociu sunt folosite doar într-o mică măsură; dezlănţuirea unor astfel de energii în stare sălbatică ar însemna să se creeze o interferenţă puternică

pentru cel ce vrea să controleze emisiunile cerebrale ale unui grup de extratereştri care au intenţia să conceapă şi să pună în aplicare un plan de acţiune X.

A avea la dispoziţie un pământean poate însemna să-l studiezi, să-l poţi transforma într-un automat perfect care prezintă, totuşi, avantajul că poate fi stăpânit în întregime de către creatorii săi şi, prin urmare, poate să acţioneze în mediul rutinei vitale a modelului fără a bate la ochi.

Cunosc în Italia cel puţin două cazuri de persoane văzute în acelaşi timp în locuri diferite, dacă nu chiar în acelaşi loc!

Este evident aici cum de este cu putinţă să se dedubleze la infinit o fiinţă omenească o dată ce s-a reuşit ca aceasta să fie sintetizată într-o formulă fizico-chimică; dar este la fel de uşor să se intuiască motivele profunde ale interesului pe care unii extratereştri îl manifestă faţă de cimitire şi de mormintele proaspete.

Multe întâlniri întâmplătoare cu fiinţe străine au avut loc în imediata apropiere a unor cimitire

şi, după ce am examinat câteva, voi încerca să emit ipotezele motivelor tehnologice.

Veio. Din anticul oraş etrusc nu a mai rămas practic nimic, în afară doar de un fragment de zid, de nişte ruine ale templului lui Apolo din localitatea Portonaccio şi alte ruine ale Pieţei Armelor din localitatea Cittadella şi din împrejurimi.

Pe drumul în pantă care duce de la cătunul Isola Famese la Mole, se află un mic cimitir în dotarea, ca să spunem aşa, cătunului mai sus amintit şi a zonei locuite din împrejurimi. Ei bine, poziţia acestui mic cimitir este cât se poate de strategică dacă ţinem seama de topografia locului.

În împrejurimi se află un curs de apă, Fosso Pierdo, afluent al râului Valchetta (Cremera), din apropiere, care formează o cascadă de o înălţime notabilă chiar sub ruinele arheologice din localitatea Portonaccio.

Cimitirul se află la poalele unui deal delimitat aproape în întregime de două mici cursuri de apă, unul în amonte de micuţa cascadă Mole, iar altul

în aval, care scaldă cătunul Isola Farnesc; amândouă cursurile de apă sunt afluenţii râului Fosso Pierdo.

Ruinele templului lui Apolo, cascada Mola şi cimitirul sunt vârfurile unui triunghi al cărui Nord corespunde aproximativ cascadei.

După cunoscutele evenimente istorice, Veio a rămas în istorie numai datorită minunilor care se întâmplau în zona anticului oraş etrusc; dar, adaug eu, Veio este şi în zilele noastre o zonă în care se întâmplă minuni.

Într-adevăr, ce se poate spune despre o grindină care s-a abătut pe neaşteptate în mod violent asupra zonei cimitirului, blocând astfel cercetările unor persoane interesate în activitatea ce pare să se desfăşoare printre morminte (uneori în timpul zilei, dar de cele mai multe ori noaptea), deşi poarta cimitirului este închisă?

Poate că, în trecut, zona a fost plină de necropole şi poate că aşezarea micului cimitir în acel loc oglindeşte tradiţia care cere suprapunerea aproape neîntreruptă în timp a

locurilor de cult.

Dar dincolo de cascada Mola se află un alt loc care chiar din primul moment m-a impresionat în mod negativ; din acest motiv l-am botezat templul lui Hades, în opoziţie geografică şi pe plan de idei cu templul lui Apolo, zeul luminii şi al vieţii.

Este un loc ascuns, înconjurat de mărăcini şi alte plante sălbatice, delimitat spre Nord de un perete de tuf mărginit de copaci stufoşi şi purtând urme de foc ce a mistuit o parte din nişele şi criptele săpate direct în acel perete.

Locul acela produce o impresie de tristeţe şi de indispoziţie; ca şi cum, umed şi prea puţin luminat de soare, ar fi bântuit de prezenţe tragice care evocă sacrificii crude.

În sfârşit, exact opusul impresiei solare ale ruinelor templului lui Apolo care se află pe un pinten situat în faţa localităţii Isola Famese.

Ei bine, acela dintre împătimiţii de OZN-uri care a vrut să experimenteze un Sky-watch nocturn, sau o cercetare pe cont propriu în locul mai sus amintit sau în imediata sa apropiere, s-a

întors tulburat dacă nu chiar înfricoşat, aşa cum i s-a întâmplat unui inginer, prieten de al meu, care a fost pus pe fugă de prezenţa unui glob luminos, cu diametrul de circa 3 metri, care, pulsând, hoinărea (sic!) prin zonă ca şi cum s-ar fi aflat în patrulare sau în căutarea a ceva… sau a cuiva!

Să fie, oare, Veio o bază a unui grup extraterestru?

Nu sunt în măsură să afirm acest lucru în mod categoric, dar este cu totul adevărat că nişte vizite, legate în mod ciudat de apropierea unor cimitire, au mai avut loc în anii trecuţi în diferite părţi ale lumii; din păcate, din cauza insuficientei informări reciproce dintre grupurile internaţionale de cercetare şi a unei anumite invidii profesionale, ştirile sosesc după mult timp şi uneori denaturate.

În orice caz anumite date, de obicei subapreciate de o cercetare făcută în grabă şi în mod superficial, chiar dacă sunt primite după mult timp, permit formularea unor ipoteze care ne dau adesea a posteriori posibilitatea de a mai adăuga nişte date la complexa şi confuza cazuistică

ozenistă.

În ziua de 26 septembrie 1954, la orele 14: 30 – deci în plină zi – s-a efectuat o aterizare în Franţa, în localitatea Chabeuil (Drome).

O femeie, doamna Leboeuf, se află în afara localităţii, între cimitir şi pădurile care înconjoară castelul.

Soţul se află cam la 100 de metri în spatele ei; la ora aceea multă lume vizitează cimitirul, şi doamna merge pe o cărare străjuită de tufe dese de mure din care tocmai a cules şi ea câteva.

Cărarea continuă şi de-a lungul unor terenuri cultivate, printre care şi unul de porumb, în dreptul căruia căţeluşa doamnei se proţăpeşte lătrând cu desperare.

Animalul s-a oprit în faţa unui obiect pe care, în primul moment, doamna îl confundă cu o sperietoare; dar apropiindu-se şi privind mai bine îşi dă seama pe neaşteptate că la o distanţă de doi metri şi jumătate se află o fiinţă, nemişcată, care o priveşte cu privirea.

Faţa fiinţei este aproape omenească; prin

costumul de scafandru, transparent, care o acoperă din cap până în picioare, nu i se văd urechile şi nici braţele, care par să fie lipite de trup. Numai ochii – atât de omeneşti, ficşi şi strălucitori, expresivi şi inteligenţi – captează atenţia femeii care este aproape hipnotizată de privirea aceea.

Pe neaşteptate, doamna Leboeui se cutremură din tot corpul; fiinţa aceea nemaipomenită se apropie de ea şi pe ea o cuprinde o teamă atât de mare, încât nu este în stare s-o ia la fugă. Se întoarce spre gardul de pari şi-şi ascunde faţa clănţănind din dinţi de groaza pe care nu şi-o poate stăpâni. După câteva clipe interminabile, un aparat ciudat în formă de titirez se înalţă din porumbişte, zboară deasupra acesteia scoţând un uşor bâzâit, se cabrează la un unghi de 90° şi ţâşneşte spre cer cu o viteză nebunească.

Ciudatul şuierat care însoţeşte acea rapidă decolare este auzit clar de către soţul doamnei şi de vizitatorii cimitirului.

La ceva mai mult de o lună după aceea, exact

în ziua de 1 noiembrie (din acelaşi an 1954), dinamica faptelor se repetă, cu mici variante; persoana implicată este tot o femeie, iar locul întâlnirii este şi de data aceasta tot în apropierea unui cimitir.

La orele 6: 30 ale dimineţii (la puţin timp după ivirea zorilor, sau, mă rog, atunci când se îngână ziua cu noaptea), doamna Rosa Lotti – Dainelli pe numele de căsătorie – iese din casă pentru a se duce la biserică şi apoi la cimitirul din Cennina (Arezzo).

Are cu sine un buchet de garoafe pe care vrea să-l depună pe altarul Sfintei Fecioare a Pelerinilor, în onoarea căreia avusese loc procesiunea din seara precedentă, 31 octombrie.

Merge repejor pe cărare, desculţă; duce în mână ciorapii şi pantofii noi, ca nu cumva să i-i zgârie mirişstea şi tufele de mure.

Pe neaşteptate, femeia zăreşte obiectul într-un luminiş, lângă un chiparos; este ceva ca un fus, sau, mai bine zis, un „con dublu” – având o înălţime de aproximativ doi metri şi un diametru

de un metru – care stă proţăpit acolo. Vede apoi cum dintr-un tufiş din spatele obiectului se ivesc două mici figuri nu mai înalte de un metru care, făcând gesturi cordiale, par să aibă intenţia de a o contacta pe femeie.

Îi iau de mâini ţărăncii garoafele şi unul din ciorapi, îi dau femeii înapoi florile, oprind doar cinci dintre acestea şi, o dată intraţi în ciudatul obiect, îşi iau zborul de îndată ce femeia se îndepărtează tulburată profund.

Alte mărturii confirmă aterizarea obiectului în pădurea din Cennina; mărturiile provin din partea unor categorii de oameni dintre cele mai disparate: un zidar, un cultivator de flori, doi şcolari, un funcţionar şi fiica sa; jandarmii de la postul local au întocmit un raport amănunţit în legătură cu faptele, precum şi cu găsirea unei urme (o gaură cu un diametru de 10 centimetri şi tot pe atât de adâncă) la locul contactului.

10 aprilie 1962. În faptul serii; domnul Antonio Zuccala – meridional emigrat în Toscana şi stabilit aici unde s-a şi căsătorit – de profesie

croitor, se îndreaptă spre casă, pe jos.

Autobuzul îl lăsase în piaţa S. Casciano pe la orele 21: 00, aşa că lui nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o ia pe jos până acasă, cam trei kilometri, cu speranţa că avea să întâlnească vreun cunoscut dispunând de un mijloc motorizat care să-l ia cu el.

Speranţa aceasta este justificată şi de faptul că meşterul croitor şchiopătează niţel din cauza unui defect la un picior.

Îndată ce a trecut de cimitirul din S. Martino, a intrat în pădurea Cindinella mergând pe un drumeag pietros, dar n-a apucat să parcurgă mai mult de o sută de metri de la cimitir când o rafală de vânt rece ca gheaţa venită din spatele său l-a obligat să se întoarcă.

Ceea ce l-a făcut să privească îndărăt a fost persistenţa ciudatului vânt ce nu mişca, totuşi, niciun pic frunzele copacilor şi arbuştilor, care în locul acela sunt destul de stufoşi.

În faţa ochilor săi uimiţi se afla un obiect ce părea să fie format din două mari talere unite

între ele pe partea concavă şi care părea că pluteşte în aer rotindu-se cu repeziciune în jurul lui însuşi.

Ceea ce îl surprinde şi-l face să fie curios este diametrul ciudatului obiect (aproximativ 10 metri), precum şi zgomotul produs (un bâzâit intens asemănător celui scos de un fierăstrău circular atunci când taie trunchiurile copacilor).

Din acel ciudat aparat ies doi omuleţi, nu mai înalţi de un metru şi patruzeci şi cinci de centimetri, pun mâna pe el şi-l duc cu de-a sila înăuntru.

Acolo, înăuntru, Zuccală aude o voce, ce pare a veni dintr-un megafon, care-l înştiinţează despre o a doua luare de contact, după ce fusese informat că îl aşteptaseră de o oră; este prea mult pentru nenorocitul de pământean care – după a nu se mai ştie a câta emoţie – îşi pierde cunoştinţa.

Se trezeşte şezând pe treptele casei sale (la trei kilometri de locul întâlnirii), încă speriat de incredibila aventură pe care o trăise.

Să fi fost examinat Antonio Zuccala în timpul

leşinului său?

Şi de ce, oare, îl aşteptau ei de o oră?

Sau – aşa cum apare ca fiind mai probabil – interesul lor era realmente localizat în micul cimitir din S. Martino, iar prezenţa lui Zuccală a fost interceptată numai ca o ocazie prinsă imediat, din zbor, pentru a masca adevăratele scopuri ale operaţiunii?

Atunci, ajunşi în acest punct, ar trebui să admitem că şi extratereştrii mint!

Şi de ce nu, spun eu, considerând că toate fantomaticile mesaje către omenire pe care extratereştrii le strecoară nu o dată celui contactat pe moment au în mod invariabil acelaşi ton?

Este un lucru care dă de gândit în mod serios faptul că anumite aterizări au scopul real de a încurca ideile în legătură cu motivul efectiv al misiunii. Şi dacă în timpul leşinului croitorului ei vor fi efectuat vreo experienţă pe acesta ca parte Tmală a alteia deja începută în cimitirul vecin?

Sunt nişte ipoteze îngrijorătoare care se

învălmăşesc în mintea celui ce este conştient, în parte, de aspectul mai puţin evident al anumitor fapte destul de cunoscute, dar neanalizate în mod suficient.

Aş putea să mai înşir şi alte episoade de acest gen; dar cred că este de ajuns tot ceea ce am prezentat până acum pentru a avea o idee destul de precisă în legătură cu tot ce afirm de mai demult: există cel puţin un grup de extratereştri care se interesează în mod activ de cimitire sau, mai bine zis, de ceea ce se află în ele, aceasta, probabil, pentru o reciclare a anumitor energii care nu dispar sau nu se dizolvă imediat odată cu moartea fizică a trupurilor omeneşti.

De altminteri tradiţia prezentă şi în zilele noastre la unele comunităţi, africane sau de origine africană (din Brazilia, din America Centrală) vrea ca să existe – mai mult decât se poate crede în mod obişnuit – indivizi reciclaţi cunoscuţi cu numele de zombie.

Astfel de indivizi, se spune, sunt nişte morţi readuşi la viaţă doar în mod fizic, dar cu voinţă şi

orice altă activitate intelectuală prefabricate şi controlate de către o centrală de putere care se întinde de la persoana vrăjitorului sau a şamanului până la o organizaţie ale cărei scopuri nu ne este dat să le cunoaştem.

Acum câţiva ani, cu ocazia unor întâlniri pe care le-am avut cu nişte persoane implicate în vreun fel în manifestări cu caracter ozenist, am fost informat despre existenţa unor grupuri de extratereştri ce manifestau un interes deosebit pentru recuperarea trupurilor celor decedaţi şi care, din motive evidente, erau vizitatori asidui ai unor cimitire mici.

De ce tocmai nişte cimitire mici?

Cred că din cel puţin două motive: primul s-ar datora incredibilei înghesuieli de cadavre din cimitirele aşa-zise monumentale din marile centre urbane (aşezate, practic, unele peste altele), ceea ce, după toate probabilităţile, are influenţe negative asupra cercetării rapide, sigură în ceea ce priveşte materia primă şi selecţia acesteia; al doilea motiv ar fi acela al posibilităţilor de a se

acţiona, mai reduse şi care nu oferă apărare împotriva interferenţelor omeneşti sigure, existente în zonele dens populate.

Dimpotrivă, în micile aşezări pierdute prin câmpii sau înconjurate de păduri, este cu putinţă o anumită privacy[1] care permite să se acţioneze în voie şi în linişte.

Şi tocmai în micile aşezări există tradiţii şi amintiri, transmise din generaţie în generaţie, care pomenesc de întâlniri şi de apariţii fie cu îngeri, fie cu diavoli.

De curând şi în mod întâmplător mi s-a relatat un episod evocat de o bunică în vârstă; episod ce se petrecuse pe vremea când ea era fată.

Locul desfăşurării faptelor – cimitirul de la marginea satului, unde printre morminte rătăcesc nişte prezenţe diabolice însoţite de lumini misterioase. În afara cimitirului, o figură purtând o mantie şi o pălărie ţuguiată, pe care nefericitul de martor ce se află în trecere pe acolo – călare pe măgar şi în puterea nopţii – o ia la întrebări,

1 Singurătate, izolare (engl.).

îngrijorat de nemişcarea acesteia şi pentru a se lămuri în legătură cu ceea ce-i văd ochii.

Chipul fiinţei, care se întoarce încet şi-l priveşte fără a scoate vreo vorbă, este considerat drept diabolic din cauza înfăţişării sale monstruoase chiar dacă este vag omenească.

Întru confirmarea celor presupuse de mine până aici redau opiniile unor oameni de ştiinţă care-i dau morţii o definiţie ce se detaşează cu totul de ceea ce omul obişnuit crede cu o convingere de nestrămutat.

Biologul suedez P. Keltens afirmă că „moartea celulară se instalează în mod definitiv într-un interval de timp de aproximativ treizeci de zile”.

Omul de ştiinţă japonez Y. Tamako spunea că „niciun om care este îngropat nu e mort de-a binelea” şi continua precizând că „… în sicriul care este coborât în groapă se află ceva care trăieşte şi va continua să mai trăiască pentru câtva timp…” Experienţe făcute pe oameni morţi clinic au demonstrat că sperma rămâne practic neschimbată până la cincisprezece ore după

deces, iar la unele persoane de sex feminin s-au constatat ovulaţii în timpul mişcărilor ante mortem, iar viaţa oului în plina sa eficienţă poate să dureze până la trei ore.

Aşadar, în mod ipotetic, două subiecte moarte clinic ar avea posibilitatea de a da naştere unei vieţi noi, oricât de cutremurător ar apărea acest lucru în ochii noştri.

În cazul subiectului de sex masculin ar exista posibilitatea de a se obţine suficientă spermă pentru fecundări artificiale.

Toate acestea sunt de pe acum cu putinţă pentru ştiinţa terestră; dar ce ştim noi despre ştiinţa medicală şi despre cuceririle biologiei unei societăţi extraterestre care are asupra noastră un avans de ani şi poate chiar de secole?

S-ar putea ca ei să fi descoperit alte energii omeneşti care nu se anulează în întregime odată cu moartea, în care caz trupurile omeneşti decedate de curând ar folosi – în mare măsură – la o reciclare, sau ca depozite de piese de schimb pentru fiinţe asemănătoare în mod substanţial

celor pământene şi aflate la distanţe de ani-lumină de bazele lor de origine.

În sfârşit, reciclarea ar putea lua un alt aspect incredibil de ştiinţifico-fantastic pentru noi; ar fi vorba nu atât despre repu nerea în stare de funcţionare a trupurilor celor decedaţi, reparate potrivit necesităţilor, cât despre a face din acestea nişte prototipuri care să fie… multiplicate în funcţie de necesităţi. Cu alte cuvinte, să fie create nişte fiinţe, ceva între automate şi ciborg.

Las celui ce citeşte aceste pagini toată libertatea de a şi le imagina; să ia în considerare prietenul cititor faptul că aproape întotdeauna realitatea întrece până şi imaginaţia cea mai slobodă. Nu este o părere de a mea, dar subscriu la ea cu toată convingerea.

CAPITOLUL 8
Orele netrăite

Am vorbit despre cele întâmplate soţilor argentinieni care au fost răpiţi de un nor şi transportaţi în Mexic.

Mii de kilometri printr-un notabil salt spaţio-temporal.

Un gol de multe ore în întâmplarea în care a fost implicat un cuplu care nici măcar nu bănuia că avea să apară în ziare şi să intre în textele oficiale ale ozenisticii.

Întâlnirea de gradul III care îl aştepta pe acel cuplu avea să-i tulbure acestuia existenţa nu peste mult timp.

Soţii Vidai au dispărut cu automobilul lor din provincia Buenos Aires şi au reapărut după 48 de ore în Mexic; s-au întors la Buenos Aires cu avionul şi doamna a fost internată într-o clinică de specialitate din cauza unei puternice crize de nervi pe care o făcuse în urma neobişnuitei şi înfricoşătoarei experienţe.

La baza acestei crize se va fi aflat, după toate probabilităţile, neacceptarea violenţei săvârşite împotriva intimităţii ei de femeie a cărei conştiinţă se va fi păstrat până în străfundurile Eului doamnei.

O examinare fizică scrupuloasă – căreia noi i-am putea spune, folosind un adjectiv, ginecologică – a fost efectuată de către străini asupra persoanei doamnei Hill, care doamnă a retrăit, prin hipnoză regresivă, experienţa sa, ieşind în mod parţial din starea de şoc provocată de cele ce i se întâmplaseră ei şi soţului.

Pentru o femeie, apărarea propriei intimităţi este strâns legată de noţiunea liberului arbitru şi neacceptarea exercitării unei violenţe asupra voinţei sale (violenţă care este mai cu seamă fizică) stârneşte o reacţie de respingere care poate să afecteze în mod serios echilibrul ei psihic.

Bărbatul, dimpotrivă, nu se teme de posesiune (vorbesc, firește, despre situaţii aflate în limitele normelor) şi deci reacţia lui este mai curând cea

de perplexitate şi de nelinişte care invadează în mod tumultuos psihicul său şi capacitatea sa de a judeca în momentul în care îşi dă seama că a trăit o realitate în afara normei şi greu de raportat la bagajul de experienţe obişnuite căpătate în mod direct sau prin cromozomi.

Două moduri de a reacţiona potrivit apartenenţei la un sex sau altul.

Nu este, aşadar, acesta un motiv mai mult decât întemeiat pentru a se interesa în mod ştiinţific de fiinţele omeneşti atunci când norocul face ca ei să se întâlnească fată în faţă cu un asemenea cuplu?

Aceste cazuri de întâlniri de aproape de gradul III sunt mai frecvente decât ne putem închipui; principala greutate a cunoaşterii lor rezidă în refuzul cuplurilor implicate de a vorbi despre aceste lucruri.

Şi este un rău; cunoaşterea faptelor nu într-o manieră care să producă senzaţie ci de dragul de a le cunoaşte i-ar ajuta foarte mult pe protagonişti să scape de traumatismul lor lesne de înţeles şi ar

oferi cercetătorilor elemente preţioase pentru a afla logica acestor intervenţii extraterestre.

Un caz neobişnuit de probabilă răpire cu respectiva examinare a subiectelor s-a petrecut în iarna anului 1952.

Într-o localitate din nordul Italiei, un grup de prieteni îşi petrecea vacanţa de iarnă la un hotel; printre ei se afla şi o pereche de tineri; ea de cincisprezece ani, iar el cu câţiva ani mai mare.

Era o dimineaţă frumoasă, însorită, şi grupul a ieşit din hotel cu mare veselie pentru a se aventura pe întinderile acoperite de zăpadă ale localităţii alpine.

Printre alţii au mai zăbovit şi cei doi tineri, pentru că legăturile de la schiurile fetei nu voiau să stea bine fixate de bocanci.

Cei doi prieteni trec cu bine de cotitura drumului ce tocmai fusese curăţat de zăpadă; rămăseseră, în mod iremediabil, în urmă faţă de ceilalţi care se împrăştiaseră, voioşi, pe pârtiile acoperite cu zăpadă.

Nu mai era nimic de făcut! Blestematele de

legături nu vor să stea la locul lor. După a nu se mai ştia a câta încercare nereuşită, cei doi se hotărăsc să se întoarcă, trăgând după ei schiurile legate cu o curea.

Hotelul se află în apropiere şi peste puţin timp se vor găsi sub un acoperiş, instalaţi comod pe scaunele de la bar.

Băiatul se întoarce să se uite la schiuri, care într-adevăr o cam iau razna, când deodată inima-i tresare: la mică distanţă se află nişte bărbaţi, nemişcaţi pe zăpadă, care se uită la el.

Nu-i o tresărire de teamă, ci doar un gest de surprindere faţă de apariţia neaşteptată a celor trei bărbaţi care, după cum sunt îmbrăcaţi, par să fie nişte militari, poate din Paza de Coastă.

De altfel ceea ce se poate distinge la ei, contra luminii, este un fel de uniformă compusă dintr-un veston prevăzut cu o glugă ridicată şi trasă peste faţă ca să nu permită să se vadă chipul. De asemenea, pantaloni mulaţi pe picior, care tinerilor li se par a fi de schi, şi încălţăminte asemănătoare celei a schiorilor.

Un vag gest de salut rămâne fără răspuns, cum tot fără răspuns rămâne şi întrebarea al cărei ton cordial nu reuşeşte să ascundă un uşor sentiment de jenă.

„Cine sunteţi? Aveţi nevoie de ceva?”

Noroc că hotelul se află în apropiere, nu trebuie decât să ajungă până în curbă ca să-l vadă şi să vadă şi pe cineva!

Cei doi iuţesc pasul, iar băiatul, sub pretext că se uită la schiuri, se întoarce; observă, cu o oarecare uşurare, că cei trei au rămas în urmă cu câţiva zeci de metri, dar mai vede, ceea ce-l nelinişteşte, că necunoscuţii aleargă pe zăpada care trebuie să fie destul de mare în acel loc şi că sunt pe cale să parcurgă un arc de cerc prin care în mod fatal îi vor intercepta mai înainte ca ei să reuşească să ajungă la afurisitul acela de hotel!

Cele trei figuri cu glugă alunecă în tăcere pe zăpadă („mişcându-se precum astronauţii tereştri pe lună”, vor spune martorii după ani de zile). Cei doi tineri, cuprinşi de acum de spaimă în toată puterea cuvântului, îşi iuţesc mersul şi ajung la

curba în spatele căreia ştiu că se află hotelul.

Uimire şi spaimă!

Hotelul nu există, iar drumul continuă în linie dreaptă spre o altă curbă care se vede ceva mai departe… ajung, cu sufletul la gură, la cea de a doua curbă, dar în spatele acesteia nu se află hotelul, ci doar încă o curbă, care se întrezăreşte la capătul drumului!

Cei doi sunt de acum literalmente răscoliţi şi cu inima cât un purice o iau la fugă pe drum părăsindu-şi schiurile.

Martorii nu-şi amintesc câtă bucată de drum vor fi străbătut până la curba care ascundea mult doritul hotel, ştiu doar că abia mai respirând de oboseală şi emoţie s-au repezit să bată la uşa ce li s-a deschis imediat.

Cei doi sunt întâmpinaţi cu un cor de exclamaţii de uşurare şi de dojană; se formase şi o echipă de voluntari care era gata să pornească în căutarea perechii dispărute.

„Nu vedeţi cât e ceasul?” întrebarea îi face pe cei doi să înmărmurească… doar se întorseseră

imediat ce au văzut că nu se poate schia! Să fi trecut, poate, douăzeci de minute sau cel mult o oră! îşi dau seama dintr-odată că e noapte, noapte adâncă; se uită la ceas… sunt orele 21: 00.

„Este ceva ca în filmele de desene animate” – îmi spune el – „ştiţi, de la zi se trece, aşa dintr-odată, la noapte!”

Mie, care fac filme de desene animate, îmi este clar în minte acest concept: o săritură de la o secvenţă la alta.

Protagoniştii ciudatei aventuri se privesc faţă în faţă; nimeni nu va crede vreodată ceea ce li s-a întâmplat, aşa că preferă să tacă. Aventura lor va trece drept o escapadă de puşti îndrăgostiţi.

Dar ceea ce este frumos în această poveste e că pe vremea aceea între cei doi nu era absolut nimic care să-i fi legat în mod sentimental; doar o sinceră şi cordială prietenie.

Iată însă că după aventura aceea s-a născut, dintr-o experienţă comună, mai întâi afecţiunea şi apoi iubirea.

Cei doi se unesc prin căsătorie şi anii trec.

El este un arhitect afirmat şi-şi vede de profesiunea lui; este şi tatăl unui frumos băieţaş pe care îi place să-l ia cu el acum când e mărişor.

La zece ani de la cele întâmplate, arhitectul întreprinde o călătorie în interes de serviciu; este o călătorie scurtă, de dimineaţă până seara, şi-l ia cu el şi pe fiul lui.

Merg cu maşina (o Giulia Alfa Romeo 1600) pe autostradă, spre Sud.

Acum locuiesc la Roma şi clientela lui se află în zona centrală şi de sud a Italiei. Totul merge strună la ducere şi dacă aşa va merge şi la întoarcere (este pe timp de vară), într-o oră sau ceva mai mult de o oră vor fi din nou acasă.

Pe la orele 13: 00 intră pe autostradă prin punctul de control de la Montecassino; merg cu maşina Giulia 1600 spre Roma fără să se mai oprească.

Ajunşi la punctul de control din apropierea Romei, se gândesc să-i dea un telefon mamei; ea se află la Ostia (plaja Capitalei) şi ar putea să-i aştepte să facă o baie împreună, după care să se

întoarcă acasă cu toţii.

„Alo, aşteaptă-ne să facem o baie şi apoi ne întoarcem împreună!”

„Ce baie? Ai văzut cât este ceasul? Sunt orele 20:00, aşa că e timpul de mers acasă!”

Ceva mai mult de 100 de kilometri parcurşi în şapte ore cu o Alfa Romeo care goneşte cu un mai puţin de 120 de kilometri pe oră!

Acestea sunt cele ce mi-au fost povestite de două persoane cât se poate de normale, cu un coeficient de inteligenţă peste medie, sincer îngrijorate şi acum, după atâţia ani, de întâmplările ciudate ai căror protagonişti au fost fără voia lor.

M-au întrebat ce anume să li se fi întâmplat şi dacă cele două evenimente puteau să aibă vreo legătură între ele, deşi se petrecuseră la un interval de timp de ani de zile.

Le-am răspuns ceea ce le spun şi cititorilor în cele ce urmează.

Analizând faptele observăm şi aici constanţa interesului manifestat pentru un cuplu omenesc:

el şi ea.

Nu m-ar surprinde faptul ca în acest caz probabilii extratereştri să fi fost peţitorii unei uniri de exemplare umane controlate ca într-un adevărat check-up[2].

Să nu uităm tinereţea fragedă a protagoniştilor pe vremea primei întâmplări. Din unirea favorizată întrucâtva de străini se naşte un copil.

Nu se ştie dacă această făptură va fi fost observată în primii săi ani de viaţă; un fapt este însă cert şi anume că la vârsta de 10 ani (vârsta primei dezvoltări), băiatul ar fi putut să fie preluat împreună cu tatăl lui şi controlat de alţi extratereştri (nu neapărat aceiaşi) care vor, probabil, să verifice produsul unei uniri de fiinţe ale căror date clinice complete le posedă.

Ca şi prima oară, este vorba despre un gol de şapte ore care lipsesc din viaţa unor indivizi ce uită în întregime faptele şi gândurile dintr-o parte a existenţei lor, dar prin aceasta nu mai puţin

2 Control, verificare (engl.). (n.tr.)

importantă şi cât se poate de personală.

Printre altele, nu putem nici să excludem în întregime faptul că episoade asemănătoare s-ar fi putut întâmpla între timp fără ştirea protagoniştilor înşişi, cărora se poate să le fi lipsit un punct de referinţă spaţio-temporal imediat, aşa cum s-a întâmplat în schimb în cele două cazuri mai sus menţionate.

Din păcate, singurul mijloc de a afla mai multe în legătură cu faptele la care ne-am referit ar fi acela de a-i supune hipnozei regresive pe protagoniştii întâmplării; dar deocamdată n-am motive să cred că ei ar accepta acest lucru.

Printre cele mai răsunătoare exemple de răpire a unor fiinţe omeneşti de către entităţi extraterestre, cronica a consemnat, cu lux de amănunte, cele a doi muncitori nord-americani din Pascagoula, ale soţilor Hill, al ţăranului brazilian Villaboas şi altele.

S-au scris noiane de cuvinte în legătură cu aceste cazuri care, după părerea mea, sunt doar o mică parte din cele ce se petrec – zilnic sau

aproape zilnic – pretutindeni pe pământ.

Se ştie puţin sau nu se ştie nimic despre acestea din motivele dintotdeauna: slaba informare, teama de ridicol, teama de complicaţii cu autorităţile; dorinţa de a uita, aceasta fiind provocată, cel mai adesea, prin tehnicile hipnotice de către aceleaşi entităţi care procedează la luarea de „eşantioane omeneşti” pentru a le analiza.

Dar sunt, spre fericirea noastră, cazuri care ies la iveală pentru că îi implică în mod răsunător pe protagonişti dincolo de aceleaşi probabile intenţii ale răpitorilor siderali.

Este cazul spectaculos al paznicului de noapte din Genova, Fortunato Zanfretta, care a fost luat de două ori în cursul lunii decembrie 1978 de nişte entităţi străine, de un tip puţin frecvent în aparenţă, din câte se poate deduce din confruntarea descrierii lor cu cea întâlnită de regulă în impunătoarea cazuistică din ultimii treizeci de ani.

Norocos[3] prin nume dar nu şi în realitate, ţi-ar veni imediat s-o spui!

Nu aş fi de aceeaşi părere, chiar dacă experienţa protagonistului este prin ea însăşi, fără îndoială, traumatizantă.

Cine ştie care au fost intenţiile acestei preluări repetate şi ale examenului respectiv pe care l-am putea numi clinic?

După părerea mea, faptul de a te afla în centrul unei întâmplări noi, care depăşeşte dinamica zilnică a unei existenţa aşa-zise normale, extrema aspiraţie a omului obişnuit, ar trebui să ne dea o dimensiune diferită a omului şi a destinului său.

Protagoniştii unor întâmplări asemănătoare din Biblie acceptau impactul experienţei neaşteptate şi evident tulburătoare ca pe o întâlnire cu nişte realităţi superioare, care stimula cercetarea interioară şi o cunoaştere mai amplă.

Povestirea lui Zanfretta, aşa cum a rezultat din şedinţa de hipnoză regresivă realizată de

---

3 Fortunato = Norocos (prenumele lui Zanfretta).

doctorul Mauro Moretti din Genova, ne face să participăm la o incredibilă aventură în care protagonistul este interceptat de două ori în răstimp de câteva zile.

Cu alte cuvinte, în timp ce primul contact are aerul de a fi întâmplător, cel de al doilea se petrece cu… preaviz, martorul fiind înştiinţat în prealabil despre noua întâlnire ce avea să urmeze:

„Nu vreau să vă întoarceţi. Nu pot s-o spun? Da… Voi face aşa cum vreţi voi… Voi aştepta să vă întoarceţi… Vreţi să mă întorc la vilă? Bine, bine, da”.

Din aceste puţine fraze ciuntite, rostite când cu iuţeală marcată de teamă, când cu o voce calmă, aproape ascultătoare, se poate intui invitaţia, ordinul de a se face disponibil pentru o a doua întâlnire.

În ciuda voinţei sale, paznicul de noapte se află la locul fixat pentru noua întâlnire şi aici se repetă experienţa traumatizantă a omului obligat să se supună acelui gen de control sau examen psihofizic care-l face pentru a doua oară să-şi iasă

din minţi.

În ambele cazuri Fortunato Zanfretta a fost, probabil, supus unui control cerebral:

„Sfântă Fecioară… de ce ar trebui să vin cu voi? Ce vreţi să-mi faceţi? Ce sunt toate luminile astea?… Ce-mi puneţi pe cap? Luaţi lucrul ăla de pe capul meu… Ce căldură! Luaţi lucrul ăla de pe capul meu… Luaţi-l…”

Acestea sunt cele ce rezultă din şedinţa de hipnoză ţinută după prima întâlnire.

Fapt demn de remarcat: în ciuda frigului straşnic al nopţii, hainele paznicului de noapte erau calde.

În trei săptămâni de la faptele relatate până aici, Zanfretta are noua întâlnire.

În timp ce la prima întâlnire maşina i se opreşte, radioul nu funcţionează, lanterna cu baterii i se stinge, de data aceasta dinamica faptelor se manifestă cu aspecte mai spectaculoase: „Sunt învăluit de o ceaţă deasă şi nu mai văd nimic… Maşina se pune în mişcare singură şi ia viteză. Nu ştiu ce să fac”, strigă prin

radio – respirând anevoie – paznicul de noapte. Peste patru minute cheamă din nou prin radio, dar vocea lui este mai calmă; pare să fie aproape sub hipnoză.

„Maşina s-a oprit. Văd o lumină mare. Acum ies”.

Este găsit pe o ploaie torenţială… Ca şi de cealaltă dată trebuie să alerge după el, să-i sară în spinare şi să-l dezarmeze; este literalmente terorizat.

Revolverul său mai are un singur cartuş… Au fost trase cinci din cele şase existente în armă. Împotriva cui?

Şi de data aceasta Zanfretta are îmbrăcămintea complet uscată, în ciuda ploii dese; de la nas în sus este foarte cald, urechile îi sunt roşii ca focul.

Tânărul tremură şi plânge cuprins de spaimă; şi spune: „Spun că vor să mă ia şi să mă ducă cu ei… ce se vor face copilaşii mei? Nu vreau, nu vreau…”

Acoperişul maşinii lui Zanfretta este atât de

fierbinte încât te frige la mâini: nu-l poţi atinge. Înăuntru este atât de cald încât colegul care-l duce înapoi la Genova are impresia „… că se află într-un cuptor…”

În jurul maşinii sunt descoperite nişte urme de picioare neobişnuit de mari; jandarmii sosiţi la faţa locului a doua zi pentru cercetarea cazului iau măsurile: lungime – 50 cm; lăţimea – circa 20 cm; adâncime – 3 cm.

Asemenea măsuri dau mai multă credibilitate afirmaţiilor pazniculuі de noapte, care, atât înainte cât şi după şedinţa de hipnoză, îi descria pe răpitorii săi ca fiind nişte fiinţe înalte nu mai puţin de trei metri…

„Nu sunt oameni, nu sunt oameni… i-am văzut, i-am văzut… Sunt nişte monştri… Sunt verzi, cu ochii galbeni în formă de triunghi şi au pe ei nişte spini mari, au carnea de culoare verde şi pielea zbârcită ca şi cum ar fi bătrâni, au o gură cu ceva care pare să fie fier, au nişte vine roşii pe cap, urechile le sunt ascuţite, mâinile au unghii şi mai au nişte lucruri rotunde…” (Fotografiile 22 –

23.)

La întrebarea pusă de doctor în legătură cu modul în care străinii comunicau cu el, Zanfretta răspunde:

„Traduc cu ajutorul aparatului luminos

Aparatul extratereştrilor îşi ia zborul din spatele casei şi foarte repede imaginea sa devine mai mare decât cea a casei; te orbeşte, are o formă de triunghi, este aplatizat şi se ridică de la sol cu un şuierat. Lumina OZN-ului emană o căldură insuportabilă.

Zanfretta încearcă să-i cheme prin radio pe colegii săi... apoi nu-şi mai aduce aminte de nimic... Copleşit de emoţie (sau, după toate probabilităţile, lovit de o rază emanată de OZN) se prăbuşeşte la pământ, leşinat.

Din hipnoza la care s-a supus după prima aventură rezultă nişte informaţii pe care le consider cu totul adevărate, dat fiind că reproduc în mod impresionant şi-aş îndrăzni să spun – monoton nişte cazuri asemănătoare şi destul de recente.

Paznicul de noapte este ridicat de o misterioasă lumină verde, aceeaşi care în alte ocazii permite coborârea unduitoare a ocupanţilor altor OZN-uri; o dată ajuns în interiorul aparatului extraterestru, îşi dă seama că se află într-o sală mare şi că este înconjurat de ev. o duzină de entităţi care comunică între ele şi cu el prin intermediul unei lumini care le iese din gură.

Nu stau acum să descriu forma acestor fiinţe care îl traumatizează şi-l îngrozesc pe nenorocitul de tânăr prin înfăţişarea lor respingătoare şi prin dimensiunile lor neobişnuit de mari.

Şi Ulisse şi tovarăşii săi au fost înmărmuriţi de dimensiunile şi înfăţişarea respingătoare a lui Polifem; dar, cu siguranţă, cu mult mai puţin decât orice om din zilele noastre, pentru că – să nu uităm acest lucru – anticii erau mult mai obişnuiţi cu supranaturalul şi naturalul şi ştiau să reacţioneze mai bine la traumatismul întâlnirilor de aproape de diverse grade.

Ceea ce a făcut ca oamenii din ultimele trei secole să fie nepregătiţi şi vulnerabili faţă de

evenimentele din afara normei a fost lipsa fanteziei şi a imaginaţiei care o reduc pe fiinţa omenească la condiţia de spectatoare pasivă.

Acolo unde această obişnuinţă cu imprevizibilitatea situaţiei este vie, întâlnirea cu nişte fiinţe şi realităţi din afara normei se dovedeşte a fi mai senină şi folositoare atât pentru terestru cât şi pentru entităţile străine.

Dacă ar trebui să facem o statistică a reacţiilor ce caracterizează întâlnirile de aproape, am putea să descoperim nişte lucruri foarte interesante.

Reacţiile oamenilor de la ţară, de exemplu, sunt în general destul de reţinute; este, poate, aici, în stare latentă, obişnuinţa atavică a observării fenomenelor care nu intră în sfera cotidianului, dar şi obişnuinţa de a privi bine mai înainte de a reacţiona în vreun fel.

O atitudine asemănătoare, dar nu identică, îi caracterizează pe oamenii culţi, sau având, în orice caz, o calificare profesională; obişnuinţa cu analiza, cu modul de a judeca raţional,

curiozitatea şi predispoziţia spre cercetare îl stimulează pe omul de cultură să accepte întâlnirea cu o realitate atipică.

Mare masă a oamenilor – formată din cei ce se află la jumătatea celor două extreme omeneşti – reacţionează într-un mod nechibzuit şi neraţional, fiind în prada fricii şi a neliniştii care sunt fructele veninoase ale ignoranţei (necunoaşterii) şi ale falsei informări.

În legătură cu aceasta ţin să subliniez cumplita răspundere pe care o au centralele internaţionale de informare, care de multe ori s-au remarcat prin absoluta parţialitate privind ştirile transmise şi prin deformarea intenţionată a realităţii celor întâmplate.

Presa, radioul, televiziunea, canalele de informare, concepute pentru a îmbunătăţi comunicaţile şi cunoaşterea reciprocă dintre oamenii din toată lumea, sunt răspunzătoare pentru comportarea iraţională a maselor faţă de faptele neobişnuite şi de o importanţă planetară.

Este de ajuns să citeşti, să asculţi şi să vezi…

ce cantitate de elemente realmente obiective şi constructive transmit canalele de informare?

Fortunato Zanfretta – potrivit celor rezultate din starea de hipnoză la care a fost supus de către doctorul Moretti din Genova – nu prea a avut de a face cu literatura sau cu cinematografia ozenistă sau ştiinţifico-fantastică; mă îndoiesc că literatura sau cinematografia de cultură lipsesc cu totul din sfera intereselor simpaticului paznic de noapte; nu-i fac – câtuşi de puţin – din aceasta o vină şi ceea ce spun nu vrea să sune, nici în cea mai mică măsură, a dojană.

Este doar o constatare, amară, că acest al nu ştiu câtelea caz dobândeşte o asemenea valoare încât să ajungă până la gradul de regulă.

De altfel aşa-zisa schimbare de personalitate, care se înregistrează la subiectele cărora le este dat să trăiască pe neaşteptate aventuri de acest gen, întăreşte ceea ce încerc eu să demonstrez.

Fiinţa umană, care, dintr-un motiv sau altul, trăieşte o experienţă neobişnuită iese din gloată şi începe să-şi accelereze evoluţia.

De aceea consider că Fortunato Zanfretta ar trebui să încerce să obţină avantaje din aventura care l-a tulburat atât de mult; un avantaj rezultat din hotărârea de a nu fugi de o realitate ce pare a-l fi doborât, dar care poate, dimpotrivă, va fa. e din el un om nou, stimulat să caute să afle adevărul în toate sensurile şi în orice domeniu.

Rutina vieţii sale anonime a fost întreruptă în mod violent; dar probabil că viaţa sa însemna doar a-şi târî existenţa printre nimicuri: mici neplăceri, mici bucurii, mici satisfacţii, mici orizonturi…

Am cunoscut, în cei treizeci de ani pe care i-am trăit până acum interesându-mă din ce în ce mai mult de problema OZN-urilor, un număr de persoane care, implicate în mod neaşteptat în observări de OZN-uri sau în alte experienţe legate de acestea, au început din acel moment călătoria minunată a cercetării şi a informării la toate nivelurile: ei bine, pot să garantez că aceste persoane şi-au mărit în mod progresiv volumul cunoaşterii şi că au reuşit să-şi formeze o cultură în materiile cele mai variate, căpătând o viziune

profundă şi incredibilă asupra lumii şi asupra fiinţei omeneşti.

La acest nivel luptele, ca mijloc de a se ajunge la dreptate şi la bunăstare colectivă, pierd mult din aparenţa lor; la acest nivel, viaţa tumultuoasă a marilor aglomerări urbane, mândria şi orgoliul civilizaţiilor industriale, pierde aspectul său înşelător de dinamism şi de activitate laborioasă… se arată drept ceea ce este realmente: o cursă nebunească având drept scop nivelarea personalităţii, sinuciderea minţii şi a spiritului, renunţarea totală şi arogantă la folosirea propriului creier în asonanţă cu natura şi cu celelalte fiinţe omeneşti.

Pentru cronică, datele care precizează întreaga păţanie a lui Fortunato Zanfretta sunt: miercuri 6 decembrie – prima întâlnire cu Străinii; 23 decembrie 1978 – şedinţa de hipnoză; noaptea dintre miercuri 27 decembrie şi joi 28 decembrie 1978

— A doua întâlnire cu entităţile care promit sau impun o a treia şi definitivă întâlnire cu

paznicul de noapte…

„Spun că vor să mă ia şi să mă ducă cu ei… ce se va alege de copiii mei?… Nu vreau, nu vreau…

Aceste cuvinte sunt, poate, rămăşiţele schimbătoare ale unei răzvrătiri a unui om silit să fie, fără voia sa, un protagonist; o reacţie pe cât de desperată pe atât de inutilă, în mod conştient, care ar putea să justifice cele cinci focuri trase cu revolverul său.

Cea mai recentă readucere în actualitate a cazului datează din zilele de 2 – 3 decembrie 1979, atunci când Zanfretta, deşi fusese supus unui control riguros „la vedere” (aşa cum ni s-a relatat), a dispărut pentru a nu ştiu câta oară, răpit în mod temporar de către Străini.

De data aceasta paznicul de noapte a rămas sechestrat pentru mai mult de trei ore, de la 22: 45, duminică 2 decembrie – oră la care a făcut plinul la benzină la staţia de pe Corso Europa din Genova – până la 2: 02 din ziua de luni 3 decembrie, când striga cu o voce desperată: „Ajutor, ajutor!… luminile se înalţă… pleacă,

pleacă!”

Primul apel prin radio a fost recepţionat la centrala de la „Valbisagno” (societatea de prestări servicii nocturne la care lucrează Zanfretta) la orele 23: 15: „sunt în spatele meu, sunt două lumini uriaşe, sunt pe cale să mă ridice!”

După cele întâmplate cu un an înainte (decembrie 1978), societatea „Valbisagno” hotărâse, în mod evident, să supravegheze mişcările lui Zanfretta. Imediat după primirea mesajului, patru maşini ale societăţii pleacă în căutarea automobilului Mini al paznicului de noapte. Şi Chestura trimite opt „maşini de intervenţie” care, împreună cu maşinile paznicilor de noapte, se îndreaptă în viteză spre Monte Fasce. Aici zăresc – înspre Torriglia – două globuri luminoase ce par să staţioneze pe două înălţimi opuse. Se îndreaptă spre zona aceea şi în răstimp primesc cel de al doilea mesaj al lui Zanfretta; sunt orele 2: 02.

După jumătate de oră, paznicii de noapte găsesc maşina colegului lor părăsită într-o zonă

care este aceeaşi a primei răpiri, din decembrie 1978: „Casa Nostra”, vila din localitatea Marsano di Torriglia.

Zanfretta este găsit într-un hal fără de hal, la o distanţă de circa doi kilometri, singur, pe o potecă de munte, în apropierea unei prăpăstii pe un întuneric de nepătruns.

Ca şi în celelalte două situaţii din 1978, îşi revine în simţiri după ce se îndepărtează de locul cumplitei sale experienţe. Ca şi atunci şi de data aceasta nu-şi aminteşte nimic din ceea ce i s-a întâmplat. Se speră că va putea povesti mai multe cu ocazia unei alte şedinţe de hipnoză.

Paznicii de noapte veniţi în ajutor au tras asupra globurilor luminoase, care apoi s-au ridicat şi s-au îndepărtat. Echipajele „maşinilor de intervenţie” au înregistrat pe aparatura lor „tăcerea radio” imediat ce s-au apropiat de locul în care fusese părăsită maşina lui Zanfretta; n-a fost, totuşi, nicio interferenţă la motoarele maşinilor. Aceeaşi tăcere radio se înregistrase la începutul primei răpiri, în 1978.

Un fapt cu adevărat important: şi maşina paznicului de noapte a fost ridicată şi capturată şi acest lucru s-a întâmplat în cazuri mai vechi şi mai noi, cu totul identice, de „abducţie”, ca şi cum lucrul acela ar fi făcut parte dintr-o tehnologie unanim recunoscută.

Perspectiva unei „preluări definitive” a martorului nu este de dat la o parte ca fiind imposibilă sau improbabilă; deja în luna octombrie 1976, o familie de patru persoane a dispărut fără urmă la Albuquerque (New Mexico).

Faptul, misterios prin el însuşi – dar care este confirmat în mod tragic în timp – este că femeia, care nu peste multă vreme avea să dispară împreună cu soţul şi cu fiul ei, o anunţase dinainte pe mama sa că, în urma unui contact stabilit anterior cu un extraterestru la bordul unui OZN, aveau să fie luaţi şi nu se vor mai întoarce niciodată.

„N-ai să ne mai vezi nicicând” – îi spusese ea, cuprinsă de spaimă, mamei sale.

În Italia au fost cazuri foarte interesante de

indivizi implicaţi fără voia lor în răpiri, cu efectuarea de către ocupanţii aparatelor necunoscute ce au aterizat pe teritoriul naţional a respectivului examen psiho-fizic. Unul dintre cazurile cele mai interesante a fost – la vremea sa – cel care l-a avut drept pro tagonist pe un croitor calabrez, căsătorit cu o ţărancă toscană din San Casciano.

Bietul croitor a fost victima bătăii de joc a concetăţenilor săi prin adopţiune şi a avut nu puţine necazuri din cauza publicităţii pe care presa vremii – obişnuia încă să ridiculizeze tot ceea ce era în legătură cu OZN-urile – i-o făcuse, dar după un timp aventura, sau mai bine zis păţania sa, a fost reconsiderată drept unul dintre cazurile clasice şi cele mai frapante de întâlniri de aproape de gradul III.

Examinând cazul din Pascagoula – care a făcut atâta vâlvă - întâmplat în America de Nord şi în care au fost implicaţi doi muncitori ce aveau de gând să pescuiască – ceea ce i s-a întâmplat croitorului din San Casciano prezintă aspecte

secundare asemănătoare dacă nu cumva mai îngrijorătoare; aparatul din care au ieşit cei ce l-au răpit era aproape identic cu cel din cazul din Pascagoula: şi la San Casciano entităţile erau mai mici de statură şi aveau nişte extremităţi care se terminau cu un fel de cleşti; şi ele alunecau pe sol aproape fără a-l atinge; şi ele l-au luat pe nefericitul de pământean şi l-au transportat în interiorul aparatului ce aterizase în împrejurimi.

Croitorul a leşinat… sau a crezut că a leşinat. Eu cred mai curând într-un fel de ştergere a memoriei în legătură cu cele întâmplate în intervalul de timp petrecut în OZN. Fapt e că nu se ştie cum de bietul croitor s-a trezit bătând la uşa casei sale – aflată la o distanţă de mai bine de un kilometru de la locul întâlnirii – palid şi tremurând, atât de tulburat încât o bună bucată de timp să nu poată să le spună ceva soţiei şi celorlalţi din familie, care îl înconjurau îngrijoraţi.

Pentru mine nu rezultă că Antonio Zuccala, croitorul, care pe atunci locuia în San Casciano, ar fi fost supus experienţei cu hipnoza regresivă,

ceea ce ar putea oferi ozenisticii date interesante în legătură cu un aspect ce astăzi nu mai este chiar atât de neobişnuit în istoria fără sfârşit a contactelor dintre oameni şi nişte fiinţe străine.

Amintesc, pe scurt, faptele mai sus menţionate:

Antonio Zuccala – aşa după cum a scris Alberto Perego, care l-a intervievat imediat după aventură – a intrat în farfuria zburătoare în ziua de 11 aprilie 1962, dar a fost contactat din nou în ziua de 24 aprilie din acelaşi an, a fost dus în zbor cam douăzeci de minute şi – după toată logica unor cazuri asemănătoare – supus unui examen psiho-fizic, efectuat cu tehnici abia imaginabile pentru noi.

Aşa cum i se promisese, i s-a aprobat transmiterea mesajului său către pământeni.

Străinii i-au explicat că purtau acele combinezoane spaţiale ce le acopereau până şi faţa pentru a se apăra de radiaţiile care înconjoară planeta noastră.

Mesajul, închis într-o cutiuţă rotundă, trebuia

să rămână acolo până în luna august a aceluiaşi an.

În orice caz avea să fie autorizată transmiterea sa conform instrucţiunilor date de ei.

Zuccala i-a făcut cunoscut lui Perego faptul că i se spusese că în afară de el în ultimii ani zburaseră deja mai mult de cinci mii de persoane.

Extratereştrii împrăştiaseră pe toată planeta zeci de mii de mesaje, în toate limbile, şi fără a face vreo deosebire de rasă, ideologie sau religie.

Potrivit proverbului care spune că după două întâmplări asemănătoare urmează – în mod aproape fatal – şi o a treia, cine ştie dacă în cazul lui Antonio Zuccala nu s-a continuat întâmplarea care, de două ori în aceeaşi lună, l-a avut drept protagonist al unei întâlniri de aproape de gradul al treilea?

După cea de a doua întâlnire, Fortunato Zanfretta se temea ca nu cumva tulburătoarea sa experienţă să se repete; fusese anunţat dinainte despre o a treia întâlnire, de care el se temea şi pe care o refuza; aşa după cum s-a văzut, această

întâlnire a avut loc – cu punctualitate – în ziua de 2 decembrie 1979.

În legătură cu aceasta merită să amintim cele rezultate din interviul luat patrulei chiliene asediată de OZN-uri în deşertul din partea de nord a ţării în luna mai din anul 1977.

Caporalul Valdes, comandantul micului detaşament, a fost răpit de o lumină mare care a coborât din cerul de-a lungul coastelor unui deal şi s-a apropiat de militarii strânşi în jurul focului.

Caporalul a dispărut şi a reapărut după 15 minute cu o barbă ca de cinci zile şi cu ceasul care o luase înainte tot cu atâtea zile.

Reproduc mai jos ceea ce au povestit soldaţii în legătură cu aventura aceea.

Un soldat: „Atunci când caporalul ne-a vorbit, la întoarcerea sa, el ne-a spus: «Băieţi…» Vocea sa era ciudată… s-a lăsat moale şi a leşinat… eu am reuşit să-l susţin… apoi şi-a revenit în fire şi se ţinea de noi. Era ca şi cum steaua aceea falsă care stătea acolo ar fi vrut să-l ia şi să-l ducă cu ea… pironea cu privirea lumina…”

Un alt soldat: „În momentul acela, singurul lucru pe care-l făceam era să ne uităm la lumină… era, aşa, ca un magnet… ca o forţă magnetică ce atrăgea privirea noastră. Pe neaşteptate lumina a început să crească şi ne-a obligat să ne retragem…”

Alţi soldaţi: „Când caporalul îşi pierdea cunoştinţa, noi îl întindeam pe pământ, iar el începea să râdă tare, apoi se potolea… îi chema pe cei din familia lui… le cerea ajutor… le spunea că îl luau şi-l duceau cu ei…”

Un soldat: „Când se afla în acest fel de transă, noi îl susţineam şi el ne spunea: «Lăsaţi-mă… lăsaţi-mă aşa… nu-mi faceţi nimic…» „.

Alt soldat: „Eu stăteam cu fesul de lână pe cap ca să rezist la frig (în luna mai este iarnă în emisfera australă – N.A.)… şi el se uita mai mult la mine… se uita la mine în orice moment… şi mie mi se vedeau doar ochii, că restul era acoperit de festul de lână”.

Un soldat: „Şi când ne spunea să nu-i facem nimic, îşi astupa urechile… ca şi cum n-ar fi vrut

să audă nimic…”

Caporalul Valdes a încheiat interviul cu următoarea observaţie: „Un lucru care a rămas foarte clar este acesta:… când abia apăruse lumina în faţa noastră şi noi ne-am strâns, umăr lângă umăr, în poziţie de luptă, pentru mine a fost clar că eram noi… dar un lucru era evident… îndată ce m-am despărţit (de camarazii mei – N.A.) … a pus stăpânire pe mine… vreau să spun… când minţile noastre gândeau toate la unison nu ni s-a întâmplat nimic… ca şi cum forţa aceea nu ne-ar fi putut face nimic…” (El Mercurio, vineri 20 mai 1977).

Îl invit pe cititor să citească cu atenţie ceea ce au declarat în interviu caporalul Valdes şi soldaţii săi; sunt o serie de informaţii care fac cunoscute, prin intermediul ansamblului fenomenelor psihofizice, multe aspecte clarificatoare în legătură cu structura tehnologică şi ESP[4] a OZN-ului ca atare şi a posibilităţilor terestre de a opune rezistenţă sau de a se supune voinţelor acestor

4 Percepţia Extra Senzorială (engl.).

prezenţe.

În ultima vreme întâlnirile de aproape de gradul trei s-au înmulţit, iar dinamica întâmplărilor trăite în locuri şi la date diferite este aproape identică.

De regulă, cazurile cele mai răsunătoare ni se semnalează de pe continentul american, ceea ce indică nu neapărat un interes deosebit manifestat de entităţile străine pentru acele locuri, ci mai curând o mai mare difuzare a ştirilor din partea organelor de informare şi o mai mare disponibilitate de a vorbi din partea protagoniştilor care nu se văd, aşa că în trecut, luaţi în râs şi nu sunt prejudiciaţi din punct de vedere profesional dacă dezvăluie aventurile lor de necrezut şi de neînţeles…

Termenul folosit pentru acest tip de întâlniri a fost creat de ozeniştii americani: abduction, abducţie, şi el exprimă foarte bine fenomenul ce caracterizează acest tip de contacte.

Dintre cazurile foarte interesante şi alarmante despre care am aflat, l-am ales pe cel privind

aventura sergentului Charles L. Moody, un veteran al războiului din Vietnam, cu o vechime de 14 ani în Forţele Aeriene ale SUA.

Sergentul Moody fusese un sceptic în cel mai înalt grad până în momentul în care…

Dar să vedem care sunt faptele, în ordine.

Moody a ieşit din serviciu (baza Forţelor Aeriene de la Holloman – New Mexico) la orele 23: 30, având în minte un program bine stabilit: să asiste la trecerea unui roi de meteoriţi (meteori) care ar fi trebuit să aibă loc pe la ora 1: 00 din noaptea zilei de 13 august 1975.

S-a dus acasă, s-a schimbat în haine civile, s-a aşezat în salon pentru a privi la televizor emisiunea The tonight show (Spectacolul din noaptea aceasta), apoi, după terminarea programului, a ieşit din casă, s-a urcat în maşină şi a pornit-o în direcţia deşertului, pe o şosea neasfaltată, până ce a ajuns într-o zonă nelocuită în care luminile din Alamogordo să nu-l împiedice să scruteze cerul.

Ziarul local informase despre o ploaie de

meteoriţi, şi Moody a rămas oarecum deziluzionat la trecerea ocazională a numai câtorva stele căzătoare.

Deodată, pe cer, la o distanţă de aproximativ 90 de metri, a apărut un obiect metalic luminescent în formă de disc.

Prima reacţie a lui Moody a fost aceea de a încerca să identifice obiectul, ca un expert ce era în diferitele modele şi tipuri de aparate ale Aviaţiei Americane; dar a rămas perplex pentru că ciudatul aparat nu semăna cu nimic cunoscut.

Dimensiunile lui aparente erau: 15 metri lungime şi circa 6 metri lăţime şi se mişca încet înspre maşina martorului.

Dându-şi seama de ciudăţenia obiectului şi de mişcările acestuia, Moody s-a îndreptat spre maşina sa. A intrat şi a închis uşa; a introdus cheia în contact şi a încercat să pornească motorul, dar acesta a refuzat să funcţioneze, ca şi cum n-ar fi existat nici dispozitiv de aprindere şi nici baterie. Moody a încercat cu desperare să pornească maşina cu ochii la mişcările obiectului, care între

timp se oprise la o distanţă de vreo 20 de metri.

În aceeaşi clipă a auzit un zgomot de înaltă frecvenţă, foarte asemănător celui scos de o freză stomatologică de mare viteză, iar în dreapta centrului obiectului a apărut o fereastră de formă oblongă, cu o înălţime de aproximativ un metru şi jumătate şi o lăţime de nouăzeci de centimetri.

În cadrul acela luminos a observat nişte umbre care păreau să aibă formă omenească; bâzâitul a încetat. Singurul lucru pe care şi-l mai aminteşte despre cele ce au urmat este acela că s-a trezit şezând în maşina sa, uitându-se la obiectul care se îndepărta sus pe cer, unde a dispărut în câteva secunde.

În ziua de 21 august (la o săptămână după cele întâmplate), Moody a simţit o durere în spinare, „ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu un băţ de baseball”; drept pentru care s-a adresat doctorului Goldman, un chirurg din cadrul Forţelor Aeriene Americane, căruia i-a povestit despre ciudata sa aventură.

Doctorul i-a recomandat o metodă de

autohipnoză care avea să-l ajute să-şi recapete amintirea tuturor celor ce i se întâmplaseră.

Charles Moody a început experienţa; dar, după ce şi-a adus aminte de nişte amănunte ale întâmplării i-a revenit în minte că entitatea cu care comunicase îl prevenise că el nu avea să-şi amintească de nimic timp de câteva săptămâni după cele întâmplate.

Jim Lorenzen – care, împreună cu soţia sa Coral, conduce asociaţia de cercetare APRO – a urmărit cazul timp de luni de zile, până când martorul şi-a amintit tot sau aproape tot despre cele ce i se întâmplaseră în noaptea de 12 august 1975.

Faptele – reconstituite anevoie din interviurile cu Moody

— Ne oferă un tablou al situaţiei, care, în linii mari, nu iese din limita normală a unor întâlniri de acest gen.

Răpitul este condus în interiorul aparatului, unde el găseşte nişte fiinţe având o înălţime cam de un metru şi cincizeci, foarte asemănătoare

pământenilor dar cu capetele mai mari şi lipsite de păr, cu urechile mici, cu nas mic, cu ochii ceva mai mari decât ai pământenilor şi cu gura având buze foarte subţiri.

Printre fiinţele care-l înconjoară – toate înveşmântate într-un fel de salopetă aderentă de culoare neagră – se remarcă un individ ce pare să fie şeful echipajului OZN-ului; într-adevăr, peste salopetă el poartă un fel de jachetă de culoare alb-argintie şi pare să fie cel mai în vârstă dintre toţi.

Este singurul care comunică cu Moody, pe cale telepatică, evident, pentru că martorul nu observă nici cea mai mică mişcare a buzelor acestuia; dar are impresia că străinii îi citesc în minte, deoarece adeseori cel mai în vârstă dintre ei răspunde la întrebările lui mai înainte ca acestea să fie formulate.

După vizitarea aparaturii farfuriei zburătoare, care este definită drept un aparat de observare, Moody este informat că adevărata astronavă se află pe orbită, la circa 400 de mile de la suprafaţa

Pământului; i se mai spune că ei îl pot găsi şi contacta oricând doresc s-o facă.

Îi dezvăluie faptul că primele lui reacţii la contact au fost cam violente şi că ei s-au văzut nevoiţi să-l calmeze folosind o sursă sonoră sau luminoasă (martorul nu este prea clar în legătură cu aceasta), al cărei efect avea să dispară în scurt timp.

Mai înainte de a pleca, şeful îi atinge fruntea lui Moody şi-i spune că a sosit clipa despărţirii; îi cere să nu-şi amintească de cele ce s-au spus şi de ceea ce el a văzut, timp de cel puţin două săptămâni.

Este sfătuit să se ducă la un doctor cât mai repede, iar la întrebarea lui de la sfârşit – prin care voia să afle de ce l-au luat la bordul OZN-ului, i-au arătat interiorul acestuia şi i-au răspuns la întrebări – şeful îi răspunde laconic: „Vei înţelege…”

Ceea ce-şi mai aminteşte apoi Charles Moody este că s-a trezit din nou în maşina sa, că se uita la un obiect care se îndepărta pe cer şi că încerca să

pornească motorul.

Din amintirile care se ivesc în mintea martorului se deduce o programare precisă a contactelor făcute de aceste entităţi extraterestre; după o observare care a durat nu mai puţin de 20 de ani, ei au hotărât să înceapă o serie de întâlniri de aproape şi, dat fiind că experienţa i-a învăţat să-şi apere propria lor viaţă cu orice preţ, în mod practic ei sunt cei ce hotărâse dacă să ne accepte pe noi şi nu noi dacă să-i acceptăm pe ei.

Un alt element important scos în evidenţă de întâlnire este existenţa unor grupuri din spaţiu, de diferite provenienţe, care acţionează în înţelegere, ca într-un fel de confederaţie şi care explică mai multe teme de cercetare unite în mod aparent într-un program de lucru bine stabilit.

Aparatele lor care ajung pe planeta noastră plecând de pe astronavele-mamă ce se află pe orbită în spaţiu pot să fie distruse de arme nucleare şi avariate de arme convenţionale; radarul le creează deseori probleme de navigaţie, în ceea ce priveşte instrumentele, pentru că

provoacă opriri ale aparatelor.

Seria interviurilor date de Moody a fost supusă analizei de către Charles McQuiston, coautor al invenţiei Psychological Stres Evaluator (un aparat pentru măsurarea stress-ului psihologic) şi rezultatul analizelor a confirmat că toate cele dezvăluite de Charles Moody corespund adevărului.

CAPITOLUL 9

Au aterizat şi sunt aidoma pământenilor

Ozenistul brazilian Jader Pereira a realizat un studiu amănunţit privind 333 de cazuri de presupuse întâlniri cu fiinţe coborâte din obiecte zburătoare aterizate până la sfârşitul anului 1970; din asemenea cazuri consideră ca fiind valabile 230, şi din acestea deduce nişte constante în structura şi în comportamentul vizitatorilor.

Aceştia au, aproape în totalitate, o structură fizică umanoidă, ceea ce înseamnă: ei sunt nişte fiinţe bipede având poziţia verticală, au două braţe (cu extremităţi ce pot să apuce), au ochi, nas, gură, urechi foarte apropiate de cap. (Fotografiile

20,21,2

Înălţimea corpului lor este cuprinsă între 80 de centimetri şi aproximativ 3 metri.

Pielea lor, de diferite culori, poate să fie: netedă-zbârcită, alb-neagră, verzuie-roşcată.

Au părul lung sau scurt, iar uneori nu-l au deloc; sunt fie spâni, fie bărboşi.

Mersul este pentru unii normal, iar pentru alţii este anevoios (gravitaţie diferită?).

Jumătate dintre ei se deplasează pe suprafaţa terestră fără salopete sau costume spaţiale prevăzute cu aparat de respirat; în schimb cealaltă jumătate este echipată, aidoma astronauţilor noştri, cu costume presurizate.

Majoritatea acestora este dotată cu instrumente defensive-ofensive, care în general au formă tubulară, cilindrică, sferi că; aceste instrumente emit raze de lumină solidă, radiaţii sau chiar gaze. Efectul acestora este, în majoritatea cazurilor, pajalizant.

Ca să comunice cu locuitorii pământului folosesc adesea chiar limba martorului; altminteri

încearcă un contact verbal folosind propria lor limbă. În majoritatea cazurilor cel contactat primeşte comunicarea în mod mental; fapt care indică o notabilă capacitate (naturală) sau o tehnică rafinată de transmisiune telepatică.

Cronica scrisă a celor transmise nouă de către oamenii din secolele trecute este circumscrisă, în mod ciudat, în majoritatea cazuriloi1 la tipul de extraterestru asemănător cu noi.

Cazurile de monştri ciudaţi sau de uriaşi pe care pământenii i-au putut ucide intervenind în mod violent asupra unor anomalii deosebite ale corpurilor lor sunt foarte rare şi, prin aceasta, foarte bine descrise, cu lux de amănunte. Au fost evidenţiate în mod deosebit caracteristicile neobişnuite ale înfăţişării lor fizice, ceea ce poate să constituie, în mod evident, dovada faptului că nu întotdeauna prezenţa fiinţelor supraomeneşti a asigurat o convieţuire paşnică cu pământenii.

La urma urmelor se pare că pe tot timpul parcurs de istoria neamului omenesc în trudnica sa evoluţie, prezenţa constantă a extratereştrilor –

cu caracteristici somatice şi un metabolism asemănătoare celor ale pământenilor – a însoţit şi a călăuzit întâmplările omeneşti grăbindu-le desfăşurarea.

Aceştia aparţin tipului pe care-l vom numi A.

Au apărut apoi, în mod sporadic, nişte extratereştri de un tip deosebit, cu caracteristici atât de diferite încât să fie consideraţi drept nişte monştri nefaşti sau (dar în cazuri cu totul excepţionale) binevoitori, dar având, oricum, o comportare de neprevăzut, cu firi schimbătoare. Aceştia vor aparţine din acest motiv tipului B.

Despre extratereştrii aparţinând tipului A avem o uriaşă cantitate de informaţii care – catalogate cu atenţie şi puse în ordine – ne furnizează identitikit-xi\ acestor fiinţe care sunt, în definitiv, foarte asemănătoare, dar nu chiar la fel, cu unii dintre actualii vizitatori din spaţiu.

Să luăm câteva exemple: „Mic” – cu înfăţişarea unui copil, dar cu înţelepciunea unui bătrân – împărtăşeşte tainele artei haruspiciului (profeţiei), agriculturii şi noţiuni de astronomie.

Ţâşneşte din brazda abia trasă de plugul unui ţăran etrusc. Numele mici fiinţe misterioase: Tagete.

Cei din populaţia Tupi din Brazilia vedeau în fulger strălucirea ochilor, iar în tunet auzeau vocea Păsării care odinioară era Zeul Suprem şi Creatorul, cel care având chip de om le-a adus oamenilor focul şi fructele pământului, iar acum, din cer, dăruieşte cu generozitate fertilitatea.

Nu arareori tradiţiile în legătură cu despărţirea triburilor sunt legate de crearea Soarelui şi de prima apariţie a luminii pe pământ, pământ până atunci cufundat în întuneric. Se povesteşte cum că eu multă vreme înainte de venirea albilor a apărut, în direcţia Vest-SudVest, o stea cu care au fost transportaţi nişte Tinne. Din vremea aceea datează despărţirea. Cei de la munte s-au împrăştiat prin părţile sudului; cei din tribul Locheux au fost împinşi spre miazănoapte… Oamenii adevăraţi

— Tinne – au avut drept sălaş Munţii Stâncoşi”.

„… Se cuvine să mai notăm apoi că toate legendele concordă în a-l descrie pe Eroul aducător de civilizaţie ca pe un om cu pielea de culoare deschisă, bărbos şi având uneori o statură extraordinară…””.

Restul penajului este de culoare verde în partea de sus şi de culoare roşu-aprins în partea de jos. Această pasăre avea o mare importanţă simbolică în rândul populaţiei Maya.

Şi a apărut din est şarpele cu pene Quetzalcoatl (mai exact: Quetzal = pasărea cu penele irizate; şarpe = Coatt). Această pasăre-şarpe nu este – oricât de surprinzător ar părea acest lucru – un animal, ci este numele pe care indigenii Toltechi şi mai apoi Mayaşii i l-au dat zeului alb cu ochii de culoare deschisă şi cu părul şi barba blonde, care era asemuit cu pasărea şarpe ce-l aducea dinspre partea de răsărit în Mexic.

În clipa plecării spre alte zări – după ce i-a povăţuit pe indigeni să respecte întocmai poruncile date de el – Quetzalcoatl se sinucide

într-o flacără uriaşă şi se înalţă la cer, unde devine o stea.

Modurile de reprezentare a zeului alb şi blond – cel aducător de civilizaţie – sunt de o precizie tulburătoare. Într-adevăr, iată pasărea-şarpe sau şarpele cu pene, care, prin penele sale plăcut ordonate şi strânse într-o numeroasă serie de segmente lasă să se întrezărească în gura larg deschisă un chip omenesc. Analizând tradiţia şi modul de reprezentare a zeului, observăm că relatarea fenomenologiei ce însoţeşte plecarea nocturnă a unui aparat spaţial este cât se poate de exactă. (Fotografia 25.)

Quetzalcoatl le dă ultimele indicaţii prietenilor săi, după care intră în mijlocul de transport spaţial. O puternică luminescenţă

— Mai întâi de culoarea focului, apoi din ce în ce mai albă şi orbitoare – ascunde privirilor uluite şi înfricoşate ale indigenilor imaginea zeului şi cea a aparatului său. Acesta se înalţă rapid spre cer şi îndată devine mic cât o stea, pentru ca apoi să dispară printre miile de alte stele foarte luminoase

de pe cerul tropical.

De ce am spus aparat spaţial – adică OZN – şi nu rachetă interplanetară, de exemplu?

Din două motive bine precizate:

I: Quetzalcoatl vine dinspre Est. Aşa afirmă cronicile care consemnează tradiţiile orale ale martorilor; în afară de ele, însuşi zeul afirmă acest lucru atunci când declară că vine dintr-un loc ce se află în direcţia soarelui-răsare.

II Tot tradiţiile ne transmit că el a plecat înspre Vest.

Astronavele terestre care pleacă de pe Pământ şi ajung pe Lună sau pe Marte şi se întorc pe Pământ trebuie să poposească pe orbita de parcare din jurul planetei dacă vor să evite să nu fie dezintegrate de viteza mişcării de rotaţie a planetei atunci când intră direct în atmosfera acesteia. Aparatul ceresc trebuie

— Vrând-nevrând – să plece şi să ajungă în sens orar, adică de la Vest la Est.

Un OZN nu are asemenea probleme, călătorind aşa cum călătoreşte, în câmpul său

magnetic care, practic, anulează frecarea cu aerul. Într-adevăr: Quetzalcoatl vine dinspre Est şi pleacă înspre Vest, în sens invers acelor ceasornicului.

În ceea ce priveşte arhicunoscuta reprezentare a acestuia, s-o examinăm îndeaproape:

Iată aparatul = capul şarpelui.

Cu uşa deschisă = gura căscată.

Pilotul său = chipul omenesc.

Flăcările sau descărcările electrice care urmează aparatul = penele.

Mersul său pe cer, în salturi, şi dâra ce o lasă în urmă şi care se condensează răsucindu-se = corpul şarpelui şi mersul lui caracteristic.

Haloul luminos ce-şi schimbă culorile de la roşu la galben, verde, albastru şi violet (OZN-ul care îşi încetineşte viteza sau o accelerează, cu cunoscuta schimbare de culoare) = penele ce-şi schimbă culoarea ale lui Quetzal.

De notat că penele lui Quetzal erau apanajul exclusiv al împăraţilor sau al Şefilor, ale căror

diademe erau făcute din aceste pene. (Filiaţie ideală şi investitură ierarhică a descendenţilor primilor discipoli ai zeului.)

Am lungit cam mult vorba în legătură cu acest personaj deoarece credem că acesta este unul dintre puţinele cazuri în care tradiţia antică ne-a transmis o mulţime de date, şi încă foarte precise, în legătură cu un eveniment ce a marcat profund începutul unei civilizaţii omeneşti.

Tot în Mexic: Domnul-Nostru-Cel-Fără-De-Piele, zeul care-şi leapădă pielea şi o îmbracă din nou mai înainte de a se înălţa la cer, ar putea să fie un astronaut extraterestru care-şi pune pe el combinezonul, sau, ca să folosim nişte termeni mai actuali, „costumul de cosmonaut”, mai înainte de a-şi lua zborul cu aparatul său spaţial.

Xipe, acesta este numele zeului, reprezintă primăvara, iar îmbrăcămintea sa caracteristică, făcută dintr-o piele de om, în faţişează vegetaţia nouă cu care se acoperă pământul în fiecare an. În timpul ceremoniilor oficiale în onoarea sa, preoţii săi nu scăpau prilejul de a pune pe el pieile

prizonierilor jupuiţi cu cruzime pentru această ocazie.

Şi în miturile europene – sau mai bine zis în cele mediteraneene – întâlnim o prezenţă constantă şi precisă de entităţi asemănătoare; dar evenimentele tumultuoase, care începând cu anul 1.000 î. Hr. distrug sau creează diferitele civilizaţii, îi îngreunează sarcina cercetătorului care trebuie să reconstruiască, piatră cu piatră, mozaicul devastat al celei mai vechi istorii a Europei, când aceasta era apanajul câtorva naţiuni izolate.

Din Grecia aflăm ştiri despre Triptolem şi carul său care zbura fără să fie tras de cai, ci mânat numai de „roţi”.

Însuşi Hermes (Mercur la Romani) este un zeu insolit, mesagerul zeilor, dar mai ales prietenul pământenilor, pe care-i favorizează dându-le sfaturi şi făcând adesea pe mijlocitorul între ei şi Zeii mai mari. Eroi ca Tezeu şi Perseu datorează faptele lor vitejeşti „încălţărilor înaripate” ale zeului.

Să trecem acum la tipul B; despre el avem puţine informaţii; dar tocmai de aceasta, neavând caracteristici omeneşti, descrierea este foarte interesantă; un exemplu:

Talo, monstrul învins de Medea, care l-a ucis scoţându-i „dopul” pe care ciudata fiinţă îl avea în călcâi. Acest „dop” astupa „singura venă care, plecând din cap, ajungea direct în călcâi”. O dată scos dopul, sângele, sau lichidul vital, a ieşit şi Talo a murit imediat. Acest monstru de „bronz” se arunca în foc şi, după ce se înroşea îşi ucidea adversarii – sau mai bine zis pe intruşi – strângându-i în braţe.

Pare să fie descrierea unui Robot sau a unui automat dotat cu un cablu care pleacă de la cap, merge de-a lungul şirei spinării şi coboară până la picioare. Sau să încercăm să ne închipuim un astronaut căruia i se smulge tubul ce-l alimentează cu oxigen.

Am putea continua astfel mult timp; nu lipsesc nici exemplele şi episoadele care să ne furnizeze dovezi în sprijinul ipo tezei noastre; dar putem,

încă de pe acum, să tragem nişte concluzii destul de acceptabile. Pe scurt: din voluminoasa cazuistică ce priveşte mai ales ultimii douăzeci şi patru de ani (1954 – 1978) putem să deducem, în mod clar, un fapt: realitatea fizică a extratereştrilor – pe care îi vom numi, pentru claritate, umanoizi, pentru că au o formă aidoma celei omeneşti, deşi nu sunt realmente fiinţe omeneşti (adică pământeni) – este, mai mult sau mai puţin, aceeaşi pe care au descris-o cronicarii din vechime.

Tipul A este caracterizat de o statură care variază de la 70 – 80 de cm. (Tagete – copil înţelept ca un bătrân) la staturi mult mai înalte şi neobişnuite, ceea ce face să se nască mitul „giganţilor”, care mai apoi, în tradiţiile populare, au devenit înalţi ca nişte munţi. Dar aceştia „uriaşi” au fost, probabil, confundaţi cu alte fiinţe tot atât de înalte dar mai puţin sociabile, fapt ce a dat naştere unor legende în care acestea sunt – prin antonomază – nişte fiinţe brutale, rele şi uneori mâncătoare de oameni (Polifem).

În orice caz, tipul A este mai întotdeauna un mesager (angellos al grecilor şi, mai frecvent, îngerul Domnului din Biblie); este un purtător de civilizaţie şi al unor norme precise care guvernează viaţa unei societăţi omeneşti; îi dă avânt agriculturii stabilind perioada însămânţărilor şi a recoltărilor de sezon, a irigaţiei şi a selecţionării, precum şi valorificarea optimă a roadelor. În consecinţă, dată fiind strânsa legătură existentă între lumea vegetală şi animală şi mecanica cerească, mesagerul stabileşte principiile observării atente a aştrilor şi mai ales a Soarelui şi a Lunii.

Aceste principii, încadrate într-un învăţământ precis, devin pivoturile pe care se sprijină primele religii.

În mod evident, cunoaşterea mai adâncă a legilor universale şi planetare nu putea să fie altfel decât impusă unor oameni care ignorau cu desăvârşire aceste legi.

Deci, acum, o dată stabilite cele două tipuri de Străini (ca să folosim un termen anglo-saxon) care

intervin dintotdeauna în treburile omeneşti, este inevitabil să abordăm problema luptei pe care entităţile aparţinând celor două grupuri o duc între ele din timpurile cele mai îndepărtate.

Este adevărat că dualismul bine-rău însoţeşte toate religiile şi mai ales pe cele mai evoluate; acest lucru se datorează nevoii pe care o simte omul de a-şi explica efectul prin aflarea cauzei şi de a stabili factorul răspunzător.

Şi este la fel de adevărat că în istoria civilizaţiilor terestre există o constantă care sare în ochiul cercetătorului atent: deseori miturile au o bază reală, şi acţiunile unor eroi, zei, uriaşi etc, se repetă în mod ciudat de-a lungul epocilor care din mitice devin foarte repede istorice.

Găsim, deci, o cazuistică bogată în dueluri, lupte şi războaie între cele două facţiuni.

Lupta Sfântă, pentru a o numi aşa cu un termen creat în mod fericit de E.O. James, s-a transmis pe plan universal, cu unele variante; dar esenţialul rămâne faptul că este un eveniment de importanţă cosmică ce a avut loc în realitate.

Ostile cereşti, în fruntea cărora se afla Arhanghelul Mihail, pun pe fugă, după o luptă îndelungată, oştile, la fel de numeroase, ale lui Luci fier, arhanghelul răzvrătit care este izgonit în infern (adică în Inferi = sub pământ, acolo unde domnesc de-a pururi întunericul şi focul).

Zeus (Jupiter) şi Zeii cereşti luptă şi-i aruncă în Tartar (adică Inferi = sub pământ, acolo unde domnesc de-a pururi întunericul şi frigul) pe Uranus, pe Cronos şi pe Titani, al căror Şef, cel mai mare dintre fraţii uriaşi, Tifeu sau Tifon, invincibil şi înspăimântător, este mai întâi slăbit de puteri cu hrană omenească, apoi izgonit din cer şi surghiunit sub Etna (cel mai mare vulcan din Marea Mediterană).

Şi în religiile Orientului Mijlociu, ale Orientului, în cele americane şi în cele din zona Pacificului există Lupta Sfântă între forţele binelui şi cele ale răului; îi lăsăm cititorului interesat bucuria cercetării şi cea a descoperirii.

În mod sporadic unii eroi sau semizei, sau de-a dreptul nişte zei, se angajează în mod individual în

luptă în favoarea lui cutare sau cutăricâ suveran terestru, sau pentru a le da bieţilor pământeni ajutorul lor mai mult sau mai puţin interesat. Şi o dată ajunşi în acest punct, avem un număr de fiinţe despre care se vorbeşte cu lux de amănunte: tehnica zborului, mijlocul zburător folosit, echipamentul special pe care-l au în dotare etc.

Să vedem puţin care sunt aceste personaje atât de deosebite: Ission, care sfârşeşte prin a fi legat de o roată de foc înconjurată de şerpi care se învârte veşnic în Tartar.

Triptolem, crescut de Demetra, zeiţa agriculturii, se apucă să cutreiere lumea într-un car tras de zmei, iniţiindu-i pe toţi în tainele agriculturii şi în cultul zeiţei. Într-o altă versiune, carul este mânat de roţi, care, învârtindu-se, îl fac să zboare pe cer.

Medeea, renumită pentru priceperea sa în artele magice, fuge într-o anumită împrejurare într-un car tras de zmei zburători.

Perseu, fiul lui Zeus şi al Danaei, zburând cu sandalele înaripate ale lui Hermes (sau Mercur) o

vede pe Andromeda, prinţesa Etiopiei, legată de o stâncă pentru a fi oferită, în chip de sacrificiu, unui monstru marin. Perseu îl ucide pe monstru şi o eliberează pe Andromeda, care va deveni apoi constelaţia cu acelaşi nume.

Aici, totuşi, se pune din nou pe tapet problema cu tulburătoarea constatare că rasele mai înapoiate, aşa-zise naturale, îşi menţin, intacte, unele caracteristici ESP (percepţie extrasenzorială) şi indivizii aparţinând acestor grupuri omeneşti se proclamă, cu înverşunată încăpăţânare, fii ai planetei Pământ, ba chiar singurii fii adevăraţi ai acesteia.

Deşi au tradiţii în ceea ce priveşte vizitele unor spirite ale văzduhului, ale unor prezenţe demiurge care i-au îndemnat, rând pe rând, să se conformeze unei norme morale mai evoluate, ei păstrează, oricum, certitudinea obârşiei lor terestre.

Rasele negre mai cu seamă (de la Africa de Sud-Est la Africa neagră) şi unele rase indo-americane (Mapuche = Fiii

Pământului, ad litteram) se detaşează de tradiţia cerească a celorlalte rase răspândite pe suprafaţa planetei.

Chinezii, japonezii, indienii, popoarele din Orientul Mijlociu, popoarele albe şi toate rasele derivate au în comun pe zeii cerului şi, ceea ce este mai mult decât simptomatic, pe întemeietorii civilizaţiilor respective.

Străvechi tradiţii chinezeşti se refereau la miticii fii ai cerului, cu ai lor zmei zburători, populaţiile din India, la Stăpânii flăcării şi la minunatele lor aparate vimana etc.; indienii din America – la pasărea tunetului şi la spiritele luminii legate de aceasta; mexicanii din vechime – care l-au moştenit de la populaţiile precedente – la Quetzalcoatl (şarpele cu pene, adică Quetzal = pasăre cu aripile schimbătoare, şi Coatl = şarpe).

Incaşii şi popoarele indiene îl au pe Ingle sau Inga sau încă, fiul tatălui Soare: ba chiar al tatălui veşnic şi atotputernicul creator al tuturor lucrurilor şi chiar al Soarelui.

Votan şi Thor, pentru scandinavi; Belenos,

pentru celţi; Hermes şi Phoebus, pentru greci; Marte, pentru romani; Tagete, pentru etrusci; Nimfa Aretusa, pentru siracuzani; Prometeu, pentru vechii egeeni; Osiris, pentru egiptenii din antichitate; toate popoarele de pe globul pământesc au în istoria lor un întemeietor al vreunui neam.

Dimpotrivă, poporul evreu, cu istoria sa, transmisă mai întâi prin viu grai şi mai apoi prin scris, desparte, în mod net, mitul de realitate, şi deşi admite interferenţele şi îndrumarea în evoluţia sa istorică, le aşază pe un plan al realităţii extrapământene bine deosebite de realitatea pământeană a evenimentelor care-i zbuciumau existenţa.

Îngerii, aceşti mesageri (acesta este înţelesul în limba greacă) ai voinţei supreme, sunt straşnici păzitori ai evoluţiei spirituale şi materiale a poporului, ales de Dumnezeu ca termen de comparaţie şi călăuză pentru popoarele Pământului spre o formă de viaţă mai potrivită cu Legea Universului.

Această altoire a unei concepţii superioare în ceea ce priveşte viaţa, altoire, în mod evident, de origine extraterestră pe un trunchi terestru, este apărată, în mod inexorabil, de fiinţele desemnate să vegheze la respectarea directivelor primite de sus.

Şi aici ierarhia are un rol precis şi hotărâtor: Heruvimii, Serafimii, Arhanghelii, îngerii; fiecare din aceste ierarhii are de îndeplinit nişte sarcini deosebite. Aceste prezenţe îngereşti sunt însoţite, precedate sau urmate de o fenomenologie deosebită care permite eşalonarea pe scara ierarhică.

Întorcându-ne la Biblie, cronică scrupuloasă şi fidelă a faptelor începând cu migrarea lui Abraham din Ur în Caldeea (Mesopotamia) în Palestina, pământul făgăduinţei, pământ promis de mesagerul Domnului, vedem că deseori se pomeneşte de Iahve Savaot, ceea ce vrea să însemne Căpetenia oştilor. Într-adevăr Sebaoth – ad litteram = oştile, mulţimea stelelor – este un cuvânt citat de mai multe ori, mai exact de

douăzeci de ori; ceea ce dovedeşte grija cu care a fost repetat în sfintele scripturi termenul de mulţimi cereşti. (Indice biblico doctrinal Sagrada Biblia, Nacar-Colunga, p. 1687 – La editorialul catolică S.A. Madrid, MCMLI.) Fiecare înger are maniera sa proprie de a se prezenta, de a acţiona, de a se îndepărta. Ba chiar îngerul vestitor sau executor al ordinelor represive are caracteristici – am îndrăzni s-o spunem – supraomeneşti dar şi omeneşti în acelaşi timp: într-adevăr apare, se întruchipează din nimic şi în acelaşi chip dispare; trece prin ziduri şi prin uşi închise, citeşte în gânduri (astăzi s-ar spune: este telepatic), dar, în acelaşi timp, bea, mănâncă, doarme, vorbeşte; se luptă până şi cu oamenii. Pornind de la această premisă, să examinăm împreună, cu puţină atenţie, fenomenologia care precede, însoţeşte sau urmează apariţia unei fiinţe ultradimensionale sau supraomeneşti, aşa cum este ea descrisă în cronici şi în textele sfinte. Dacă vom avea apoi tot atâta răbdare şi interes, vom putea compara fenomenele întâlnite cu cele care de mai bine de

treizeci de ani însoţesc observările şi aterizările de obiecte zburătoare necunoscute, sau care se referă la fiinţele ce pilo teză asemenea obiecte, ne vom da seama că sunt, practic, aceleaşi.

Citim în Geneză:

„După aceea Iacov s-a dus în calea sa. Şi căutând el, a văzut oştirea lui Dumnezeu tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Dumnezeu”. (XXXII, 1.)

„Când i-a văzut, Iacov a zis: «Aceasta este tabăra lui Dumnezeu». Şi i-a dat acelui loc numele de Mahanaim, adică două tabere (XXXII, 2.)

Şi mai încolo se citeşte: „Şi au pornit darurile înaintea lui, iar el a mas noaptea aceea în tabără”. (XXXII, 21.)

„Dar s-a sculat noaptea şi luând pe cele două femei ale sale, şi pe cele două roabe, şi pe cei unsprezece copii ai săi, a trecut Iabocul prin vad”. (XXXII, 22.)

„Iar după ce i-a luat şi i-a trecut râul, a trecut şi toate ale sale”. (XXXII, 23.)

„Rămânând Iacov singur, s-a luptat cineva cu

dânsul până la revărsatul zorilor”. (XXXII, 24.)

„Văzând însă acela (omul – n.a.) că nu-l poate răpune, s-a atins de încheietura coapsei, lui şi i-a vătămat lui Iacov încheietura coapsei, pe când se lupta cu el”. (XXXII, 25.)

„Şi i-a zis: «Lasă-mă să plec, s-au ivit zorile/» Iar Iacov i-a răspuns: «Nu te las să pleci până nu mă vei binecuvânta» 14. (XXXII, 26.)

„Şi l-a întrebat acela: «Care ţi-i numele?» Şi el a răspuns: «Iacov» 14. (XXXII, 27.)

„Zisu-i-a acela (adică omul, n.a.): «De acum nu-ţi va mai fi numele Iacov, ci Israil te vei numi, că te-ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai fost mai tare biruitor» 11. (XXXII, 28.)

„Şi a pus Iacov locului aceluia numele Peniel, adică faţa lui Dumnezeu, căci şi-a zis: «am văzut pe Dumnezeu în faţă şi mântuit a fost sufletul meu» 14. (XXXII, 30.)

„Iar când răsărea soarele, trecuse de Peniel, dar el şchiopăta din pricina şoldului”, (XXXII, 31.)

Din povestirea, concisă dar amănunţită, pe care am transcris-o în întregime din Biblie, ies în

evidenţă unele fapte foarte interesante. Iacov îi vede venind în întâmpinarea sa pe îngerii lui Dumnezeu, şi deci nişte fiinţe care aveau acele caracteristici fizice însoţite de o fenomenologie deosebită şi care erau cunoscute încă de pe vremea lui Avram. Vede aparatele lor în formă de con aşezate pe pământ, aparate care seamănă cu nişte corturi mari în formă de cerc: „taberele lui Dumnezeu”.

Aceasta este logica omului deşertului care, acolo unde se opreşte, chiar şi pentru o noapte, montează cortul; şi dacă este în companie numeroasă şi corturile vor fi numeroase, aşa încât să formeze o adevărată tabără. Deci: câţi oameni, atâtea corturi, atâtea tabere. Dacă omul deşertului are cortul, atunci îngerul Domnului ce sălaş va avea? La baza celor spuse de Iacov se află, în mod evident, cunoaşterea faptului că acolo unde sunt îngerii în deşert, acolo sunt şi corturile lor cereşti, care, aidoma celor ale oamenilor deşertului, se montează (adică: îşi fac apariţia sau aterizează – n.a.) şi se demontează (adică: dispar sau îşi iau

zborul – n.a.).

Ne putem închipui care au fost aceste corturi îngereşti atât de numeroase încât să formeze nişte tabere. Cât de numeroase vor fi fost nu ştim, dar cu siguranţă că mai mult de unul. Ce i-au spus îngerii lui Iacov? Nici asta nu ştim; dar un lucru îl ştim cu siguranţă; şi acesta este că Iacov a rămas toată noaptea în tabăra sa, formată, în mod sigur, din mai mult de un cort.

Într-adevăr, în timp ce slugile sale cară darurile dincolo de vad, el, cele două toţii legitime, cele două roabe şi cei unsprezece copii ai lui îşi petrec noaptea în corturile lor. Mai înainte de revărsatul zorilor îi trece prin vad pe toţi cei din familia lui şi tot avutul lui şi rămâne singur.

— Aici se petrece ceva ce nu se mai repetă niciodată în Biblie: cineva se luptă cu el până la revărsatul zorilor. Aici îngerul lui Dumnezeu se arată drept ceea ce este în realitate: un om\ sau cel puţin, o fiinţă asemănătoare din punct de vedere fizic unui om tridimensional asemenea lui ca să poată lupta atâta timp cu pământeanul Iacov.

Şi văzând că lupta avea să se lungească fără izbânda vreunuia, îngerul atinge nervul de la femurul lui Iacov, care, deşi piciorul îi paralizează, nu slăbeşte, totuşi, strânsoarea.

Şi atunci iată că îngerul îi cere potrivnicului său să-l lase să plece, pentru că zorile sunt pe cale de a se ivi.

Şi acesta este ultimul fapt important al întâmplării; de unde şi de ce această preocupare din partea îngerului pentru iminenta răsărire a soarelui? Poate pentru că la lumina zilei Iacov avea să vadă mai amănunţit trăsăturile feţei sale şi-şi va fi dat seama de faptul că luptase într-adevăr cu un om care n-avea alt element îngeresc decât acela al fenomenologiei care însoţeşte o tehnologie avansată? Graba îngerului luptător, oricare i-ar fi motivaţia, ni se pare cel puţin suspectă; şi cu asta închidem cazul.

Îngerii nu-şi spun mai niciodată numele.

Se pare că extratereştrii nu au un nume propriu, aşa cum îl înţelegem noi, ci mai curând un nume… provizoriu, care oglindeşte starea de

spirit şi vibraţia personală în fiecare moment al vieţii, potrivit împrejurărilor.

Dacă luăm în considerare şi faptul că numele este o combinaţie de sunete modulate în mod diferit, atunci este uşor pentru noi pământenii să deducem că acesta ar trebui să fie o adevărată formulă care să ne caracterizeze, cel puţin în intenţiile celui ce ni l-a pus.

Numele este o îngemănare simbolică cu cineva viu sau defunct ce aparţine cercului rudelor sau al prietenilor mai dragi; uneori este transpunerea intenţionată a unei personalităţi admirate la cel mai înalt grad a aspiraţiilor noastre de perfecţiune religioasă, politică, ştiinţifică, după cum este cazul.

Faptul de a nu avea un nume fix dă posibilitatea de a scăpa de o evocare silită şi fără posibilitate de a fi controlată.

Poate că acesta este singurul şi adevăratul motiv al abundenţei siglelor şi al numerelor în „cărţile de vizită” ale extratereştrilor.

În orice caz, întorcându-ne la Biblie, putem

extrage şi alte date:

„Manoe, care nu ştia că era un înger al Domnului, i-a spus: «Care este numele tău, ca să-ţi aducem slavă când se va împlini cuvântul tău?».

Zis-a îngerul către el: «La ce mă întrebi tu de numele meu? Că el este minunat»”. (Judecătorii, XIII, 16.17,18.)

Ce anume voia să spună cu: Este minunat?

Şi episodul cu Iacov nu este, oare, la fel de revelator?

„Omul i-a spus lui Iacov: «Lasă-mă să plec, că s-au ivit zorile». Iar Iacov i-a răspuns: «Nu te las să pleci până nu mă vei binecuvânta...». Şi l-a rugat Iacov: «Spune-mi, te rog, numele tău». Dar acela i-a răspuns: «Pentru ce îmi ceri numele l» şi l-a binecuvântat”. (Geneza, XXXII, 27 – 30.)

Înfăţişarea neobişnuit de omenească a îngerilor biblici îl determină adesea pe cel contactat să ceară dovezile apartenenţei lor reale la o sferă existenţială superioară.

„Atunci a venit îngerul Domnului şi s-a aşezat el în Ofra sub un stejar, care era a lui Ioas, capul

familiei Abiezer; şi în timp ce Ghedeon, fiul său, bătea şi curăţa grâul într-o pivniţă, ca să-l ascundă de nadianiţi, i s-a arătat îngerul Domnului.

La tânguirile lui Ghedeon şi la rugămintea acestuia de a i se da dovezi concrete despre natura lui îngerească, trimisul lui Dumnezeu consimte şi aşteaptă ca Ghedeon să pregătească ofrandele.

„Şi el (adică Ghedeon, n.a.): «De am aflat eu trecere în ochii tăi, arată-mi un semn, ca să-mi dovedeşti cele ce-mi vorbeşti. Şi să nu te depărtezi de aici până nu mă voi întoarce la tine şi-mi voi aduce darul meu şi ţi-l voi da».

Şi a zis acela: «Voi rămânea până te vei întoarce».

Şi s-a dus Ghedeon şi a gătit un ied şi azime dintr-o efă de făină; carnea a pus-o într-un coş, iar zeama a turnat-o într-o oală, le-a dus sub stejar şi i le-a pus înainte. Şi a zis către el îngerul Domnului: «Ia carnea şi azimele şi pune-le pe piatra aceasta şi toarnă zeama peste ele». Şi după ce a făcut Ghedeon aşa.

Îngerul Domnului a întins vârful toiagului pe care-l avea în mână, a atins carnea şi azimele şi atunci din piatră a ieşit un foc care a mistuit carnea şi azimele; şi îngerul Domnului s-a făcut nevăzut dinaintea ochilor lui. Şi cunoscând Ghedeon că acela era îngerul Domnului, a zis: «Vai de mine, Stăpâne Doamne, că am văzut pe îngerul Domnului faţă către faţă!» Şi zis-a Domnul (a auzit o voce spunându-i): «Pace ţie, nu te teme, căci nu vei r? iuri!» „.

Am transcris în întregime fragmentul mai sus citat (Judecătorii, Capitolul VI, 11,17 – 23, Sfânta Biblie – Monseniorul Antonio Martini, Arhiepiscop de Florenţa. Volumul întâi. Milano, Francesco Pagnoni, Editor-tipograf), deoarece, după părerea mea, reprezintă o cronică aridă şi esenţială a unei întâmplări relatate cu lux de amănunte, care ni se propune din nou cu caracteristicile ei dintotdeauna: îngerul este prezent cu toate cele trei dimensiuni sub stejar, şi este atât de tridimensional încât Ghedeon se îndoieşte de identitatea reală a acestuia şi cere o dovadă care

să-l asigure în această privinţă. Un alt amănunt asupra căruia se opreşte autorul Sfintei Scripturi este tehnica pe care o foloseşte îngerul pentru a consuma ofranda: întinde mâna în care ţine un toiag (virgam), atinge cu vârful acestuia holocaustul şi din piatră ţâşneşte flacăra.

O dată săvârşit acest lucru, îngerul se volatilizează, devine transparent şi se face nevăzut, traducătorul Vulgatei tălmăceşte termenul latin: Evanuit prin a dispărut, redând astfel numai fenomenul în esenţa sa dar nu şi în dinamica sa progresivă, în Judecătorii, Capitolul XIII, putem citi:

„Era un om în Ţora, din seminţia lui Dan, care se chema Manoe; nevastă-sa era, stearpă şi nu năştea. Îngerul Domnului s-a arătat femeii şi i-a zis: «Iată, tu eşti stearpă şi nu naşti, dar vei zămisli şi vei naşte un fiu. Păzeşte-te dară, să nu bei vin, nici sicheră şi nimic necurat să nu mănânci. Căci, iată ai să zămisleşti şi ai să naşti un fiu, şi briciul nu se va atinge de capul lui, pentru că pruncul acesta va fi chiar din pântecele

mamei sale

EXTRATEREŞTRI1 AU FOST AICI

nazarinean al lui Dumnezeu, şi va începe să-i mântuiască pe Israel din mâna Filistenilor».

„Şi-a venit femeia şi a spus bărbatului ei, zicând: «A venit la mine un om al lui Dumnezeu, a cărui înfăţişare era ca înfăţişarea unui înger al lui Dumnezeu, foarte luminoasă; nici eu nu l-am întrebat de unde-i şi nici el nu mi-a spus numele său. Dar mi-a zis…» „.

Şi aici femeia a repetat cuvintele ce i-au fost spuse de către înger.

Manoe, tulburat, fireşte, de cele povestite de soţia lui şi frământându-se între speranţă şi neîncredere că s-ar putea adeveri cele ce i-au fost spuse femeii sale, se roagă din toată inima lui Dumnezeu, zicând:

„«Doamne, fa să vie iară pe la noi omul lui Dumnezeu, pe care l-ai trimis Tu, şi să ne înveţe ce să facem cu copilul care are a se va naşte».

Şi a ascultat Dumnezeu glasul lui Manoe şi a venit iară îngerul lui Dumnezeu la femeie, când

era la câmp, însă Manoe, bărbatul ei, nu era cu dânsa!

Dar femeia, de îndată ce l-a văzut pe înger, a alergat la soţul ei zicându-i: «Iată mi s-a arătat omul cel ce a venit atunci la mine». Şi el (Manoe – n.a.) s-a sculat în picioare şi a pornit cu soţia sa, şi apropiindu-se de omul acela a zis către el: «Oare tu eşti omul acela care i-ai vorbit femeii acesteia?» fără îngerul i-a răspuns: «Eu».

Şi a zis Manoe: «Aşadar ă, dacă se va împlini cuvântul tău, cum să ne purtăm cu copilul acesta şi ce să facem cu el?» fără îngerul Domnului a zis: «Să se păzească el de toate cele ce am spus eu femeii: să nu mănânce nimic din câte rodeşte viţa de vie; să nu bea vin, nici sicheră şi să nu mănânce nimic necurat şi să se păzească de toate câte i-am poruncit ei».

Atunci Manoe a zis: «îngădue-ne să te oprim până vom găti un ied». fără îngerul a zis către Manoe: «Deşi mă vei opri, eu nu voi mânca pâinea ta; dar dacă voieşti să faci ardere de tot Domnului, atunci adu-o». Şi nu ştia Manoe că acesta e

îngerul

Domnului. Şi a zis el către îngerul Domnului: «Cum ţi-e numele? Ca să-ţi aducem slavă atunci când se va împlini cuvântul tău?».

Zis-a îngerul către el: «La ce mă întrebi tu de numele meu? Că el este minunat».

Atunci a luat Manoe un ied şi prinos de pâine şi le-a adus Domnului pe o stâncă. Şi a făcut acela minunea, pe care au văzut-o Manoe şi femeia sa.

Când a început a se înălţa flacăra de la jertfelnic spre cer, îngerul Domnului s-a ridicat cu flacăra de pe jertfelnic”.

Să ne închipuim starea sufletească a celor doi soţi atât de încercaţi de această tumultuoasă serie de evenimente; dar contactul, început într-un mod atât de hotărât, are un sfârşit neaşteptat şi tulburător, ceea ce-i face pe bieţii de ei să se teamă pentru propria lor viaţă.

Într-adevăr: „… când a început a se înălţa flacăra de la jertfelnic, îngerul Domnului s-a ridicat cu flacăra de pe jertfelnic. Văzând aceasta, Manoe şi femeia lui au căzut cu faţa la pământ. Şi

s-a făcut nevăzut îngerul Domnului de Manoe şi de femeia lui. Atunci Manoe a aflat că acela fusese îngerul Domnului…”

Ţin să remarc aici de câte ori anume povestirea cu pricina insistă în a-i atribui o natură omenească îngerului: de patru ori. De două ori din partea soţiei lui Manoe, care precizează: „Omul lui Dumnezeu ce are chip de înger”, şi de două ori de către Manoe însuşi.

Citim în Faptele Apostolilor.

„… împăratul Irod… a adaos a prinde şi pe Petru… Şi prinzându-l, l-a pus în temniţă, încredinţându-l la patru cete de câte patru ostaşi (adică şaisprezece în total – n.a.)… Deci Petru era păzit în temniţă, iar la biserică se făceau necontenit rugăciuni către Dumnezeu pentru el. Iar în noaptea aceea spre ziuă… Petru dormea între doi ostaşi, legat de mâini cu două lanţuri, iar străjerii la uşă păzeau lemniţa. Şi iată că a venit un înger al Domnului, şi lumină a strălucit în temniţă. Îngerul a deşteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, şi i-a zis: «Scoală-te, iute!» Şi lanţurile au

căzut jos de pe mâinile lui. Apoi îngerul i-a zis: «încinge-te şi leagă-ţi încălţămintea». Şi el aşa a făcut. Şi i-a mai zis îngerul: «îmbracă-ţi haina şi urmează-mă!» Petru a ieşit şi a mers după el fără să ştie dacă ceea ce făcea îngerul era adevărat, ci i se părea că are o vedenie.

După ce au trecut de prima strajă şi de cea de a doua, au ajuns la poartea cea de fier, care ducea în cetate, şi ea s-a deschis singură în faţa lor. Au ieşit şi au trecut într-o uliţă şi îndată îngerul a plecat de lângă el. Iar când Petru şi-a revenit în sine a zis: «Acum văd cu adevărat că Domnul l-a trimis pe îngerul Său…»". (Faptele Apostolilor, XII, 1,10,11.)

La încheierea acestui capitol citǎm cuvintele unui Papă care, la sfârşitul aventurii sale pământene, a dorit să dea la iveală adevărul în mod clar şi fără niciun fel de echivoc.

Castel Gandolfo (Reşedinţa de vară a Papilor).

Cu cinci zile mai înainte de moartea sa – adică 3 octombrie 1958 – Papa Pius al XII-lea a vorbit în faţa a 700 de pelerini americani, care se

întorseseră de la Sanctuarele din Fatima şi Lourdes. Printre pelerini se aflau persoane de primă mărime: magistraţi, înalţi funcţionari, militari, industriaşi, profesionişti. Printre cuvintele de nobilă simţire pe care Suveranul pontifii le-a adresat, ni se par foarte importante şi semnificative cele pe care le redăm mai jos, dat fiind că ele au fost rostite de gura Şefului din acea vreme al lumii catolice. Iată ce a spus Papa Pius al XII-lea: „… Ieri, 2 octombrie, Biserica i-a sărbătorit pe îngerii Păzitori. Ei bine, Ei, îngerii, se află peste tot în lumea aceasta invizibilă care ne înconjoară. Ei se aflau şi acolo, în Oraşele pe care le-aţi vizitat, paznici ai Providenţei. Şi nu le-a spus, oare, Hristos copiilor: «îngerii văd mereu chipul Tatălui meu din Ceruri? Şi credeţi voi că atunci când copiii devin oameni mari îngerii îi părăsesc? Nu, cu siguranţă că nu! Dumnezeu ni i-a dat în chip de însoţitori, întru păstrarea echilibrului nostru şi pentru ca natura noastră omenească să fie ţinută departe de spiritul răului»… Aşadar, îngerii au sarcina de a veghea

asupra voastră, pentru ca voi să nu vă îndepărtaţi de Hristos. Ei vor să vă apere şi se află mereu alături de voi... Primindu-vă în acest început de octombrie, noi nu putem să vă lăsăm, stimaţi pelerini, fără o vorbă de părintească îndemnare. Pentru a trezi şi a însufleţi întruchiparea lumii invizibile care se află în jurul vostru şi pentru a înlesni o mai bună cunoaştere a acestor îngeri, statornici în solicitudinea lor întru mântuirea voastră

Pius al XII-lea mai precizase, printre altele, că octombrie este luna care îi aminteşte spiritului nostru intim „că există şi o altă lume, încă invizibilă, dar tot atât de reală ca aceea pe care o vedeţi în jurul vostru

CAPITOLUL 10

Buni sau răi?

Din luna ianuarie 1974, presa americană a început să relateze despre nişte cazuri de animale moarte în împrejurări nu tocmai clare, în diferite State ale Americii, cum ar fi: Kansas, Nebraska, Iowa, Dakota de Sud, Colorado, Oklahoma,

Minnesota.

În ziua de 4 martie 1975, ziarul New York Times îşi informa cititorii despre o nouă serie de fapte tulburătoare care se petreceau în nordul Texasului şi din nou în Oklahoma, stat al cărui guvernator, David Boren, dăduse ordin să se întreprindă investigaţii în legătură cu sesizările făcute la poliţie privind numeroase cazuri de mutilări de animale petrecute cu puţin timp în urmă.

Rezultatele uimitoare ale cercetărilor efectuate de poliţie şi susţinute de declaraţiile profesorilor de la Facultatea de Medicină din Minnesota, care au făcut autopsia animalelor moarte, au fost următoarele: Animalele, cărora le lipseau, de la caz la caz, unele organe (urechile, limba, nasul, organul de reproducere etc.) fuseseră mutilate cu „măiestrie profesională” şi, în afară de aceasta, „nu mai aveau niciun pic de sânge, ca şi cum acesta le-ar fi fost extras din trup cu ajutorul unei seringi”.

Deşi nu se poate stabili, în mod categoric, o

legătură între morţile acelea misterioase şi prezenţa unor OZN-uri, trebuie, totuşi, scos în evidenţă faptul că amândouă fenomenele au loc în paralel, în aceeaşi ordine cronologică, în anumite zone geografice.

Acestea sunt concluziile la care au ajuns cercetătorii de la Contact International din Porto Rico trimise grupurilor internaţionale ale Asociaţiei de către reprezentantul Noel Rigau.

Din investigaţiile făcute de grupurile de cercetare particulare şi oficiale din Porto Rico au rezultat alte elemente care scot în evidenţă atmosfera de mister ce începe să înconjoare fenomenele legate de prezenţele OZN-urilor; fac aici o scurtă referire, pentru a căuta apoi să aflu o legătură logică între faptele prezentate.

Morţile animalelor survin noaptea, aproape întotdeauna spre zori, şi în mai toate cazurile stăpânii animalelor, deşi dorm aproape de acestea, nu percep niciun zgomot sau vreo agitaţie printre animale.

În schimb, în câteva cazuri, proprietarul a fost

trezit de un ţipăt ascuţit (ca un chelălăit puternic), urmat imediat de o „bătaie de aripi” ca aceea a unei păsări uriaşe; oricum, în câteva cazuri a fost văzut „un animal ciudat” luând-o la fugă după ce atacase dobitoacele.

Rănile care au fost găsite pe trupurile animalelor moarte par să fi fost provocate de un fel de poanson sau de un instrument asemănător care atunci când pătrunde distruge organele şi oasele.

Aceste răni se deosebesc prin mărime şi profunzime în funcţie de dimensiunea animalului ucis; lăsând la o parte mărimea variabilă a diametrului şi a adâncimii rănilor ceea ce stârneşte nedumerire este faptul că în jurul rănii nu există nicio urmă de sânge, rana rămânând deschisă, ca şi cum instrumentul care a produs-o ar fi extras în acelaşi timp toată carnea sau organul întâlnit în calea sa.

Rănile sunt în locuri diferite, dar în majoritatea cazurilor se află în apropierea gâtului sau a pieptului animalului; mutilările de organe

sunt frecvente şi acestea sunt executate cu măiestrie profesională, potrivit părerii biofizicianului Angel de la Sierra, de la Universitatea din Porto Rico.

În legătură cu extirparea unei urechi a unui purcel, doctorul de la Sierra a spus cele ce urmează: „Metoda este asemănătoare cu cea care se efectuează în chirurgia experimentală în vederea cercetărilor în legătură cu surzenia”.

Cercetătorii de la Contact International din Porto Rico au reuşit să supună examenului cu raze X o gâscă ucisă cu tehnica descrisă mai sus; după care un renumit patolog a efectuat autopsia.

Rezultatul acestor analize dezvăluie faptul că orătania a fost lovită de două ori cu ceva care, pătrunzând mai mult de 3 cm, a distrus organele din jur cicatrizând totodată rana astfel încât să nu se piardă sânge. Plăgile au un diametru de aproximativ

1 cm şi par să conveargă spre mijlocul trupului păsării.

Cazurile semnalate şi cercetate sunt foarte

numeroase şi nu stau acum să le înşir; dar este un fapt cel puţin ciudat acela că descoperirea acestor execuţii capitale a fost precedată în mai multe cazuri de o serie de zgomote neobişnuite ca: zumzete, gălăgie asurzitoare, puternică bătaie de aripi, urlete sau chelălăieli cumplite, zgomote ascuţite, bâzâituri puternice şi intermitente.

Ceea ce duce la bănuiala că există o legătură între morţile acelea misterioase şi o prezenţă a vreunui OZN; şi te mai face să te gândeşti şi la un program de cercetare biologică al extratereştrilor, destul de insensibili la regulile care stabilesc respectul faţă de lucrurile ce aparţin altora.

Aceste intervenţii crude, care din fericire afectează numai animalele ce trăiesc în preajma omului şi nu pe omul însuşi, sunt o dovadă a faptului că există nişte entităţi extraterestre care vin pe planeta Terra pentru a studia orice formă de viaţă, şi mai cu seamă pe cea animală.

Sângele, care le caracterizează pe vertebrate şi care este vehiculul energiilor vitale, pare să-i intereseze într-o măsură foarte mare şi, odată cu

el, şi organele interne şi cele de reproducere.

Fiinţele care şi-au făcut din când în când cunoscută prezenţa şi care s-au dovedit răspunzătoare de aceste măceluri au formele cele mai ciudate: păsări mari de dimensiunile unui condor

— De culoare albă sau cenuşie – o specie de câine păros… fără labe şi fără cap, tăcut şi foarte iute, un „animal înspăimântător, de culoare cenuşie, cu multe pene, cu o guşă umflată şi lungă, mai mare decât o gâscă”. Oricât ar afirma într-o declaraţie oficială Inspectorul de poliţie Astol Calero Toledo: „Eu nu cred în vampiri”, psihoza vampirismului pune stăpânire pe oameni în asemenea măsură încât într-un ziar local se publică următoarea poezie:

Los Platillos voladores con sus răpidos virajes, hacen sus atterrizafes como sabios planeadores.

Con sus celajes me/ores aparecen ŕ la le/os; luego nos de/an perplejos ai iniciar el retiro, cargando con el Vampiro que se chupa los conejos…

În acelaşi timp cu aceste fapte ciudate se înregistrează o prezenţă masivă de OZN-uri mai peste tot şi care nu o dată aterizează sub ochii unor martori în apropierea fermelor, lăsând urme asemănătoare celor ale unui tren de aterizare.

O dată examinate urmele cu pricina, s-a stabilit că fuseseră provocate de un obiect în greutate de nu mai puţin de 14.190 livre, iar în locul acela iarba n-a mai crescut nici până în ziua de azi.

r*

— Farfuriile zburătoare/ cu ale lor rapide viraje/ coboşjsifes pământ/ ca nişte cuminţi planoare. / Cu structurile lor cele mai bun™ se ivesc în depărtare; / apoi ne lasă cu gurile căscate/ când îşi încep retragerea, / luând cu ele Vampirul/ care suge sângele iepurilor… (sp.).

O „sfârlează strălucitoare mai mare decât casa”, „un disc de culoare albastră-verzuie”, „un obiect în formă de farfurie care seamănă ca o cupolă”, „un obiect, puternic iluminat, în formă de cupolă”, „un OZN cu o puternică lumină galbenă

clipitoare în dreapta, şi o alta mai puţin intensă în stânga, cu opt lumini dreptunghiulare în şir”, „un obiect rotund având o lumină galbenă foarte puternică, format din trei părţi, cea centrală având nişte… ferestre… din care se reflecta ceva verde strălucitor”; acestea sunt câteva din obiectele zărite de nişte martori în afara oricărei bănuieli, printre care: medici, ingineri, astronomi, psihologi, piloţi de linie.

Dar apariţia cea mai traumatizantă, prin fenomenele care i-au urmat şi care au precedat-o, precum şi prin consecinţele pentru martor, a fost aceea din ziua de 6 aprilie, orele 22: 45, în plin centru al capitalei San Juan.

Un Disco-Jockey de la postul emiţător WBMJ (Radio Rock) situat în clădirea Darlington din Miramar, Willie Lopez, care supraveghează transmisiunea, aude trei bătăi destul de puternice în cristalul din afara tabloului de control; dat fiind că studioul se află la ultimul etaj al clădirii, Lopez rămâne mirat pentru o clipă, după care se apropie de fereastră.

Ceea ce vede îl face să se îngrozească: o figură luminoasă care se mişcă repede şi pare să se ascundă în spatele unei coloane exterioare; dându-şi seama că este singur în studio, Lopez îi dă telefon unu prieten care locuieşte în aceeaşi clădire.

Cum prietenul întârzie să vină, tânărul, nerezistând curiozităţii, deschide oblonul şi zăreşte în faţa clădirii un obiect luminos de culoare alb-gălbuie, cu un diametru de circa 12 metri, care se mişcă lin în aer deşi pare imobil.

La vederea acelui obiect, Lopez întrerupe transmisiunea de muzică şi povesteşte, emoţionat, ceea ce i se întâmplă.

După două zile, pe 8 aprilie, în prezenţa unui alt speaker şi a soţiei acestuia, începe programul cu comentariul faptelor petrecute cu două zile în urmă; în aceeaşi clipă postul emiţător îşi întrerupe transmisiunile.

Totodată întreg sistemul de aer condiţionat începe să vibreze puternic; în acelaşi moment, în sectorul în care se află releele postului emiţător,

nişte martori văd un obiect luminos coborând la sol producând o puternică explozie. Într-o clipită tot, sectorul, inclusiv staţia emiţătoare WBMJ (Radio Rock), rămâne fără energie electrică.

Lipsa de energie durează douăzeci de minute, iar obiectul căzut pe pământ produce un crater cu un diametru de câteva picioare şi locul dimprejur se menţine cald timp de mai multe zile.

Întreruperile de curent se repetă în ziua de 11 aprilie în diferite zone ale capitalei portoricane.

În afara altor observări de cupole, obiecte luminoase etc., are loc un contact între o fiinţă misterioasă şi respingătoare şi un alt cetăţean din San Juan.

În realitate este mai degrabă o ciocnire şi nu un contact, pentru că persoana cu pricina, un portorican de origine italiană, Orlando Franceschi, se apucă s-o lovească cu lopata pe ciudata fiinţă; numai că la a treia lovitură înţepeneşte, în timp ce străinul se volatilizează şi este observat de cinci tineri care, văzându-l pe acel pitic ciudat, aruncă cu pietre în el în timp ce se îndepărtează.

În apropierea casei lui Franceschi este găsit un cocoş ucis cu tehnica descrisă mai înainte.

Epilogul întâmplării este şi mai misterios: protagonistul aventurii începe să audă nişte voci care-i vorbesc cu insistenţă cerându-i să-i invite pe toţi creştinii să se roage, pe 31 mai, la orele 12: 00 noaptea.

Avertismentul se repetă de şapte ori şi se precizează că Locaşurile sfinte trebuie să rămână deschise pentru ca nimeni să nu rămână fără a se ruga; altminteri „s-ar putea întâmpla lucruri şi mai rele decât cele de acum”.

Toate acestea se întâmplă după ce în lunile anterioare, în ianuarie şi martie, s-au petrecut nişte lucruri miraculoase, cum ar fi: un tablou înfăţişând Inima Sfântă a lui Iisus plânge cu lacrimi de sânge în casa unei femei din cartierul Bayamon; un alt tablou înfăţişând El Gran Poder* sângerează într-o casă din oraşul Ponce; aceste fapte se petrec în zilele de 14 şi respectiv 23 ianuarie.

În schimb, în luna martie se întâmplă o serie

de minuni în oraşul Sabana Grande, unde din anul 1953 există un sanctuar înălţat pe locul în care s-a arătat Sfânta Fecioară; seria vindecărilor miraculoase se prelungeşte pe aproape toată durata lunii.

Pentru a încheia: în ziua de 20 iunie, nişte resturi de ceară dintr-o farfurie de porţelan se transformă pe neaşteptate într-o imagine a Sfintei Fecioare a Carmelului. De data aceasta minunea, despre care doi preoţi catolici de la biserica locală au recunoscut că s-a petrecut în realitate, s-a întâmplat la Isabela, orăşel aflat în extremitatea de nord-vest a insulei Porto Rico.

Morţile misterioase din Porto Rico reînvie, în mod fatal, amintirea morţii – tot atât de misterioasă şi tulburătoare – a calului Snippy, survenită în luna septembrie 1967 într-o fermă din Alamosa (Colorado – SUA).

Presa americană şi, mai apoi, cea din toată lumea, a difuzat ştirea macabrei descoperiri cu titluri cu litere de-o şchioapă; nu pentru că bietul animal ar fi fost o celebritate a lumii curselor, ci

datorită împrejurărilor neobişnuite în care s-au petrecut mai întâi dispariţia şi mai apoi oribila sa moarte.

Snippy, un cal murg de rasă indiană, care avea trei ani şi nu făcuse până atunci cunoştinţă cu şaua, zburda în voie împreună cu ceilalţi cai de la ferma Ben King.

Se întorcea în fiecare seară, împreună cu ceilalţi cai, la fermă unde îl aştepta stăpâna lui – doamna Nelly Lewis – care hotărâse să-l îmblânzească, încetul cu încetul, pentru a-l face bun de călărit.

— Marea Putere, (sp.)

În seara zilei de 7 septembrie 1967, Snippy nu se afla printre caii care se întorceau acasă, dar stăpâna n-a dat nicio importanţă, atunci, acestui lucru.

Dar animalul nu s-a întors nici în seara următoare şi nici în cea de după ea; atunci au început căutările, care au dus în scurt timp la descoperirea cadavrului animalului, care purta semnele foarte evidente ale unei morţi ce nu

părea câtuşi de puţin accidentală.

Într-adevăr, trupul calului părea să fie intact, cu excepţia zonei cuprinse între umeri şi cap, zonă în care lipsea în întregime carnea, încât se vedeau oasele, albe, curate, ca şi cum s-ar fi aflat în starea aceea de ani şi ani de zile. (Fotografia 26.)

Acolo unde se termina carnea, aceasta apărea aşa ca şi cum ar fi fost tăiată cu un brici, prezentând o desprindere exactă, care nu sângera, deşi era un lucru evident că operaţiunea fusese făcută cu puţin timp în urmă; dar ceea ce i-a impresionat şi mai mult pe cei ce l-au descoperit pe Snippy era mirosul dulceag de medicamente care plutea prin aer.

Examinând cu luare-aminte zona din jurul trupului lui Snippy, au observat că iarba fusese pârlită de jur-împrejur, ca şi cum „ceva ar fi coborât din înălţimi4 lăsând nişte urme negre, ca de ceva ars, şi nişte pete lăsate de un lichid lipicios.

Unul dintre pădurari a adus un contor Geiger care constată un grad de readioactivitate peste

limitele normalului.

Trupul animalului a rămas în prada păsărilor răpitoare şi a coioţilor; dar după trei săptămâni, stăpâna, care nu-şi găsea liniştea, s-a întors la locul macabrei descoperiri. Şi mirarea ei a devenit frică atunci când a constatat că leşul calului rămăsese intact, împotriva oricărei logici. A informat-o despre acest lucru pe o ziaristă de la gazeta locală Valley Courier, domnişoara Pearl Nichols, şi împreună cu aceasta s-a dus să revadă cadavrul lui Snippy.

În urma vâlvei provocate de articolele ziaristei au intervenit câţiva experţi de la Oficiul de Igienă din Alamosa, care au ridi cât leşul animalului şi l-au dus pentru a fi examinat de un patolog din Denver, care patolog n-a vrut să iasă din anonimat.

Autopsia efectuată a uimit şi a dat naştere unei serii de întrebări îngrijorătoare: cine se făcuse vinovat de moartea lui Snippy şi de ce îl ucisese în acel mod?

Patologul care efectuase autopsia era,

literalmente, răvăşit; şi pe bună dreptate, aş adăuga eu; Snippy fusese, pur şi simplu, golit de tot. Îi lipseau toate măruntaiele, şira spinării era fără măduvă, craniul era şi el gol. Nici pic de creier, nici pic de măduvă, nici inimă, nici ficat… calul era doar un înveliş care nu mai cuprindea nimic!

Singura prezenţă, îngrijorătoare, era ciudatul miros dulceag de medicament, care stăruia, după atâtea zile, pe leşul animalului, martor involuntar şi victimă a unui eveniment cu totul neobişnuit.

Din spirit de datorie faţă de cronică, ţin să atrag atenţia asupra unui fapt şi anume că mai înainte, în timpul şi după întâmplările relatate aici se înregistrase o notabilă activitate OZN în zona Alamosa: nişte lumini ciudate pe cer, câteva pajişti pârjolite, ca şi cum acolo ar fi aterizat vreun aparat de zbor, un glob de foc care urmărea automobilul proprietarului fermei spre locul unde, apoi, avea să-şi găsească moartea Snippy, trei cercuri de culoare portocaliu-aprins văzute – în timp ce zburau deasupra sa la o înălţime de şase

sau şapte sute de metri – de către judecătorul de la tribunalul din Dever (Colorado), Charles Bennet.

Întocmai cum avea să se întâmple, opt ani mai târziu, în Texas şi în Oklahoma şi în insula Porto Rico, aşa cum s-a relatat în prezentul capitol.

Ciudatul miros dulceag de medicamente care răzbătea din trupul mutilat al bietului Snippy nu putea să fie, în definitiv, reminiscenţa unui anestezic puternic care va fi adormit victima pentru a o face să nu sufere inutil şi pentru a înlesni o cercetare ştiinţifică asupra organelor cu rol hotărâtor în viaţa unui animal cu sânge cald?

În momentul în care inspectorul de poliţie din Statul New Mexic, Dan Sanchez, declara presei că fermierii din zonă erau alarmaţi de ciudăţenia evenimentelor în care erau implicate animalele lor, peste o sută de dobitoace fuseseră ucise în Colorado şi vreo cincizeci în New Mexico. Aproape toate erau bovine: boi, vaci şi viţei.

Era în luna iulie 1978.

La sfârşitul anului, numărul animalelor ucise

în cele mai ciudate chipuri ajunsese la aproximativ trei sute. Misterioşii ucigaşi acţionaseră în mod fulgerător, în cea mai mare taină, la doar o azvârlitură de băţ de ferme.

Şi n-au fost prinşi niciodată asupra faptului.

Atât metoda folosită de ucigaşi cât şi scopul urmărit de ei rămân un mister.

Animalele mutilate au fost supuse autopsiei, care a revelat nişte amănunte tulburătoare şi macabre ce fac ca aceste morţi să fie puse pe seama unor fiinţe sau entităţi atipice sau, pur şi simplu, străine.

Cercetătorii nu au găsit urme de vehicule sau de picioare în jurul leşurilor animalelor; uneori, în apropierea trupurilor mutilate, au fost găsite nişte urme de formă perfect circulară şi imprimate în sol, care, în unele cazuri, era tare şi uscat.

În unele cazuri au fost observate urme mai mari, dispuse în triunghi, ca şi cum lângă animale ar fi aterizat un obiect cu trei picioare.

Animalele sacrificate sunt de obicei bovine, boi sau vaci; vacile nu au nume propriu şi nu se

bucură de onorurile celebrităţii, drept pentru care marea presă internaţională trece cu vederea moartea lor, oricât de neobişnuită ar fi ea. Dar câteodată sunt ucişi şi cai. Şi Snippy era un cal de curse, un cal de rasă… în timp ce o vacă nu are prea mare personalitate; este doar o concentrare de biftecuri sau o centrală de lapte mobilă care rătăceşte pe o păşune oarecare.

Oricum, ca şi în cazul celebrului şi nefericitului cal, ne-am aflat în faţa unei tehnici superfme, demnă de mâinile foarte experte ale unor chirurgi misterioşi ce prevestesc viitorul.

Anumite părţi ale trupului animalului mutilat au fost tăiate şi extirpate cu o precizie chirurgicală de neatins, imposibil de realizat la nivelul terestru obişnuit; o limbă extirpată, un ochi extras, o ureche tăiată dimpreună cu întregul aparat auditiv, segmente de piele luate şi răzuite în interior, organe sexuale extirpate în întregime şi – lucrul cel mai surprinzător – extirpări, în întregime, ale rectului.

Adică rectul cu pricina a dispărut, pur şi

simplu, extirpat în adâncime cam 37 de centimetri (adică vreo 18 degete) şi operaţia a fost efectuată într-un mod atât de perfect, încât s-a presupus o chirurgie cu laser.

Şi ca şi cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, s-a mai găsit dovada clară, de necontestat, a unor preluări de animale – făcute de sus într-adevăr, urme de frânghii sau de curele precum şi contuzii descoperite pe trupurile câtorva animale mutilate fac să se presupună că acestea au fost răpite şi transporatate la distanţă pe calea aerului, după ce au fost ucise şi li s-au scos anumite organe.

Unele animale mai prezintă, apoi, membre fracturate şi răni provocate – în mod cât se poate de evident – de instrumente comparabile cu nişte cârlige cu ajutorul cărora ar fi fost transportate în zbor.

Coioţii şi păsările devoratoare de stârvuri nu se apropie de leşurile acestor animale mutilate, aşa cum fac, în schimb, imediat, cu cele ale animalelor moarte din cauze naturale sau ucise în modurile convenţionale.

Plăcut în desfăşurarea acestei serii de fapte tulburătoare este prezenţa frecventă a unor lumini ciudate care au fost observate tocmai în timpul misterioasei activităţi a mutilărilor.

Au fost văzute nişte lumini de culoare portocalie, cam de mărimea unei jumătăţi de lună plină, care zburau încet, undu ind ici şi colo, în timpul nopţi, deasupra locurilor cu pricina; au mai fost observate şi nişte lumini strălucitoare de culoare albastră care se comportau în acelaşi fel.

Le-au văzut fermierii, le-au văzut şerifii, le-au văzut poliţiştii şi le-au văzut şi cei ce se aflau din întâmplare în trecere prin acele locuri.

Pe scurt, misterioşii ucigaşi şi mutilatori de animale par să vină din cer şi să dispară tot acolo.

Şi-au făcut treaba cu repeziciune şi cu surprinzătoare precizie chirurgicală şi se pare că nu au întâmpinat nicio greutate în a prelua şi a transporta nişte animale mari, care în unele cazuri depăşeau în greutate o mie de livre.

Ce aş putea să mai adaug?

Avem de-a face în acest caz cu o activitate,

care, cu siguranţă, nu ne linişteşte, chiar dacă – trebuie să admitem acest lucru – nu ni s-au adus la cunoştinţă cazuri de descoperiri de trupuri omeneşti mutilate într-un mod atât de oribil.

Este adevărat şi faptul că nici aceia dintre noi care cultivă vivisecţia nu se comportă mai bine, şi asta de mai mult timp; deşi tehnologia cu laser lasă să se întrevadă un interes ştiinţific al unor fiinţe care par să fie foarte curioase în ceea ce priveşte structura fizică a fiinţelor ce trăiesc pe planeta Terra, referitor, cel puţin, la animalele superioare aflate într-o legătură mai strânsă cu omul.

Ce anume ar vrea să spună toate acestea?

Admiţând că fiinţa bipedă în poziţie verticală, omenească sau umanoidă, pare să fie mai obişnuită decât „lasă să se creadă filosofia noastră”, formele de viaţă animală şi vegetală care o înconjoară ar putea să fie dintre cele mai felurite şi diferenţiate, susceptibile, deci, de a fi studiate şi catalogate în mod sistematic cu preluări de organe, de ţesuturi, de sânge. Luminile care

populează universurile vizibile şi invizibile sunt, cu siguranţă, infinite la număr, şi realitatea acestora este confirmată din vremuri îndepărtate şi, în mod oficial, de către Biserica lui Hristos: „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Autotţiitorul, Facă torul Cerului şi al Pământului, tuturor văzutelor şi nevăzutelor.

„Omnium visibilium et invisibilium…" şi luat ad litteram: „Tuturor celor ce se văd şi nu se văd".

În mod evident, în toate cele… este cuprins şi numărul infinit al entităţilor care pot să vină şi vin, în mod sigur, din adâncurile ultradimensiunii.

Cu voia celui care cu încăpăţânare vrea să vadă în ocupanţii OZN-urilor numai nişte entităţi binevoitoare şi îngereşti, trebuie totuşi să admitem că nişte episoade ca acelea relatate în prezentul capitol sunt cât se poate de călăuzitoare în ceea ce priveşte interesele şi intenţiile probabile acel puţin unei părţi a vizitatorilor care vin, în număr din ce în ce mai mare, să cunoască planeta T era.

CAPITOLUL 11

Cei „buni”.

Le consider ca fiind ale mele cuvintele lui Helmuth Von Senapp: Din timpuri imemoriale se atribuie o semnificaţie deosebită unor locuri sfinte, dat fiind că în aceste locuri s-ar manifesta, mai mult decât în altele, în mod evident, graţia divină sau influenţele puterilor ultraterene. De aceea se merge în pelerinaj în locurile respective. În legătură cu aceasta, creştinismul are o predilecţie pentru acele locuri care au căpătat importanţă datorită evenimentelor din viaţa lui Iisus sau a unor sfinţi, sau, mai ales, din viaţa Sfintei Fecioare Maria. Aceste locuri s-au remarcat de mai multe ori, ca urmare a unor apariţii miraculoase, a faptului că o anumită rugăciune a fost în mod miraculos împlinită, a unor tămăduiri etc”.

Din acestea se desprinde un fapt demn de luat în seamă: prezenţa unor Entităţi superioare generează nişte fenomene care cer, la rândul lor, prezenţa credincioşilor.

Prezenţa credincioşilor influenţează, în timp,

locurile de cult într-o asemenea măsură încât să provoace anomalii în câmpul electrostatic local. Cu asemenea anomalii se confruntă dispozitivele cu care sunt dotate, probabil, aparatele de zbor ale OZN-auţilor; şi astfel se închide un cerc al unei serii de condiţionări reciproce care durează de atât de mult timp şi care nu se ştie când se vor termina.

Se pune doar întrebarea cum anume şi-a făcut apariţia această formă de convieţuire psihică. Adică, în câteva cuvinte:

„Cine a fost cel care a început? Tereştrii sau extratereştrii? Este ca şi cum ai repeta faimoasa întrebare: „Cine a fost mai întâi, oul sau găina?”

La această întrebare am putea, eventual, să dăm un răspuns; dar meritul nu este al autorului acestei cărţi.

Un cercetător englez, Guy Underwood, şi-a petrecut o mare parte din viaţă – până la moartea sa, la vârsta de 81 de ani, în 1964 – cu cercetarea monumentelor preistorice engleze. Atunci când le-a descoperit, a dorit să facă un sondaj în

legătură cu cauzele care i-au determinat pe oamenii preistorici şi pe cei din Epoca de bronz să-şi înalţe lăcaşurile de cult în anumite locuri, iar pe constructori să aleagă nişte forme arhitectonice deosebite.

A descoperit că monumentele cu pricina fuseseră construite cu foarte mare precizie pe linii geodezice. Acestea, la rândul lor, corespundeau cu exactitate unor pânze subterane de apă, pe care el le-a marcat cu scrupulozitate, folosindu-se şi de calităţile sale excepţionale de rabdomante.

Este ştiut faptul că apa reprezintă un excelent conductor de energie electrică; fapt pentru care – aceasta este ipoteza mea – apa poate să fie considerată drept un detector al unor câmpuri magnetice. Cel puţin, urmând în amonte cursul apei, am putea să depistăm centrele de dispersiune magnetică.

Repet: aceasta este doar o ipoteză de lucru care s-a întruchipat în mintea mea făcând legătura între atâtea şi atâtea fapte şi multe intuiţii întărite de dovezi empirice. Aşadar nu trebuie să ne

mirăm că, analizând liniile încă vizibile ale unor reprezentări realizate pe suprafaţa unor coline naturale şi artificiale, Guy Underwood a descoperit că ele coincid, aproape exact, cu pânzele de apă şi cu liniile geodezice locale.

Precizez: aproape; de fapt, Uneori liniilor de bază li s-au adăugat alte linii; alteori, în schimb, veacurile au modificat

— Ghicitor, vrăjitor, care pretinde că poate să afle surse de ape sau minereuri cu ajutorul unei baghete (n.r.).

primele monumente, reducându-le la nişte figuri mai sintetice, pe care oamenii le-au modificat, la rândul lor, mai adăugând sau mai scoţând ceva potrivit necesităţilor şi schimbărilor de cult transmise lor de strămoşi.

Cursurile de apă de la suprafaţă, adică râurile, fluviile, au fost dintotdeauna obiect de cult. Motivele imediate sunt mai mult decât evidente: apa este izvor de viaţă; în ea se zămisleşte viaţa începând cu formele primordiale, cum sunt amibele, şi până la formele animale mai evoluate

care îşi au obârşia tot în apă. În apă trăiesc plantele, pământul se regenerează tot cu apa. Lipsa apei înseamnă moartea, întreruperea sau absenţa vieţii.

Iată aşadar botezul cu apă, prin stropire sau prin scufundare; aceasta pentru că apa reprezintă viaţa în toate accepţiile. În apă mişună viaţa, şi ce poate să fie mai viu decât un izvor de apă care ţâşneşte din pământ din neguri de vremi?

Din acest motiv, izvoarele au fost dintotdeauna simbolul vieţii care se reînnoieşte pururea şi în veci de veci şi sunt, deci, simbolul eternităţii.

Locul în care apele ies la suprafaţă a fost consacrat, în antichitatea păgână, de prezenţa Zeilor, Nimfelor, Mesagerilor Cereşti, iar mai târziu de construcţii menite să le perpetueze memoria. Drept pentru care, Regele roman Numa Pompiliu obişnuia să se retragă pentru meditaţie în pădurea din apropierea peşterii Egeria, în care se afla izvorul cu acelaşi nume, care a luat mai apoi numele Nimfei – sfetnica evlaviosului Rege – şi care, potrivit altor tradiţii, devenise ulterior

soţia lui.

Şi astăzi, printr-o tradiţie creştină, care urmează uneia păgâne, apa minerală şi cu proprietăţi terapeutice se numeşte: Apa Sfântă.

Nimfa Giutuma avea rolul să păzească izvorul Forului, la care, sub ochii uluiţi ai locuitorilor Romei, îşi adăpară caii Dioscurii Castor şi Pollux care le-au adus la cunoştinţă locuitorilor urbei victoria repurtată de oastea lor asupra duşmanilor lângă lacul Regillo (astăzi Pantano, localitate din împrejurimile Romei).

Există numeroase exemple de cazuri asemănătoare, cum ar fi divinizarea fluviilor şi a râurilor, a mării (Mediterane), precum şi a Oceanului însuşi, considerat în vechime drept cel mai mare fluviu al planetei, care înconjura ca un uriaş inel toate pământurile răsărite din apă. Au fost divinizate fluviile Nil, Tigru, Eufrat, Ind, Gange, fluviul care curgea în apropierea Troiei, Scamandru, şi apoi Tibrul, Dunărea, Tamisa şi aşa mai departe.

Dar, întorcându-ne la izvoare, vedem cum, în

vremurile foarte îndepărtate, în apropierea acestora se înălţau adesea sanctuare situate, mai întotdeauna, în apropierea unei păduri, la fel de sfântă (Fanum, la etrusci, Lucas, la latini). Pe aceste locuri s-au suprapus, de-a lungul secolelor, lăcaşuri sfinte, mai întâi păgâne, iar mai apoi creştine. Este cazul, interesant, al izvorului lângă care trăia sau îşi făcea apariţia Nimfa Furrina. Ei bine, peste sanctuarul existent în apropiere, încă din vremuri îndepărtate a fost construit mai târziu templul de pe Gianicolo, închinat zeiţei Syra, ale cărui ruine au fost descoperite în anul 1909. Peste acestea a fost construit un templu al lui Apolo, pe ale cărui ruine a fost mai apoi înălţat templul lui Nero. După victoria Creştinismului, pe locurile diferitelor edificii păgâne şi, mai exact, pe locul în care a fost supus martiriului Apostolul Petru, a fost construită Biserica S. Pietro în Montorio. În ceea ce priveşte pădurea sfântă, care, potrivit regulii, se afla în apropierea izvorului Nimfei Furrina, ce se mai găseşte încă sub lăcaşul de cult, există o pădure împrejmuită care păstrează

numele străvechii păduri sfinte a lui Apolo aflată lângă Templul acestuia: pădurea Parrasio.

Aşadar, ca să rezumăm, în apropierea unor izvoare, lacuri, râuri, fluvii au apărut în trecut nişte entităţi extraterestre. Oriunde se află apă vie, adică apă care se mişcă de la un punct la altul, se înregistrează frecvent şi prezenţe extraterestre. Asemenea prezenţe antrenează, în mod invariabil, Regi, Căpetenii, Eroi, Sibile, Vrăjitoare, Preoţi, care primesc învăţăturile morale şi tehnologice, legile privind cultul divinităţii, cele în legătură cu cârmuirea popoarelor; acele rudimente de astronomie aplicată care, cu observarea atentă a corpurilor cereşti şi a fenomenologiei legată de acestea aveau să servească la reglarea ciclurilor agriculturii.

Ar fi de ajuns să amintim Fanum Voltumnae, adică locul sfanţ al Zeului Tată al etruscilor (sau Templu, Sanctuar din Voltumna) şi toate pădurile sfinte răspândite prin partea de mijloc a Italiei: Sacro/fanto = sacrum, loc sfânt (Sanctuar), fanum

– pădure consacrată. Fano şi în vechime: Fanum Adrianum – pădure consacrată împăratului Adrian (împăraţii erau consideraţi, în mod oficial, Zei); sau de la Adria, cel mai important oraş de la mare, de la care şi-a luat numele de Adriatica, deci, Sanctuarul mării Adriatice.

Legătura dintre păduri şi apă este evidentă; acolo unde este apă cresc plantele, şi acolo unde apa-se află din belşug, pădurile devin falnice şi de nepătruns. Copacul este panoul indicator al apei care curge în apropierea sa, la suprafaţă sau sub pământ. De aceea pădurile nu sunt mai puţin importante în ceea ce priveşte frecvenţa unor prezenţe sacre. Şi latinii îi spuneau pădurii: lucus = Pădure Sfântă. Şi aici avem: lacul Piediluco (adică pedi luci), la poalele Pădurii (Sfinte), Lucus Feroniae (Pădurea Sfântă a Feroniei): Feronia fiind o antică divinitate italică asemuită zeiţei Gea a Grecilor.

Luco al Marşilor: adică Pădurea Sfântă, altarul marşilor – popor samnitic dintre cele mai războinice – a cărui divinitate naţională era Zeul

Marte. Lucoli (Abruzzi): ad litteram, latinescu Luculi = Pădurici. Luco Magno (Elveţia) = din limba latină, ad litteram: la Marea Pădure Sfântă.

Vechii locuitori ai Elveţiei erau celţi şi, fireşte, îndrumaţi de Preoţii lor, Druizii, săvârşeau ritualurile în pădurile considerate drept Temple Sfinte ale Divinităţilor lor.

În legătură cu aceasta nu trebuie să fie uitat faptul că primele construcţii sacre erau din lemn şi că trunchiurile au fost primele coloane ale arhitecturii religioase, ca şi cum s-ar fi dorit să se reproducă în spaţiul ales după imaginea cerului, lăcaşul sfanţ al Zeilor – un simulacru al Pădurii Sfinte.

Această împrejurare, delimitată de cele patru puncte cardinale, a primit numele de Templum.

Aceeaşi formulă le-a fost sugerată Evreilor din Exod; care, nomazi ai deşertului, „au înălţat” pereţii sfinţi din cortine întinse între pari înfipţi în pământ sau în nisip. Acest spaţiu, rezervat divinităţii, este accesibil numai Preoţilor şi este numit.

„Tabernacol”. Aşadar Templul creştin este o rezultantă între arhitectura sacră păgână şi Spaţiul Sfânt al izraeliţilor.

Un lucru, ignorat însă de către mulţi, este acela că adesea templul creştin a fost înălţat pe locul unui templu păgân, care, la rândul său, a fost ridicat pe ruinele unor temple antice construite în locuri consacrate de cult încă din epoca fierului şi aşa mai departe, coborând în timp până în neolitic.

Acesta este un lucru destul de logic, întrucât la obârşia cultului se află, mai întotdeauna, intenţia de a se perpetua în amintire un eveniment neobişnuit cum ar fi de exemplu, prezenţa în acel loc a unui Zeu sau a unui Mesager al Său. Şi locul de cult a devenit ca atare întrucât a fost sfinţit de Prezenţa Divină care, cel mai adesea, a fost precedată sau urmată de acele fenomene (tunete, fulgere, şuierături, lumini misterioase) în măsură să confirme caracterul de pură întâmplare al acelui fapt.

Tradiţia populară, sprijinindu-se pe cea

religioasă şi ajutată în mod sârguincios de cronicile multor autori din vechime, adevăraţi precursori ai gazetarilor din zilele noastre, ne informează că aceste locuri de cult au fost teatrul unor „pre zenţe” misterioase sau al unor manifestări zgomotoase şi inexplicabile.

Pentru timpul prezent, dat fiind că fenomenele se repetă cu punctualitate, aparatul fotografic al vreunui spectator norocos a reuşit să înregistreze pe peliculă evenimentul respectiv.

Pentru trecutul apropiat există reprezentări de stampe, picturi (fotografii ale acelei epoci), precum şi „cronicile” redactate în mod meticulos de către cronicarii şi istoricii epocii respective.

Pentru trecutul îndepărtat există picturile de pe vasele de ceramică, frescele, basoreliefurile şi imaginile zgâriate pe ziduri, care ilustrează miturile, adică istoriile ce narează isprăvile unor Fiinţe Divine care trăiesc printre oameni sau îi supraveghează pe aceştia din cer.

Este destul de curios faptul că aceste fiinţe divine şi semidivine îşi însuşesc defectele şi

caracteristicile omenirii, cu care nu pregetă să se amestece şi să zămislească copii numiţi, printr-o tradiţie comună, Eroi şi Giganţi.

Odată cu trecerea mileniilor, anumite reguli – dobândite fără a li se cunoaşte raţiunea temeinică de a exista – i-au călăuzit pe Preoţi în amplasarea Templelor închinate divinităţilor ce trebuiau să fie adorate; din care motiv, sălaşul lui Dumnezeu era orientat spre Est sau spre Nord.

Liturghia, mai apoi, a adoptat un ceremonial compus din gesturi, din poziţii ale, corpului, ceremonial însoţit de prezenţa focului înţeles ca un aport hotărâtor în întâlnirea celui ce oficia ceremonia cu divinitatea. Şi astfel flacăra holocaustului în sacrificiile mai vechi este înlocuită cu beţişoare de lemn parfumat în ritualurile orientale, de prezenţa lumânărilor în ritualurile creştine, de prezenţa tămâii fumegânde atunci când Preasfântul era expus vederii în Tabernacolul deschis.

Această legătură dintre foc şi Dumnezeu este unul dintre misterele care se află la baza religiilor

elevate.

O altă misterioasă legătură de iubire între om şi divinităţi este prezenţa în sacrificiu a florii. Toate ritualurile religioase se prevalează de prezenţa florii pentru a dovedi nu teama ci iubirea pentru divinitatea care, chemată de parfumul celei mai reuşite creaturi vegetale, va supraveghea binevoitoare ritualul religios.

Nu-şi dă nimeni seama că ofranda de flori este un sacrificiu mai evoluat decât cruda jertfa de animal.

Aceasta pentru că floarea care este tăiată în ideea de a fi oferită, cu iubire şi afecţiune, vibrează la unison cu intenţiile celui ce o oferă.

Însuşi parfumul florilor pare să fie, în definitiv, o energie misterioasă care se propagă pe o lungime de undă proprie.

Experienţe recente au demonstrat că plătitele au capacitatea de a intra în sintonie cu câmpul magnetic ojnenesc şi de a-şi însuşi până şi lungimea de undă a acestuia. Poate că din acest motiv, prezent dintotdeauna în subconştientul

nostru, îi oferim flori persoanei iubite şi ne simţim aproape de cei dragi care au murit oferindu-le florile cele mai frumoase şi cele mai scumpe.

Fiecare persoană preferă o anumită floare şi se simte îmbătată de parfumul ei şi numai de acesta; şi pentru fiecare fiinţă omenească există o floare în care se îmbină parfumul şi culoarea sa deosebită.

Iar culoarea, o altă prezenţă misterioasă în realitatea noastră tridimensională, este o altă componentă a acestei fermecătoare relaţii dintre natura noastră şi cea a principiului universal care guvernează creaţia.

Cum s-a întâmplat că acest preţios patrimoniu de profundă cunoaştere a rămas, timp de milenii, în subconştientul omului, deşi i s-a pierdut semnificaţia profundă?

Cine ne va fi dat, măcar în formă, dacă nu şi în esenţă, această cunoaştere păzită cu străşnicie de preoţii tuturor religiilor?

Care este, de exemplu, motivul reprezentării în imaginile sacre ale diferitelor religii a aurei

magnetice sau a aureolei (mică aură) ca un disc aurit (mai bine spus un glob aurit) care înconjoară capul divinităţilor, în toate ierarhiile lor, şi pe al omului care a ajuns la gradul de perfecţiune divină?

Cum de ştiau anticii de existenţa fenomenului fotografiat, în zilele noastre cu camera Kirlian*?

— După numele inventarâpului, S, D. Kirlian, care a descoperit, în anul 1939, că prin intermeamf unui aparat (format dintr-o bobină sub înaltă tensiune care transmite un curent de mare voltaj şi de mic amperaj unei plăci de cupru izolată de un strat gros de polistirol şi de o placă de cristal) se putea vizualiza energia vitală, (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Intervenţii în trecut şi… în viitor

In hoc signo vinces… sunt cuvintele ce au fost rostite de o voce auzită del Constantin cel Mare; şi în acest fel ni-l prezintă tradiţia populară pe primul împărat Roman Creştin care, în ajunul bătăliei în care avea să-l învingă pe rivalul său, Maxenţiu, a auzit vocea aceea misterioasă în timp

ce pe cer a apărut o cruce iluminată puternic ce a acoperit discul Soarelui.

În realitate, chiar dacă s-ar părea intactă esenţa faptului, lucrurile s-au petrecut puţin altfel.

„Această credinţă este explicată într-un fel mult mai simplu de povestea pe care însuşi Constantin i-a dictat-o, cu mulţi ani mai târziu, biografului său, Eusebiu din Cesarea, şi care a fost confirmată sub jurământ. Pe când el urmărea atacul dat împotriva lui Maxenţiu şi se gândea cum ar fi putut obţine un ajutor divin, a văzut o cruce iluminată ce se suprapunea Soarelui. Această viziune, de orice natură va fi fost ea, a fost decisivă pentru convertirea lui, scoasă în evidenţă de favorurile pe care le-a făcut de atunci el Bisericii Creştine”. {Enciclopedia britanică, vol. VI, p. 385.)

Eusebiu: în Gallia, Constantin a avut viziunea unei cruci cu motoul… şi apoi a avut un vis după care a pus să se facă un steag: iabarum.

* „Sub acest semn vei învinge” (lat.). Deviză înscrisă pe stindardele împăratului creştin

Constantin cel Mare, sub semnul unei cruci, înainte de lupta cu Maxenţiu. (n.tr.)

Lactanţiu: Se spune că în ajunul bătăliei de la Ponte Milvio, a avut un vis în care: HCommonitus est ut caeleste signum Dei notaret în scutis

Lactanţiu a scris la numai doi ani de la evenimentul acela. Acesta este unul din episoadele-cheie pe care le vom examina de aici înainte. Cheie a unei misterioase reveniri periodice a unor fapte care dovedesc cât de masivă a fost – şi este încă – prezenţa activă a unor entităţi pe care la voi numi „îngereşti" care să îndrume (sau să forţeze) conştiinţele individuale şi colective spre nişte ţinte mai apropiate de un spirit universal de convieţuire. Este ca şi cum o acţiune continuă, presantă, ar fi silit omenirea să accelereze ritmul evoluţiei sale spre ceea ce s-ar putea defini drept „O societate dimensionată în mod perfect".

Ne dăm seama, în sfârşit, că o asemenea accelerare a ritmului pare a avea drept scop să ne pregătească cum nu se poate mai repede pentru o

întâlnire sau o ciocnire cu entităţi având dimensiuni diferite de ale noastre.

Aşadar, este în curs de desfăşurare o operaţiune completă, pluriseculară, având drept scop să potenţeze un tip de omenire caracterizată de unitatea în diversitate, de prezenţa unei minţi colective care nu încorporează personalitatea individuală, îndreptată, de aceea, în mod religios, spre viziunea monoteistă, spre universalitatea drepturilor şi a obligaţiilor, spre conştiinţa apartenenţei la aceeaşi familie planetară cu consecinţe de rigoare a depăşirii prejudecăţilor rasiale şi sociale.

Întru încurajarea convingerii noastre ne mândrim cu istoria; fie ea transmisă prin viu grai fie prin scris în analele cronicarilor, istoria este plină de Comete, Sori, Luni (duble sau triple), de torţe zburătoare, de cruci ce strălucesc pe cer, de personaje misterioase ce strălucesc şi ele, când îngeri, când Războinici invincibili, când Nimfe misterioase şi care împart legi şi sfaturi, când tineri foarte frumoşi înveşmântaţi în alb imaculat.

A fost sfătuit să treacă pe scuturi semnul ceresc al lui Dumnezeu (lat.), (n. red.)

Aceştia din urmă, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, marchează, prin prezenţa lor şocantă, evenimentele-cheie din zbuciumata istorie terestră; confirmă, mai ales, acţiunea programată a unor entităţi extraterestre care, în chip de educatori zeloşi şi severi, ne silesc să străbatem drumul într-o direcţie precisă.

Orice abatere de la calea indicată este pedepsită în mod drastic, în timp ce fiinţele omeneşti, cărora le este menit să facă pe mijlocitoarele între ei şi bicisnica şi necredincioasa comunitate terestră, sunt înzestrate cu puteri şi miruite. Biblia ne descrie cu scrupuloasă precizie faptele şi personajele – numeroase – care caracterizează aceste intervenţii.

Moise, Ilie, Ezechiel, Daniel; pentru a nu pomeni decât câteva nume. Orice întâmplare importantă care a schimbat faţa lumii a fost precedată, asistată şi urmată de vigilentele

prezenţe misterioase.

Eneas, fiul lui închise şi al „Zeiţei” * Venus, în timp ce cetatea Troiei se afla pradă flăcărilor, încerca să-l convingă pe tatăl său să se pună la adăpost. „Dar bătrânul nu voia să moară departe de oraşul său şi nu s-ar fi mişcat de acolo dacă n-ar fi apărut deodată pe cer, ca o prevestire, o stea strălucitoare, care s-a mişcat repede prin aer, în timp ce acesta era scuturat de bubuitul tunetului”. (Nicola Terzaghi: Mituri şi legende ale Lumii greco-romane, Remo Sandron Editor, Cap. IV, Enea, pg. 188.)

Liviu şi Plutarh vorbesc despre o „cometă” văzută în anul 480 î. Hr., în timpul victoriei repurtate de greci asupra perşilor în bătălia navală de la Salamina.

— Venus: „... avea şi în Italia temple şi sanctuare, iar dintre toate închinate ei cel mai vestit era cel de pe Muntele Erice, din Sicilia, de unde i se trage şi numele de Erecina”. (Nicola Terzaghi, Mituri şi legende... Cap. III, pg. 62). (n. ed, orig.)

În ziua de 2 august 216 î. Hr., după (sau în timpul) bătăliei de la Cannae, unde armata romană a fost pusă pe fugă de Hannibal, în momentul cel mai critic pentru supravieţuirea Romei, au fost văzute pe cer nişte obiecte rotunde (discuri) în formă de navă (ca nişte ţigări de foi sau cilindri – astronave-mame). Aceasta a durat toată noaptea şi la bordul acestor obiecte (rotunde – n.a.) au fost văzuţi nişte oameni îmbrăcaţi în alb, ca şi cum ar fi fost nişte preoţi în jurul unui altar". (Anno Urbis Conditae de Prodigiorum Liber – Julius Obsequens.)

„De crepito armorum ei tubarum de coelo audito".

Armorum crepitus, et tubae sonitus, auditos e coelo Cimbricis bellis accepimus, crebrosque et prins et postea. Tertio vero consulatu Marii ab Amerinis et Tudertibus spectata arma caelastia ab ortu occasuque inter se concurrentia, pulsisquae ab occasu crant. Ipsum ardere caelum, minime mirum est, et saepius visum, majore vi ignis nubibus correptis". (C. Plinii, Naturalis Historiae

Liber secundes, Cap. 57.)

„În legătură cu un zăngănit de arme şi glasuri de trâmbiţe auzite din cer”.

„Ni s-a pomenit despre un zăngănit de arme şi de un glas de trâmbiţe ce veneau din cer în timpul războaielor împotriva Cimbrilor care s-au înmulţit înainte şi după (acele războaie). În timpul celui de al treilea consulat al lui Marius, au fost văzute cu adevărat de către amerini şi tudertini (locuitori din Ameria şi Todi – n.a.) nişte arme cereşti care se ciocneau din zori şi până în asfinţit şi proveneau din Occident. (A fost văzut) cum cerul însuşi ardea şi, faptul cu tojul ieşit din comun, cum norii erqu cuprinşi de năprasnicul”.

„În răstimp, pe ceruri a strălucit o cometă care, potrivit părerii prostimii, părea să prevestească schimbarea unui prinţ. Aşadar, ca şi cum Neron ar fi fost alungat, se întrebau cu toţii cine avea să fie ales drept succesorul lui…”

„La sfârşitul acelui an (care văzuse cumplita persecuţie a creştinilor şi supliciul lui Petru şi al lui Pavel – n.a.) s-au făcut auzite glasurile unor

prevestitori care anunţau nenorociri iminente: se vorbea despre o neobişnuită şi deasă repetare de trăsnete şi despre o stea cometă, miracol pe care Neron îl plătise întotdeauna cu sângele unor oameni vestiţi…” (Aşadar asemenea comete fuseseră văzute deseori – n.a.).

În anul 400, Alaric, regele goţilor, a condus ostile sale prin trecătorile Alpilor Iulieni. Istoricul Claudian relatează că – vrând parcă să facă aşa încât acele momente să fie şi mai cumplite – a apărut pe cer o cometă, fapt considerat de popor drept o prevestire sinistră.

„Se spune, într-adevăr, că Attila, cuprins de spaimă după ce-l văzuse pe Papa Leon I învăluit de tunete şi fulgere, a dat ordin oştirii sale să părăsească Italia. Întors pe pământurile sale, Attila a murit la puţin timp după aceea”.

Din cronica anglo-saxonă a anului 793 d. Hr.: „În acest an, în Nortumbria au apărut nişte minuni, nemaipomenite care i-au înfricoşat din cale-afară pe locuitori; erau nişte fulgere neobişnuite şi nişte zmei de foc ce zburau prin

aer”.

LONGOBARZII

În ziua de 13 octombrie 753, la mila 14 pe via Cassia, aproape de Vetralla, a fost văzută o minge de foc ce cădea pe teritoriul longobard dinspre Nord. Era în zilele în care Papa Stefano – atacat fiind de Regele longobard Astolf – a trimis soli la Regele francilor, Pepin cel Scurt, prin care îi cerea acestuia ajutor.

Anul 780 (?). Rachis (sau Rachisiu), duce longobard, plecat din oraşul Chiusi la o partidă de vânătoare şi ajungând el – după un mers îndelungat sub arşiţa soarelui – aproape de

Muntele Armata, a fost ademenit de umbroasele păduri de fagi, castani şi brazi care acopereau străvechiul munte vulcanic sfanţ, în timp ce poposea în acele locuri, pe care astăzi se află satul Abbadia S. Salvatoare, Ducele a văzut cum cobora din slava cerului un glob luminos ce s-a oprit apoi în vârful unui brad înalt, desfăcându-se în trei globuri luminoase şi clipitoare.

Rachis, care era, la fel ca şi cea mai mare parte a Longobarzilor, creştin arian, a fost profund tulburat şi, convins că văzuse Sfânta Treime, a poruncit ca pe acel loc să fie ridicată o abaţie şi, după ce a renunţat la tron, a îmbrăcat rasa călugărească şi s-a retras la Monte Cassino unde, după mulţi ani de studii, rugăciuni şi penitenţă, s-a săvârşit din viaţă împăcat cu Domnul. Pe locul în care s-a petrecut minunea a fost înălţată – aşa cum a poruncit Ducele – o abaţie care a primit numele protagonistului acelei minuni: „Sfântul Salvator”, adică Iisus, una din cele trei Persoane ale Treimii. Deci satul de astăzi se numeşte Abbadia S. Salvatore. (Fotografiile 27 – 28.)

NORMANZII

Wilhelm Cuceritorul (cometa Halleyl 1066).

„... Ţara era ameninţată de o invazie iminentă, din două părţi: dinspre Sud, de către Wilhelm al Normandiei, şi de Harold Haldrad – ultima şi cea mai mare dintre căpeteniile scandinave, zis şi «Cel fără-de-milă», şi ca adaos la neliniştea generală, o cometă cu o coadă lungă – apariţie considerată în

mod unanim drept prevestitoare a unei nenorociri – s-a ivit deasupra Angliei în luna martie şi a scânteiat cu furie pe cerul nocturn, cu lumina lunii pline

„La miezul nopţii, înspre ziua de 1 ianuarie 1253, a apărut deasupra Abaţiei S. Alban – aşa cum ne relatează Matei din Paris în a sa Historia Anglorum – un fel de navă uriaşă, de o formă elegantă, bine echipată şi având o culoare minunată.44

Din manuscrisul găsit la Ampleforth (Anglia), în anul 1953, s-a aflat cum în luna ianuarie 1290 s-a văzut deasupra Abaţiei din Byland, în Yorkshire „... res grandis, circumcircularis argentea, disco quondam hauddissimilis... „într-adevăr, „... Giovanni, unul din fraţi", a intrat „pentru a spune că afară se întâmpla o mare minune. Au dat năvală spre ieşire cu toţii şi acolo, afară, se afla... lucrul acela care a trecut în zbor lin pe deasupra lor, aruncându-i în ghearele unei spaime cumplite..."

„Seara a apărut pe cer, deasupra Palatului Priorilor, un semn minunat, o cruce de culoare

roşu-aprins. Era ceva mai mare de o palmă şi jumătate şi o parte era mai lungă în aparenţă iar cea de-a curmezişul ceva mai mică; şi s-a văzut atât cât îi trebuie unui cal să străbată două lungimi de arenă: drept care, lumea care a văzut-o, precum şi eu, care am văzut-o desluşit, am putut să pricepem că Dumnezeu era amarnic de supărat pe oraşul nostru”. (Dino Compagni – Cronica – 1290/1300.)

„Globus ignis super capul eius avea un glob de foc pe cap. Acest lucru l-au văzut, cuprinşi fiind de spaimă, credincioşii şi slujitorii cultului care asistau la Liturghia oficiată de Sfântul Martin.

În schimb, o femeie a văzut nişte globuri luminoase de o frumoasă culoare albastru-auriu, le-a văzut în timp ce se ruga în biserica Santa Maria del Sasso (Bibbiena, Arezzo). Era la sfârşitul lunii iunie a anului 1444, şi martora a văzut deasupra ceva ca o lumânare mărginită în sus şi în jos de două globuri luminoase, iar un al treilea glob se afla exact la jumătatea acelei lumânări.

Uimită şi înspăimântată femeia l-a chemat pe un călugăr care se afla întâmplător în apropiere; a privit şi acesta şi, cuprins de extaz, a îngenuncheat şi a venerat acea viziune, recunoscând în globuri pe îngerii lui Dumnezeu.

Mai înainte ca ziua aceea extraordinară să se apropie de sfârşit, spre seară, primarul din Bibbiena a văzut un glob de foc deasupra unui colnic, la mică distanţă de biserica Sanctuarului.

Un glob „de mărimea unei torţe mici” şi o „procesiune formată dintr-o mulţime de tineri îmbrăcaţi în alb, care, în şir doi câte doi, au intrat în biserică”. Lumea, mai întâi speriată şi mai apoi prinzând curaj, a intrat şi ea în sanctuar; dar în templu nu se afla nimeni.

S-a făcut simţit un parfum puternic şi totodată suav, şi au apărut nişte „lumini” care intrau în biserică şi se învârteau împrejurul pereţilor şi în acelaşi timp se auzeau nişte sunete „de trâmbiţe” şi de alte instrumente „de o foarte mare dulceaţă”.

Sanctuarul Sfintei Fecioare din Sasso nu e prea departe de muntele La Vema, unde, în urmă

cu două secole, Sfântului Francisc din Assisi îi apăruseră Iisus sau Serafimul şi Sfintele Stigmate.

Există cazuri, confirmate, de apariţii de globuri luminoase în locurile în care au agonizat şi mai apoi şi-au dat duhul unii dintre martirii Creştinismului.

După moartea Sfântului martir Petru, bunăoară, mulţi dintre cei ce, dintr-un motiv sau altul, au asistat la agonia acestuia, „au văzut nişte lumini cereşti coborând şi urcând pe locul martiriului…”, şi două dintre acestea aveau „înfăţişarea unor călugări din Ordinul Predicatorilor”.

O formă asemănătoare, presupun, celei care se întruchipa în mai multe nopţi la rând deasupra lăcaşului de cult creştin din Cairo, în anul 1968.

În acest caz, forma a fost asemuită cu înfăţişarea Sfintei Fecioare cu Pruncul Iisus în braţe.

5 ianuarie 1537. „… călăream grăbiţi spre Roma. Îndată ce am ajuns într-un loc mai înalt – se lăsase deja noaptea – uitându-ne înspre Florenţa,

am scos amândoi vorbe a mirare, spunând: o, Dumnezeule din cer, ce este lucrul acela mare care se vede deasupra Florenţei? Era ceva ca o bârnă mare de foc.

care scânteia şi răspândea o lumină puternică. Eu i-am spus lui Felice: fără îndoială că mâine vom auzi despre ce anume s-a întâmplat la Florenţa... Ajuns la mine acasă, am găsit nişte prieteni de ai mei cărora le-am povestit, în timp ce cinam împreună cu ei isprăvile de la vânătoare şi despre drăcovenia aceea de bârnă de foc pe care o văzuserăm; şi prietenii au zis: ce Dumnezeu va fi vrând să însemne aceasta? Şi eu le-am spus: este o noutate şi o putere care s-a arătat la Florenţa. După ce am cinat noi aşa în mod plăcut, a doua zi într-un târziu a parvenit la Roma ştirea morţii Ducelui Alessandro. (Ucis de Lorenzino în noaptea de 5 spre 6 ianuarie 1537.)... Şi mi-a spus că Cosimo de Medici, fiul seniorului Giovanni, a fost făcut Duce". (Urcarea pe tronul principatului a lui Cosimo a avut loc la patru zile după moartea lui Alessandro.)

„Imediat ce s-a răspândit în México ştirea despre spanioli (cu un an înainte ajunsese pe ţărmurile acelea Giovanni de Grijalva) au început să se vadă prin acea ţară felurite şi năstruşnice minuni care au dat semnele aproape sigure ale apropiatei căderi a imperiului lui Montezuma, şi toţi vasalii săi au fost cuprinşi de spaimă.

Timp de mai multe zile s-a putut vedea o cometă înfricoşătoare, care le înălţa la orizont pe la miezul nopţii, iar la ivirea zorilor se afla sus-sus de tot pe cer. Pe la amiază s-a văzut apoi o altă stea de foc ce venea dinspre apus şi avea forma unui şarpe cu trei capete care gonea înspre răsărit şi dispărea acolo, aruncând în trecere o puzderie de limbi de foc ce se stingeau apoi în văzduh.

Rupându-se zăgazurile marii lagune din México, apele au inundat în mod impetuos ţara, ducând cu ele felurite clădiri într-un fel de valuri ce păreau să fie nişte clocote, fără să fi avut însă drept cauză vreo furtună sau vreo revărsare mare de ape. A luat foc – aşa din senin, de la sine – unul din temple şi nu s-a aflat niciodată cauza

incendiului, aşa după cum nu s-a putut găsi modalitatea de a-l stinge; au ars până şi pietrele şi totul s-a transformat în cenuşă”.

Nagasaki – oraşul japonez distrus de bomba atomică la sfârşitul celui de al doilea război mondial – a fost teatrul unui episod asemănător, dar de proporţii mai spectaculoase.

Deasupra crucilor pe care agonizau şi mureau în chinuri groaznice Martirii Creştini (credincioşi europeni şi japonezi convertiţi) au coborât şi au urcat – rămânând mai mult timp în zonă – numeroase globuri de foc care le-au prezis călăilor şi autorităţilor care ordonaseră execuţiile o iminentă şi cumplită pedeapsă divină.

Era în anul 1600.

După aceste scurte mesaje redate în ordine mai mult sau mai puţin cronologică întru dovedirea faptului că în mod efectiv fiecare moment istoric în măsură să producă o cotitură răsunătoare în istoria omenirii a fost urmărit cu atenţie sau precedat de misterioasele prezenţe, să sărim în mod deliberat peste câteva secole şi să

venim mai aproape de noi, în zilele noastre. Va trebui, prin forţa lucrurilor, să admitem că în mod sigur se află în curs de desfăşurare o activitate frenetică a acestor entităţi, ca şi cum ele ar vrea să se apropie de noi şi să ne pregătească pentru marile schimbări politice şi sociale care se simt plutind în aer şi care vor caracteriza, anii sfârşituluj de Mileniu.

În ziua de 16 aprilie 1950 s-a manifestat din nou fenomenul Soarelui rotitor; au fost martori la acesta mai multe persoane care acceptaseră invitaţia adresată lor de o fetiţă din Agrigento, invitaţie ce o primise şi ea cu vreo lună în urmă când i se arătase Sfânta Fecioară.

De pe înălţimile din împrejurimile localităţii Acquaviva Platani, numeroşi credincioşi au văzut, cum se risipesc norii şi cum soarele începe să se rotească, devenind de un roşu intens, apoi de un albastru luminos. Martorii acelui fenomen spectaculos au mai văzut cum astrul coboară înspre ei şi apoi urcă din nou în zigzag, emanând raze de lumină colorate.

Trei ani mai târziu, tot într-o duminică (de notat concomitenţa acelui fenomen cu ziua Domnului), mai exact, în ziua de 13 decembrie 1953, douăzeci şi patru de călugăriţe capucine asistă la un fenomen asemănător.

Era momentul asfinţitului, iar călugăriţele privind soarele, care în acele clipe se poate observa fără a te orbi, şi-au dat seama că era înconjurat de un halo strălucitor şi în acelaşi timp se rotea foarte repede, emiţând vapori de culoarea curcubeului (galbeni, roşii, violeţi, albaştri, verzi), ce păreau să plece chiar din centrul astrului.

În schimb haloul (soarele adevărat – n.a.) rămânea neschimbat, de culoare aurie şi argintie.

Culorile spectrului se reflectau în peisajul din jur: casele, acoperişurile, clopotniţele, zidurile mănăstirii şi feţele călugăriţelor erau scăldate de lumina aceea ireală; după dispariţia soarelui, din locul asfinţitului continuau să urce acei stranii vapori coloraţi!

Şi în acest caz fenomenul (aşa ca şi la Fatima) este manifestarea concluzivă a unor apropieri

precedente cu contactaţii în care fuseseră făcute dezvăluiri şi date indicaţii cu caracter moral ce urmau să fie divulgate la timpul şi în locul cuvenite.

Faptele povestite anterior s-au petrecut la Cittŕ di Castello (Perugia), în acea Umbrie ce de multă vreme fusese implicată în evenimente asemănătoare, încă de pe vremea Sfanţului Francisc din Assisi.

În anul 1951, un ţăran din Portocannone (Campobasso) avusese două viziuni ale lui Hristos, cu promisiunea unei noi apariţii în ziua de 16 octombrie a anului următor; credincioşi doritori să vadă aveau să poată asista la eveniment.

Omul a avut efectiv viziunea şi a avut-o şi mulţimea venită în grabă la locul întâlnirii; soarele s-a rotit ca un vârtej în jurul lui însuşi apropiindu-se din ce în ce mai mult de Pământ.

Căldura devenise sufocantă şi tot peisajul, cu lucruri şi cu oameni cu tot era scăldat de o lumină stranie, fantastică.

Tânărul, în schimb, „l-a văzut” pe Hristos

înveşmântat în albastru şi purtând pe cap „o coroană de rege”.

3 iulie 1958. Latteria (Terni). Mii şi mii de persoane stau de veghe strânse în jurul ciobănaşilor Gino Armadori şi Paola Piazza, care de douăsprezece zile tot spun că le apare în fiecare zi Sfânta Fecioară; şirul apariţiilor a fost întrerupt în noaptea aceasta la orele 0,30 de un fenomen cu totul deosebit, care i-a impresionat profund pe credincioşi. O rază de lumină ce părea să vină din Pământ s-a înălţat pe neaşteptate în slava cerului şi mai apoi a rămas într-o poziţie orizontală.

Fenomenul acela de neînţeles a fost primit de mulţime cu un urlet, iar câteva femei au leşinat de emoţie.

Unii afirmă că au văzut cum din fasciculul luminos s-a desprins un „corp strălucitor”, de o formă nedefinită, care se oprise, preţ de câteva clipe, atârnat în gol... autorităţile ecleziastice au avut grijă ca la Temi să fie păstrată cea mai mare discreţie.

9 octombrie 1958. Moare Papa Pius al XII-lea, marele pontif roman, martor al celui de al doilea război mondial, care a costat omenirea milioane de morţi, şi martor, de asemenea, în timp ce medita în grădinile Vaticanului, la repetarea fantasticului fenomen petrecut la Fatima. Apariţia avusese loc în urmă cu opt ani, mai exact, în ziua de 30 octombrie 1950 (Anul Sfânt). Fenomenul s-a repetat în ziua următoare precum şi pe

1 noiembrie – sărbătoarea Tuturor Sfinţilor – şi din nou după opt zile.

Pe 9 octombrie 1958 – ziua morţii lui Pius al XII-lea – au fost văzute desluşit, după-amiaza, deasupra mării, la Ostia, în faţa localităţii Castelgandolfo (unde a murit Suveranul Pontif) nişte farfurii zburătoare. Seara, la orele 21: 30, un disc luminos a survolat Roma oprindu-se pentru câteva clipe deasupra Vaticanului. Obiectul acela a fost văzut de sute de persoane din cartierul Trastevere (situat în apropierea Cetăţii Vaticanului – n.a.).

În zilele în care a avut loc Conclavul

(26,27,28,29 octombrie din acelaşi an 1958), au fost văzute OZN-uri de la orele 11: 00 ale dimineţii şi până pe la orele 13: 00... şi s-a co borât din cer acea „vată silicioasă”, numită în ţările de limbă engleză „păr de înger”, o dovadă clară a prezenţei unui numeros grup de asemenea obiecte.

În ziua de 4 octombrie 1958 – ziua încoronării noului Suveran pontif, Ioan al XXXIII-lea – la orele 19: 50 şi-a făcut apariţia deasupra Vaticanului un disc luminos, care a fost şi fotografiat.

FATIMA

Şi, în legătură cu fenomenul solar de la Fatima, să încercăm să înţelegem ceva mai mult examinând fenomenologia care a însoţit acea apariţie (din emisiunea postului de radio Vatican, 13 mai 1969 – 1970):

1) Un fulger – precede apariţia.

2) Un bubuit de tunet (în depărtare).

3) o voce suavă – auzită de câteva persoane (în apropierea stejarului).

4) Frunze de stejar îndoite sub apăsarea paşilor Sfintei Fecioare.

5) Frunze îndoite pe o latură, ca şi cum ar fi fost atinse de poalele hlamidei Sfintei Fecioare.

6) Fenomene de lumini de culoare violet, albastră, galbenă, verde şi aşa mai departe.

7) Un norişor alb care-i învăluie pe privitori.

8) Glob luminos ce pare să cadă peste pelerini.

9) Ploaie de petale albe de flori (vată silicioasă?) care se dizolvau la doi metri de sol.

10) Apariţii îngereşti: cei prezenţi văd un tânăr de o frumuseţe supraomenească ce le dă lor prima rugăciune: „Dumnezeul meu, cred, ador, sper”.

O a doua rugăciune le-a fost dată pentru invocarea Sfintei Treimi.

Şi acum seria de fenomene care au însoţit apariţia de la Gimigliano (Ascoli Piceno), aprilie 1948:

1) Anitei Federici i se arată Sfânta Fecioară şi îngerii.

2) Soarele începe să se rotească precum un vârtej printre nori de vapori roşii, negri, maro, verzi.

17 mai 1960. Pe la orele 18: 30 se repetă la Lisabona aşa-zisul fenomen solar de la Fatima. Soarele „pare să se rotească precum un vârtej în jurul lui însuşi schimbându-şi culoarea”... (din ziarele Tempo, Il Giornale d’Italia, Oggi etc.). După cum remarcă Alberto Perego, este o ciudată coincidenţă cu eşecul conferinţei de la Paris, conferinţa celor patru, în legătură cu care secretarul de pe atunci al P.C.U.S., Hruşciov, a făcut propunerea să fie amânată până după alegerile prezidenţiale din America.

INELE, CRUCI ŞI NORI LUMINOŞI

În 30 mai 1962, în timpul nopţii, a apărut deasupra Perugiei un inel mare de vapori roşcaţi care s-a deplasat apoi înspre Assisi. Era noaptea de dinaintea sărbătorii înălţării Domnului (din ziarul Domenica del Corriere, din aceeaşi zi).

24 octombrie 1967. În Marea Britanie sunt văzute nişte obiecte zburătoare în formă de cruce.

Okehampton (Anglia) 24 octombrie. Obiecte zburătoare neidentificate, în formă de cruci iluminate, au fost văzute în zorii zilei de doi

doliţişti din partea de vest a ţării, în comitatul Devon. Poliţiştii Roger Willey şi Glifford Waycott, amândoi bărbaţi de peste 30 de ani şi detaşaţi la posturi de poliţie situate la câţiva kilometri unul de altul, au spus că au început să „urmărească” prima „cruce” atunci când au văzut-o, la orele patru dimineaţa. „Crucea” s-a îndepărtat, dar poliţiştii au spus că au văzut-o apoi în altă zonă a comitatului.

Acesteia i s-a alăturat o altă „cruce” asemănătoare. Un automobilist, Cristopher Gamer, s-a apropiat la puţin timp după aceea de poliţişti şi le-a spus că părerea lui este că ei avuseseră nişte vedenii.

Obiectele au dispărut definitiv pe un podiş la o oră după ce au fost zărite pentru prima oară. Nu s-a găsit pe pământ nicio urmă a acestora.

25 octombrie 1967. Londra (AP). Agenţi de poliţie britanici au raportat astăzi că au văzut o cruce luminoasă traversând cerul. Un agent motociclist şi echipajele a patru automobile de patrulare au declarat că au văzut ciudatul obiect

în diferite locuri din comitatul Sussex, la nord-est de Londra.

Prima oară când l-au văzut astăzi erau orele 4: 45, iar celelalte patru rapoarte au parvenit cu câteva minute mai târziu. Obiectul zburător neidentificat a fost zărit la început de doi poliţişti în comitatul Devon, la vest de Londra, în zorii zilei de ieri.

Agenţii de poliţie Roger Willey şi Gilfford Waycott au declarat că au urmărit obiectul cu automobilul (gonind cu peste 130 de kilometri pe oră), dar acesta a dispărut. „Avea o viteză înspăimântătoare. Părea că ştia că îl urmăream”, a comentat Willey. Agenţii au mai spus că era foarte mare şi strălucitor şi că „de jur-împrejurul lui se vedea un fel de pulsaţie”.

RAF a negat că ar fi avut ceva de a face cu obiectul. Unii spun că ar putea să fie vorba de planeta Venus, care în această perioadă străluceşte pe cer dimineaţa în zori. (Planetă urmărită cu o viteză de 130 de kilometri la oră!!!)

Despre acest fenomen a fost informat şi

Observatorul Regal din Hurst Monceux (Sussex).

Un purtător de cuvânt a declarat că nimeni din Observator n-a zărit obiectul zburător şi a adăugat: „Nu văd nicio raţiune astronomică pentru a explica acest fenomen”.

Cairo, Biserica din Zeitum (periferie a oraşului). (Templul a fost construit într-un loc prin care trecea drumul străbătut de Sfânta Familie în timpul fugii în Egipt.)

2 aprilie 1968. „După ce câteva figuri spirituale asemănătoare unor porumbiţe albe survolaseră cu iuţeală biserica, un

— Royal Air Forces (Forţele Aeriene Regale) (engl.).

nor strălucitor de dimensiuni şi contururi mai întâi confuze, dar care a luat apoi înfăţişarea unei figuri omeneşti («dacă fotograful ar fi aşteptat încă puţin până să declanşeze, s-ar fi văzut, pur şi simplu, o figură feminină» – potrivit declaraţiei unui înalt prelat copt), a apărut pe neaşteptate deasupra acoperişului lăcaşului de cult şi a dispărut pe cer după mai bine de două ore. Figura

era atât de radioasă şi luminozitatea sa atât de intensă, încât era cu neputinţă să te uiţi la ea chiar şi cu ochii întredeschişi”.

Apariţia s-a repetat şi în nopţile următoare în prezenţa unor martori din ce în ce mai numeroşi, dar şi a comisiei ecleziastice formată prin dorinţa expresă a patriarhului Kyrillos al Şaselea

— Şeful Comunităţii Copte din Egipt. Arhiepiscopul Athnassios a declarat că imaginile Sfintei Fecioare au apărut şi mai bine conturate.

De pe acoperişul Bisericii din Zeitum, Sfânta Fecioară a întins de mai multe ori braţele ca pentru a binecuvânta mulţimea, apoi s-a înălţat la cer…

Preotul Gheorghiu, din comisia de cercetare numită de patriarhul copt, a declarat că în timpul apariţei s-au întâmplat nişte minuni şi neaşteptate vindecări a unor boli până atunci rebele la orice tratament.

Marţi 28 mai 1968. Cairo, ora 1 noaptea.

O mulţime de 10.000 de persoane a asistat la apariţia, pe neaşteptate, deasupra Bisericii din

Zeitum, a unui nor luminos care „o înfăţişa” pe sfânta Fecioară şi a unui stol de păsări albe care zburau în jurul ei. Este acelaşi fenomen care s-a petrecut în noaptea de luni 27 mai, de mai multe ori, începând de la miezul nopţii şi până la orele două.

(Din ziua de 2 aprilie şi până în ziua de 2 mai s-au înregis trai peste 60 de apariţii, la care au asistat mai mult de 100.000 de persoane.)

Fapt şi mai misterios: nici un fotograf egiptean sau străin, chiar dacă a fost echipat cu aparatul fotografic cel mai modern şi cu filmul cel mai sensibil, nu a reuşit să înregistreze pe peliculă „apariţiile”.

Numai un tânăr fotograf, posedând o vechitură de aparat de lemn şi cu pompiţă-obiectiv – din cele care se mai folosesc şi astăzi în vechile ateliere pentru fotografii tip legitimaţie – a reuşit acolo unde alţi colegi mai bine dotaţi din punct de vedere tehnologic au dat greş.

Interesantă figură, acest tânăr, Waghib Ziz. „Nu-i voi cere Sfintei Fecioare să-mi redea braţul,

ci doar să vină să-mi pozeze”.

Acestea sunt, cu exactitate, cuvintele rostite de el. Tânărul fotograf avea un braţ anchilozat. Era amintirea unui accident de maşină ce i se întâmplase cu un an în urmă.

Cuprins de o puternică emoţie, şi-a aşezat trepiedul vechiului său aparat pe o mică terasă, iar la orele 3: 35, când a apărut norul luminos, a făcut prima fotografie. Când a schimbat placa şi-a dat seama că braţul înţepenit se mişca lesne, aşa ca înainte de accident. La orele 3: 45 a făcut cea de a doua fotografie. Şi aici certitudinea bietului tânăr fotograf este emoţionantă; el este sigur că Sfânta Fecioară i-a ascultat ruga şi îşi dă seama că plăcile fotografice au fost impresionate.

În ziua de 9 mai s-a întors pe mica terasă cu aparatul său. A apărut Sfânta Fecioară şi apoi ciudate păsări.

Waghib a declanşat şi plăcile sale au fost impresionate. (Fotografiile 31,32.)

Erau orele 2: 30 dimineaţa.

Ce se poate deduce din aceste episoade, reale,

dovedite cu martori, de necontestat?”

Un lucru este sigur: în teoria ce atribuie aceste fenomene unor prezenţe extraterestre, îşi face loc bănuiala – care devine tot mai mult o certitudine – unei intervenţii de tip ultradimensional sau parafizic care pare să se alăture celui dimensional şi fizic ce poate fi atribuit unor extratereştri provenind din galaxie sau din galaxiile mai mult sau mai puţin apropiate.

Ştiinţa, care, în sfârşit, este pe cale să admită ceea ce până mai ieri combătuse şi negase, adică existenţa unor planete locuite ce se rotesc în jurul unor stele în orice parte a universului vizibil, ia în considerare (cel puţin ca ipoteză de lucru) pe sibilitatea existenţei unor universuri paralele de dimensiuni spaţio-temporale în afară, dincolo de a noastră.

J. Taylor ne face să ne pierdem mintea cu teoria sa, cea a găurilor negre şi a orizontului întâmplător, şi descoperirea unor energii cosmice de un număr infinit de ori mai rapide decât lumina este pe cale de a da lovituri grele teoriei

einsteiniene a relativităţii.

Expresia Fiat lux începe să capete un înţeles ad litteram şi prezenţa udei Inteligenţe Cosmice pare să renunţe la dimensiunile mitului pentru a lua altele mult mai reale.

Probabil că Charles Fort avea dreptate atunci când afirma că, în fond, suntem proprietatea Cuiva.

CAPITOLUL 13

Cine suntem?

Creierul omenesc, vizând planurile superioare ale existenţei, el singur, dar şi mai bine în comunitate, poate să emane un asemenea flux de energie încât să modifice câmpul de forţă magnetică locală.

De aici posibilitatea reală de a crea adevărate canale de energie care pot să fie interceptate şi înregistrate şi de aparatele foarte avansate din punct de vedere tehnologic.

Am spus că plantele sunt sensibile la câmpurile magnetice personale ale fiinţelor omeneşti în aşa măsură încât să ia trăsăturile

caracteristice fundamentale ale acestora; dar toate animalele, şi în mod deosebit cele mai apropiate de noi încă din vremurile creaţiei, precum câinele, pisica şi calul, sunt atât de sensibile la anomaliile magnetice încât presimt cutremurele, eclipsele, furtunile, tornadele, uraganele.

Creaţia a înzestrat întreaga natură cu o cunoaştere colectivă care se află în sintonie cu legile vieţii. Numai omul, în mod ciudat, pare să fie lipsit de această cunoaştere, sau, cel puţin, am putea afirma că a pierdut-o cu trecerea mileniilor; şi aici ne aflăm în domeniul posibilului celui mai îndrăzneţ; s-ar putea întâmpla ca omul să fi fost transplantat pe această planetă şi el să fi încercat să impună propriul său modus vivendi unei naturi care, în schimb, a încercat dintotdeauna să-l apere pe al său. Din acest postulat s-ar putea explica multe lucruri şi, nu în ultimul rând, misterioasa necesitate a omului de a-şi recrea un mediu înconjurător pe măsura sa; de a se izola de tot şi de toate, închizând spaţiul ce l-a ales drept sălaş

între nişte pereţi care să-l ţină ca într-o cutie de conserve, ca într-o halucinantă carapace gen SF.

Această luare de poziţie antinatură ar putea să fie rezultanta unui obicei atavic de a se conduce după anumite norme de apărare împotriva mediului înconjurător puse în practică, încă din negura vremii, de către primii colonizatori ai planetei.

Sau ancestralul sentiment de siguranţă pe care un modul spaţial sau un spaţiu special rezervat într-o astronavă aflată în călătorie în spaţiu-timp îl dau unui astronaut ce explorează nişte lumi necunoscute şi poate ostile. Pentru o bună parte a omenirii, deci, recrearea mediului de siguranţă în care să poată trăi apărată şi izolată de lumea exterioară ar putea să fie instinctiva întoarcere la o situaţie primordială întipărită puternic în subconştient.

Într-un capitol anterior m-am referit la posibilitatea reală pe care creierul omenesc – această minunată maşină gânditoare formată din 10 bilioane de neuroni – o are de a schimba

câmpul magnetic local; de a-l face să se molipsească de activitatea sa continuă.

Or, la toate acestea ar fi de adăugat ipoteza că o asemenea sursă de energie magnetică ar fi influenţată la rândul ei de câmpurile electrostatice locale de o putere excepţională; ceea ce ar putea explica faptul că în zonele terestre calde, adică cele de concentrare vulcanică (sau, oricum, caracterizate de o activitate endogenă excepţională), s-au dezvoltat cele mai mari civilizaţii omeneşti. Arta, ştiinţa, religia au căpătat aici nişte caractere de înaltă perfecţiune şi s-au răspândit, într-o continuă poluţie creatoare, până la hotarele lumii.

Toate zonele calde: Japonia, India septentrională, Persia, Orientul Mijlociu, Balcanii, Italia centrală şi meridională, Africa de nord şi occidentală, America centrală şi meridională, Zona Pacificului s-au remarcat de-a lungul mileniilor isto noi omenirii printr-o activitate tehnologică şi spirituală care a influenţat toate zonele limitrofe.

De altfel, aceste zone calde, fiind vulcanice şi

deci bogate în minerale, l-au atras pe om încă de la începuturile istoriei sale.

Acest om pe care noi îl vom numi Homo Faber (producător, agent modificator al materiei, creator de lucruri nenaturale) se transformă încet-încet în Homo Sapiens (care ştie, cunoaşte tehnicile de lucru, ştie să distingă caracteristicile intrinseci ale fiecărui material în parte de care el are nevoie pentru a-şi face existenţa mai organizată şi mai civilizată).

Dar omul Sapiens se perfecţionează şi devine omul Sapiens Sapiens, care ştie şi cunoaşte structura intimă a materiei şi descoperă tainele creaţiei cu ajutorul cercetării metodice şi continue.

Omul Sapiens Sapiens este pe cale de a-i ceda pasul, în orice domeniu, omului tehnologic, ca să spunem aşa; cu alte cuvinte, pământeanul creator şi stăpân al unor maşini perfecţionate în cel mai înalt grad, superioare capacităţilor omeneşti de a memoriza, de a rezolva nişte probleme, de a cerceta şi de a folosi în mod foarte rapid datele

logicii matematice.

Toate acestea într-un timp foarte scurt, ba chiar din ce în ce mai scurt, acolo unde ar fi nevoie de generaţii întregi de oameni ştiutori.

Omul Tehnologic, adevărat mutant al unei rase aflate într-o fază de evoluţie materială accelerată şi într-o fază evolutivă morală şi intelectuală la fel de accelerată, este atât de des întâlnit astăzi, încât ar putea să fie considerat ca aparţinând de pe acum generaţiilor omeneşti care caracterizează secolul al XXI-lea.

Generaţiei obişnuită cu călătoriile spaţiale, cu cercetarea analitică a secretelor vitale ale creaţiei şi cu sinteza acestor secrete îi va reveni sarcina stăpânirii energiilor care pătrund prin materia tridimensională şi sarcina descoperirii acelor energii care stau la baza altor dimensiuni.

Se va ajunge la cunoaşterea puterilor omului – fiinţă anormală a tridimensionalităţii – aflat în călătorie în spaţiu-timp, călătorie de întoarcere la originea sa divină.

Anomalie ciudată a neamului omenesc, omul

alb se întoarce la conştiinţa puterilor sale ancestrale prin intermediul maşinii.

Ea este mereu mai perfectă şi reuşeşte să rezolve problemele de spaţiu-timp într-un mod care-i este, practic, ci neputinţă creatorului ei.

În schimb omul galben (adică oriental) a menţinut în viaţă capacităţile ancestrale care-i permit să cunoască şi să practice nişte fenomene dimensionale înregistrate de aparaturile mai avansate din punct de vedere tehnologic ale omului occidental. De ce această ruptură între cele două omeniri, occidentală şi orientală? Nu au, oare, cele două societăţi omeneşti aceeaşi provenienţă?

Ar putea fi o dovadă venerarea diferită a doua planete importante şi la fel de luminoase: Venus pentru Orientali, Jupiter pentru Occidentali.

Omul alb, oprimat de o problematică mereu mai neliniştitoare şi traumatizat de conştiinţa răspunderilor sale de monopolizator secular al cercetării şi al cuceririi tehnologice este, oare, un mutant? Este, adică, pe cale de a-şi schimba rapid

identitatea sa psihologică într-o alta care anticipează prototipul viitorului mileniu? îl anticipează, oare, pe Homo Novus, care va domina materia, înălţând la cel mai mare grad puterile spiritului?

Cercetarea analitică, de atâta vreme ţinta minţii occidentale, este gata de a face loc sintezei cunoştinţelor dobândite; dar numai atunci când această sinteză se va întâlni şi se va contopi cu cunoaşterea minţii orientale – depozitară dintotdeauna a adevărurilor universale – atunci şi numai atunci planeta Terra va fi Terra nova (Pământul nou) sub ceruri noi, pentru o nouă Omenire care va aparţine Spaţio-Timpului Universal.

Am văzut recent un film documentar de televiziune al lui Wite despre delfinii care-i ajută pe pescarii negri din Mauritania să pescuiască bancuri întregi de chefali în perioada migrării acestora. Ceva de-a dreptul fascinant! Şi aici este punctul esenţial: dintotdeauna pescarii negri îi cheamă pe delfini cu nişte strigăte, iar aceştia

mână înspre plase bancurile de peşti aurii care încearcă în zadar să scape prin salturi mari deasupra valurilor.

Delfinii pornesc la vânătoare prin apa tulbure scoţând nişte strigăte care, ricoşând prin ecou de trupurile peştilor înnebuniţi de spaimă, se întorc la cetacee, care mână peştii în plasele pescarilor.

Această poveste se repetă de secole şi s-a transmis peste secole ca o legendă; până când omul alb a putut să atingă cu mâna realitatea, ajutat fiind de aparat!

Într-adevăr, nişte oameni de ştiinţă europeni au putut constata – cu ajutorul aparatului de filmat sub apă – că această legendă era o realitate a zilelor noastre. Omul alb poate să înregistreze cu ajutorul aparatelor cele mai perfecte limbajul delfinilor, poate să constate că de fapt creierul acestui prieten de milenii al omului este unul dintre cele mai evoluate din lume, poate chiar să stabilească un raport de informaţii reciproce şi poate să-l dreseze (şi acest lucru este ceva cumplit) să ucidă alţi oameni, privându-l astfel pe

acest minunat partener de pura sa inocenţă.

N-a reuşit, totuşi, să obţină colaborarea amicală – şi pe baze egale – cu delfinul prin mijloace naturale.

Această colaborare – pe care aş îndrăzni s-o definesc drept o adevărată prietenie, dat fiind că animalul îl ajută pe om, dacă este solicitat, cu toată bunăvoinţa şi libera sa alegere şi împarte cu omul roadele excitantei partide de vânătoare – a fost obţinută de omul alb numai cu ajutorul aparatelor.

Acest episod, pe care am ţinut să-l relatez, aduce pe scenă un al treilea protagonist: omul cu pielea neagră, singurul din tre' fiinţele omeneşti în stare să trăiască potrivit legilor naturii; în simbioză cu aceasta şi cu creaturile lumii animale şi vegetale. El este, poate, singurul pământean adevărat: fiul planetei, băştinaşul.

Ce anume li s-a transmis popoarelor negre în legătură cu originea lor?

Potrivit celor spuse de cea mai mare parte a popoarelor indigene africane, primii oameni au

fost creaţi din lut, din lemn, au ieşit din cuiburi de termite, din stânci, din peşteri, s-au ivit din ape, au fost rodiţi de cutare şi cutare pom etc.

Mesageri ai Divinităţii sunt mai întotdeauna: cameleonul, broasca ţestoasă, miriapodul, câinele, oaia; aceştia au misiunea de a-i aduce omului mesajul nemuririi.

Acestora li se opun solii aducători de veşti de moarte, alte animale trăitoare pe pământ şi în apă: iepurele, broasca, şarpele.

Numai la popoarele din grupul C'VT (Asânti, Akan etc.) există o legendă în legătură cu obârşia neamului omenesc potrivit căreia acesta s-ar trage „din nişte oameni coborâţi din cer".

Ceea ce sare numaidecât în ochi este faptul că Divinitatea nu este niciodată asociată cu un animal aparţinând sferei cer-aer: niciodată un vultur-bărbos, o acvilă, o ciocănitoare, un cocoş, care sunt totuşi păsări cât se poate de obişnuite în bogata faună africană.

Aceste animale par să fie apanajul executiv al mitologiilor raselor omeneşti care n-au fost

pomenite aici.

Şi totuşi, de exemplu, deşi au trăit şi ele de la începuturile istoriei omenirii în zonele tropicale şi subtropicale, deci asemănătoare dacă nu identice celor ce caracterizează o mare parte a continentului negru, rasele din partea de sud a continentului asiatic – din Melanezia, Polinezia – din America Centrală şi de Sud păstrează tradiţia originii lor cereşti sau a descendenţei lor din fiinţe omeneşti împerecheate cu fiinţe coborâte din slava cerului.

Prin urmare, mesagerii-simboluri (Totemuri) ale acestei interferenţe cereşti sunt: condorul şi „păsările tunetului”, Quetzal-ul şi şarpele zburător (zmeul), pasărea colibri, acvila, papagalul, liliacul, pasărea emu, lebăda neagră, pelicanul, cioara, dropia, pasărea căcatua, pitulicea, măcăleandrul etc.

În concluzie, cei mai demni reprezentanţi ai lumii aerului fac parte din acest pestriţ olimp păgân care este, totuşi, în mod ciudat de apropiat – cel puţin în ceea ce priveşte strălucirea penelor –

de dimensiunea cerească a altor aripi, acelea ale îngerilor creştini.

CAPITOLUL 14

Lupta cu „întunericul”.

„Ştim că această fiinţă obscură şi supărătoare există cu adevărat şi că tot mai acţionează cu ascunsă viclenie: este duşmanul din umbră care seamănă păcate şi nenorociri în istoria omenirii”.

Sunt cuvintele Papei Paul al VI-lea din discursul rostit la audienţa generală ţinută în ziua de 15 noiembrie 1972.

„Cei şaptezeci şi doi s-au întors plini de bucurie şi au zis: «Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi în Numele Tău». Şi el le-a spus: «Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer»”. Aceste cuvinte ale lui Iisus ne sunt transmise în Evanghelia după Luca (10 – 17,20).

Cine este această Fiinţă ce pare să joace rolul de „alternativă – a lui Dumnezeu?

Luci fier – acesta este numele său de la început – însemnând ad litteram „Purtătorul de Lumină”; acesta este, cel puţin, numele care ne

este transmis de Vulgata, tălmăcit în înţelesul lui din omonimele greceşti şi evreieşti.

Există în povestirea biblică un întreg şir de fapte care, după părerea mea, au fost învăluite cu bună ştiinţă într-o ceaţă densă; nu mă apuc să înşir aici motivele, temeinice fără îndoială, care le-au determinat pe Entităţile însărcinate cu supravegherea planetei Pământ să nu le dea urmaşilor lui Adam cunoaşterea exactă a faptelor; dar vreau, în orice caz, să-mi spun părerea şi să propun o „ipoteză de lucru" acceptabilă, în legătură cu desfăşurarea probabilă a evenimentelor şi cu tot atât de probabile cauze ale acestora.

Lucifer, Arhanghelul prin excelenţă, primul între îngeri, este „Cel ce poartă lumina", „Colonizatorul", am spune noi astăzi, la începuturile erei spaţiale, care, din străfundurile galaxiei ce mişună de aştri luminoşi şi dătători de viaţă, călătoreşte prin spaţiu în căutarea unor planete-mamă favorabile zămislirii şi dezvoltării vieţii.

La marginile Galaxiei noastre, rotindu-se în jurul unei stele de mărime şi importanţă mijlocii (o Stea Galbenă Pitică) şi singura printre vreo zece alte planete surori, aride şi găurite de miliarde de meteoriţi, se află o planetă care beneficiază de atmosferă şi de apă: planeta Terra.

Voi încerca să scot în evidenţă fazele operaţiunii Terra:

— Descoperirea planetei Terra. Posibilitatea de a fi locuită. Existenţa unor băştinaşi.

— Constatarea faptului că există condiţii prielnice unei colonizări spirituale în afara celei materiale.

— Arhanghelul, departe de Centrala Galactică, răspunzător în întregime de Operaţiunea Terra, cade în „Păcatul Trufiei” crezându-se că El este Deus ex Machina.

Îi supune la cea mai oarbă ascultare pe locuitorii băştinaşi ai planetei abia descoperite şi se apucă de o experienţă vizând accelerarea evoluţiei acestora, călcând astfel una din dogmele legii cosmice ale neamestecului.

După câtva timp declanşează semnalul prin care cheamă la ordine a Autorităţii Supreme şi se anunţă hotărârea lui Lucifer de a nu mai executa ordinele Centralei Galactice şi de a continua, în schimb, experienţa ce fusese interzisă.

La comanda trupelor rămase credincioase, este numit un alt Arhanghel care să restabilească ordinea.

Are loc o ciocnire între oştile puterii legale şi cele ale răzvrătiţilor.

O luptă pe viaţă şi pe moarte, în care oştile comandate de Mihail (Cel asemuit lui Dumnezeu) pun pe fugă oştile – mai mari la număr – credincioase lui Lucifer şi le silesc să bată în retragere. Obligându-le să rămână pe planeta Pământ (sau, mai bine zis, în interiorul acesteia) le blochează într-un spaţiu cosmic bine delimitat.

De atunci Lucifer este „Domnul acestei lumi” şi poartă numele de Satana, adică Potrivnic.

RAIUL ŞI CREAREA LUI ADAM

Luându-se act de încălcarea tabuului cosmic privind neamestecul în evoluţia fiecărei planete şi

luându-se în considerare degenerarea acţiunii de „colonizare” a planetei Terra, determinată de răzvrătirea lui Lucifer care, împreună cu ciracii săi, îşi atribuie meritul efectuării transplantului evolutiv la băştinaşii pământeni, s-a hotărât demararea celei de a doua faze a Operaţiunii Terra.

Se alege o zonă vastă, dar limitată, în care mediul înconjurător, cumva îmbogăţit, să ofere cele mai bune condiţii de habitat celor însărcinaţi cu noua experienţă şi având răspunderea rezultatului acesteia.

Crearea unei noi fiinţe extrasă, fiziceşte vorbind, din componentele minerale ale planetei (cu scopul de a-i stabili cel mai bun metabolism, dar care să fie, din punct de vedere fizic şi spiritual, după chipul şi asemănarea Creatorului, este scopul spre care tinde experienţa autorizată şi efectuată de Entitatea Supremă.

Imagine (chip) = forma exterioară; Asemănarea = forma psihică realizată cu aporturile Creatorului, destinată să se identifice

cu Spiritul, adică Esenţa reală a Minţii Supreme.

O dată creat şi realizat prototipul noii Omeniri Terestre, acesta este numit Adam (fiu, aparţinător, derivat din Adamah = Pământ).

Raiul devine întrucâtva „zeama de cultură" în care această fiinţă „programată" va trebui să crească la adăpost de pericole şi de interferenţe.

Această fiinţă, având Chipul şi Asemănarea Creatorului ei, nu va cunoaşte boli de niciun fel (s-a născut într-un mediu imun sau, probabil, sterilizat), trăieşte în armonie cu tot ceea ce a fost creat; este în sintonie cu toate acestea, fiind ea compusă, fizic vorbind, din aceleaşi substanţe care stau la baza structurii fizice a întregii materii vii din Rai.

Adam nu cunoaşte moartea, înţeleasă ca o „descompunere fizică a trupului"; dar poate că îi este hărăzită „trecerea" sau acea fază de tranziţie la o altă dimensiune vitală care, în cazul Fecioarei Maria Mama lui Iisus, Hristosul, se numeşte Dormi tio, adică somn progresiv.

Adam – Cel creat din Pământ – cere sau

capătă o soaţă ce a prins viaţă dintr-o parte a trupului său: pe Eva.

EVA

Această fiinţă de sex opus este creată dintr-o coastă a lui Adam, poate că este rezultatul vreunei experienţe de înaltă Genetică, aceasta dând naştere unui trup viu dintr-o celulă pusă în cultură într-un ţesut osos spongios viu.

Nu putem să ne închipuim cât timp va fi durat experienţa de la începutul ei şi până la obţinerea acelui splendid rezultat; fiinţa extrasă din Adam (primul om) va fi numită de „donator” Oamă. (Hoc nune os exossibus mers, et care de carne mea; haec vocabitur virago, quoniam de viro sumpta est.)

ŞARPELE

Prima pereche de oameni, creată din nimic, trăieşte şi îi este hărăzit să se înmulţească, să zămislească progenituri numeroase.

Pentru aceasta s-a programat ca viaţa sa pământească să dureze multă vreme; şi pentru a face mai lesnicioasă această sporire a

progeniturilor, fiinţa destinată să prelucreze sămânţa bărbătească – Eva – nu va simţi durerea la aducerea pe lume a copiilor săi.

Intervalul de timp dintre actul procreării şi naştere va fi scurt; noul născut va fi mulţumit cu el însuşi, dar cu trecerea anilor Raiul va fi populat cu fiii fiilor fiilor, astfel încât acolo vor convieţui numeroase generaţii şi din „Grădina lui Dumnezeu” se vor răspândi (în chip de progenituri asemănătoare îngerilor) pe toată planeta pentru a o stăpâni.

Infracţiunea lui Lucifer s-a întors împotriva lui; experienţa începută de el a fost repetată şi perfecţionată cu aportul direct al Voinţei Supreme.

Această perspectivă nu-i surâde Arhanghelului Lucifer, Răzvrătitul; el coace un plan şiret şi cât se poate de inteligent în simplitatea lui pentru a se apropia de perechea creată exnovo, la porunca Inteligenţei Supreme.

El hotărăşte ca dintre numeroasele animale ce convieţuiesc în „Grădină” să „ia în stăpânire” unul; şi îl alege pe şarpe.

De ce tocmai pe şarpe?

Este unul dintre animalele puţin arătoase; se mimetizează printre infinitele plante ale Edenului; este cel care, datorită formei sale mlădioase, se poate apropia, mai mult decât ceilalţi, de Adam şi de Eva fără a bate la ochi.

Lucifer „posedă" reptila; o supune voinţei sale, sau „intră" pur şi simplu, în ea, folosind trupul acesteia ca pe un înveliş fizic al propriei sale „esenţe" psihice.

Sau – să admitem – Lucifer creează un adevărat ciborg animal; un super automat perfecţionat în cel mai înalt gradpe care-l dirijează înspre pereche.

Ajunşi aici putem să admitem amândouă posibilităţile: o creaţie tehnologică exnovo a unui animal artificial, sau un ciborg animal.

În orice caz, important este să stabilim faptul că Lucifer reuşeşte în intenţia sa printr-un artificiu ingenios; ingenios prin aceea că nu poate fi bănuit de nimic.

Jivina ciborg se apropie de Eva – singură în

acel moment – şi-i vorbeşte. Spre surprinderea soţiei lui Adam, spune că poate vorbi deoarece a gustat din fructele Pomului Interzis.

Eva se minunează auzind-o vorbind pe o jivină, pentru că animalele din Rai – deşi convieţiesc în bună parte între ele şi cu prima pereche de oameni – nu-şi traduc în cuvinte gândurile şi nici nu gândesc în cuvinte; în afară de aceasta, ştie că dacă Adam şi Ea vor gusta din fructele acelea, vor muri.

Ei îşi vor pierde Nemurirea şi caracteristica acelei stări Dormitio şi, în consecinţă, trupul lor fizic va cunoaşte degenerarea celulară prin îmbătrânire şi descompunerea finală, preludiu al pierderii coeziunii moleculare a trupului.

Şarpele cuvântător o linişteşte: el are darul vorbirii tocmai pentru că a gustat din fructele acelea, şi nu a murit! Şi ce li se va întâmpla lui Adam şi Evei după ce ei vor fi mâncat fructele pomului interzis? Nu vor mai fi nişte fiinţe având chipul şi asemănarea Creatorului, ci egale întru totul cu acesta, care nu le dă voie lor să mănânce

aceste poame de frica de a nu-şi pierde autoritatea şi unicitatea.

Adam nu vrea să încalce ordinea stabilită; dar văzând-o pe Eva mâncând cu hotărâre fructul interzis, atunci – din iubire pentru ea, pentru a nu o pierde, deşi ştie că face rău – mănâncă şi el.

Ambiţia Evei, iubirea lui Adam pentru Eva sunt o liberă alegere care îi izgoneşte din grădina lui Dumnezeu.

Eva – o dată pierdute atributele de progenitură îngerească – va naşte în chinuri, va îmbătrâni şi va muri; Adam va trebui să lupte cu jivinele care populează planeta şi cu forţele dezlănţuite ale naturii din afara Raiului.

Într-adevăr coexistenţa paşnică cu animalele şi cu natura este cu putinţă numai în interiorul zonei controlate.

La poarta „Grădinii lui Dumnezeu” stă de pază un înger care-şi roteşte o sabie de foc.

Luci fier poate să fie mulţumit; experienţa având drept scop repopularea planetei cu o rasă creată ad hoc a dat greş.

El poate să se dedice activităţii de organizare a domeniului său de la marginile Galaxiei, de la hotarele imensului spaţiu sideral.

Planeta este baza ce controlează cel puţin una din ieşirile sau intrările din şi în Galaxia însăşi, trecere obligatorie pentru navigaţia spaţială; oază cu vegetaţie luxuriantă într-un deşert presărat cu corpuri cereşti fără de viaţă.

Omenirea băştinaşă şi cea care descinde din perechea izgonită se înmulţesc dând naştere unor popoare şi naţiuni care adesea se luptă între ele şi se nimicesc în mod inexorabil.

Sentimente de ură, de lăcomie, de bestialitate se dezlănţuie în valuri ce cuprind toate zonele populate ale planetei, învăluind-o într-o aureolă tulbure şi negativă care, totuşi, le dau vigoare şi hrană spirituală lui Lucifer şi Entităţilor ce-i sunt credincioase.

Marele Vampir culege roadele din ce în ce mai bogate, roadele unei desperări şi a nimicirii psihice a unei omeniri lipsite de un punct de referinţă moral şi spiritual.

Uriaşele energii eliberate de masele de oameni care gândesc şi acţionează în mod negativ îl susţin şi-i dau tot mai multă putere; acea putere care îi va permite într-o bună zi să pornească la contraofensivă împotriva Autorităţii Supreme.

Dar forţele leale – care intervin încă de la prima generaţie adamiţică pentru a influenţa în mod pozitiv mintea şi inima urmaşilor lui Adam – întreprind o acţiune de limitare şi de tulburare constantă.

Dintre primii doi copii ai cuplului, Abel este cel care seamănă cel mai mult cu tatăl său; simte în adâncul fiinţei sale nostalgia acută a stării originare de bunăvoinţă, de iertare.

În schimb, Cain nu simte deloc această nostalgie; ba chiar îi poartă pică fratelui său pentru legăturile pe care acesta le are cu Entitatea Superioară – sau Entităţile Superioare – şi îl asasinează. Moartea – aşa cum se preciza în interdicţia din Rai – se manifestă în toată realitatea sa tulburătoare, iar Adam şi Eva sunt cuprinşi de o durere cumplită, de neimaginat.

Fratricidul tulbură până şi Mintea Supremă care, pentru prima oară de la izgonirea din Rai, intervine direct, cerând socoteală pentru crimă.

Cain se îndepărtează de pământul de obârşie şi se stabileşte undeva la est de Eden, amestecându-se cu celelalte fiinţe care populează Pământul; de acum este una dintre ele.

Şi de data aceasta încercarea de a transplanta o legătură între Creator şi fiinţele cărora le-a dat naştere pare să fie sortită eşecului; jertfele făcute de Abel nu vor mai dovedi dorinţa omului de a-şi regăsi condiţia iniţială, aceea de „fiu al lui Dumnezeu”.

Începe să se pregătească atunci o nouă şi definitivă intervenţie, care însă va fi săvârşită în timp îndelungat, fără a lăsa nimic întâmplării.

Eva naşte un alt copil: Set; după toate probabilităţile, Set se stabileşte în apropierea Raiului, în teritoriul cuprins între fluviile Tigru şi Eufrat.

Deşi îşi duc viaţa între populaţii descendente din băştinaşii preadamitici, urmaşii lui Set trăiesc

cu amintirea ce le-a fost lăsată de strămoşii lor, cei din „Grădina lui Dumnezeu”; într-adevăr, Geneza ne transmite, în puţine cuvinte, că îndată ce Set a avut primul fiu, Enos, „a început să invoce numele lui Iahve”.

Urmaşii săi au păstrat şi au aprofundat cultul pentru Entitatea Creatoare şi mulţi dintre ei au fost în mod deosebit înzestraţi cu harul prezicerii şi cu caracteristici e.s.p. (percepţie extrasenzorială).

Enoc „a mers” (adică a trăit) alături de Dumnezeu; ba chiar, aşa cum insistă Geneza: „a mers în mod statornic” alături de Dumnezeu şi a dispărut, de fapt Dumnezeu l-a luat cu el, şi după Enoc mai sunt pomeniţi Matusalem, Lamec, Noe.

În legătură cu Noe, tatăl său (Lamec) a prezis: „El ne va alina durerea şi supărarea şi va face să dispară oboseala muncii (trudei) mâinilor noastre din pricina pământului blestemat de Iahve.

Noe a avut trei copii: Sem, Cam, Iafet; „Setiţii” (urrpaşii lui Set) păstrează deci iubirea şi cultul pentru Iahve – Dumnezeul Creator al lui

Adam şi al Evei.

Este o dată foarte importantă deoarece aceste evenimente formează platforma unei acţiuni de amploare şi cu un timp de desfăşurare foarte lung, care, printr-o selecţie genetică foarte severă, va duce la generarea omului nou.

Dintr-o fiinţă de sex feminin fără pecetea păcatului strămoşilor şi, deci, de condiţie îngerească, se va naşte Cel ce va fi numit „Noul Adam”; el va fi, aşadar; născut şi nu creat din însăşi substanţa Părintelui său.

Între timp se petrece un lucru, probabil neaşteptat, care ameninţă să compromită planul de eliberare a omului „setit” din condiţia de izgonit din „Grădină” – locul de naştere al străbunilor săi.

Descendenţa lui Cain, precum şi cea a omului preadamitic, a sporit peste măsură şi este cunoscută ca fiind aceea a „fiilor oamenilor”; descendenţa din Set se autodefineşte ca fiind cea a: „fiilor lui Dumnezeu”.

Fiii lui Dumnezeu, „văzând ei că fiicele

oamenilor erau frumoase, şi-au luat dintre acestea de soţii pe cele pe care le-au vrut”; lahve comentează cu amărăciune: „Spiritul meu nu va rămâne veşnic în om, pentru că el nu este altceva decât carne (materie!)”, şi ia hotărârea de a-i elimina în mod drastic, fără milă, pe toţi cei care au renunţat la „descendenţa din Dumnezeu”, precum şi la roadele unirii lor şi – o dată pentru totdeauna – pe toate fiinţele coborâte din Cain şi din băştinaşii preadamitici, rod, aceştia din urmă, a ilegalei „intervenţii” a lui Luci fier.

O hotărâre cumplită şi întrucâtva inadmisibilă este privită prin prisma omului de astăzi; dar – să nu uităm acest lucru – noi am fost mântuiţi prin sacrificiul de sânge al lui Iisus, şi Hristos (cel uns, cel ales) este de acum transplantat în psihicul şi în spiritul nostru.

Iubirea Lui pentru noi este în noi şi El ne face să ne înfiorăm în faţa unor condamnări şi holocausturi atât de înspăimântătoare.

După potop se stabilesc drepturi şi obligaţii, dar pentru a se evita din nou Cain (lăsat în viaţă,

în ciuda fratricidului comis), supravieţuitorii potopului sunt mustraţi cu severitate: „Să nu mâncaţi carne cu sângele lui; să fiţi convinşi că Eu voi cere socoteală pentru sângele vostru care este viaţa voastră, a fiecărei vieţuitoare (adică şi a lui Luci fier şi a îngerilor săi), aşa cum le-o voi cere şi omului străin sau celui apropiat. Cel ce va vărsa sânge omenesc va avea aceeaşi soartă: i se va vărsa şi lui sângele, tot de mână omenească; pentru că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu… şi Iahve adaugă: „Mergeţi, Eu voi stabili alianţa cu voi şi cu urmaşii voştri…”

Din acest moment se face simţită prezenţa lui Iahve, mai întâi în mod discret, apoi din ce în ce mai puternică şi condiţionată începând cu Avraam.

Dumnezeu urmăreşte, conduce, pretinde ascultare prin intermediul Trimişilor săi până acolo încât să meargă cu poporul Său condus de Moise.

O dată încălcată de Lucifer legea neamestecului cosmic, Dumnezeu ia cu hotărâre

calea simbiozei permanente cu oamenii ce au fost creaţi de El.

Satana = Potrivnicul nu renunţă la planurile sale şi dezlănţuie în mod continuu împotriva poporului ales atacuri masive ale unor popoare vecine său îndepărtate şi inspiră cele mai crude persecuţii împotriva comunităţii Iahviste; dar Dumnezeul Evreilor păşeşte alături de poporul Său şi săvârşeşte minuni, acele minuni care pentru poporul ales sunt de atunci garanţia prezenţei Sale reale şi care îi vor înspăimânta pe duşmani şi-i vor deruta pe persecutori.

Stăpân pe viaţă şi, mai ales, după moartea fizică, Dumnezeu va îngădui jertfirea a nenumărate vieţi omeneşti; dar îi va face să se prăbuşească din înălţimea trufiei şi a puterii lor pe duşmanii poporului pe care El şi l-a ales.

Între timp programul de selecţie genetică este continuat cu hotărâre şi, prezentându-se condiţiile cele mai bune pentru transplantul efectuat de Entitatea Supremă pe omenirea terestră, este concepută o viaţă Divină într-un trup omenesc.

Miriam (Maria) Fecioara, acceptă să devină Mama Omului Nou: „Iat-o pe slujnica lui Dumnezeu, zămisleasc㠄-se în mine potrivit spusei tale”.

Lui Iosif, soţul Mariei (Miriam), îi apare în vis îngerul şi-i aduce aminte: „Iată că Fecioara va zămisli şi va naşte un fiu, şi i se va pune numele de Emanoil, care înseamnă: cu noi este Dumnezeu”.

În schimb Arhanghelul Gavriil îi spune Mariei (Miriam): „Nu te teme… şi vei purta în pântecele tău şi vei aduce pe lume un fiu căruia îi vei pune numele de Iisus = Iahve este mântuire

Luci fier – de acum Satana, adică Potrivnicul – încearcă să lupte împotriva lui Iisus = Emanoil, încă de la naşterea acestuia, dovadă vie a intervenţiei hotărâtoare a lui Iahve întru mântuirea omenirii; îi sugerează lui Irod să-l elimine prin asasinat; nu reuşeşte, aşa că-l pândeşte pe Noul Adam pentru a-l poseda psihic şi a-l face discipolul lui.

De data aceasta Arhanghelul Răzvrătit nu se

mai ascunde; apare drept ceea ce este El: Stăpânul acestei lumi.

Este o stăpânire pe care este dispus s-o împartă schimbând-o pe un singur act de adorare din partea Fiului lui Dumnezeu.

Îl ispiteşte de două ori pe //mv cerându-i o dovadă a acestei „filiaţii”: „Dacă eşti cu adevărat fiul lui Dumnezeu…11 începe el în mod viclean; dar Iisus ştie că este şi, după ce l-a pus în încurcătură prin răspunsurile sale, îl îndepărtează definitiv, supunându-i: „Piei, Satano, pentru că aşa stă scris: îl vei cinsti pe Domnul Dumnezeul tău şi numai Lui i te vei închina! 1.

Noul Adam, „zămislit” de Iahve într-o femeie pământeană şi adus pe lume de aceasta în întruchipare de pământean, a trecut cu bine examenul: „şi atunci Diavolul l-a lăsat în pace şi au venit îngerii şi l-au slujit!

Îngerii aceştia ascultă de poruncile lui Iahve pentru a-l sluji pe Noul Adam, creat nu ca primul Adam, ci „generat” din însăşi substanţa Sa şi deci realmente Fiul Său dar în acelaşi timp El însuşi.

Lucifer-Satana ştie acest lucru, şi deşi îl ispiteşte pe Iisus pentru a doua oară, nu poate să nu recunoască faptul că: „Stă scris cum că (Dumnezeu) le va porunci îngerilor Săi să te ia în mâinile lor pentru ca piciorul tău să nu se poticnească în pietre”.

Spiritul care-l dusese pe Iisus în pustiu îl îndeamnă să se întoarcă în Galileea; Omul Nou a trecut cu bine examenul, şi este pentru prima oară când, de la zilele creaţiei, o fiinţă omenească rezistă acţiunii lui Lucifer şi-l învinge prin părăsirea tronului de către acesta – eternul ispititor al Omenirii.

Îngerii continuă să-l însoţească, cu devoţiune, pe Iisus, acelaşi Iisus pe care ei îl anunţaseră umililor păstori şi Magilor din Răsărit; Fiul lui Dumnezeu Cel Viu îşi începe viaţa publică prin minuni şi mai ales – să nu uităm acest lucru – printr-o luptă înverşunată cu Satana şi cu Demonii, discipoli ai acestuia.

Puterea pe care o are asupra Spiritelor Necurate o transmite şi discipolilor săi, punând în

acest fel bazele unei organizaţii menită să crească în timp şi în spaţiu, încât să cucerească până la urmă întregul Pământ.

Planul privind mântuirea acestei planete prevede propovăduirea „ştirii celei bune”, sau a „mesajului binelui” (euanghelos), care înseamnă o luptă activă, îndârjită, fără milă, dusă împotriva lui Lucifer şi ale infinitelor creaturi îngereşti care au ţinut să-l urmeze în răzvrătirea sa.

Cel ce crede, trăieşte şi acţionează în numele lui Iisus Hristosul, acela are putere asupra forţelor Diavolului, dar şi cel ce luptă împotriva Demonilor în numele lui Iisus are sorţi de izbândă în încercarea sa, deşi nu aparţine ierarhiei stabilite de Fiul lui Dumnezeu. Într-adevăr, apostolului Ioan – mirat şi scandalizat de a fi văzut un „om oarecare” ce-i gonea pe demoni în numele lui Iisus – însuşi Iisus îi spune: „Să nu-l opriţi, căci nimeni din cei care vor face minuni în Numele Meu şi să mă poată grăi nu vor putea curând să mă grăiască de rău, căci cine nu-i împotriva noastră, acela este cu noi”. (Marcu, 9/38 – 40; Luca, 9/49 – 50.)

Îngerii lui Dumnezeu îşi intensifică prezenţele în timpul vieţii în public a lui Iisus; fenomene care nu se mai repetau de pe vremea lui Moise revin în actualitate; se întorc „norii” în timpul botezului lui Iisus-Emanoil-Hristos, în timpul Schimbării Sale la faţă, în momentul „pogorârii Sfântului Duh” asupra Apostolilor, în momentul înălţării la cer a Celui înviat.

(Pogorârea Sfântului Duh – „sub o înfăţişare ca de porumbiţă” – la botezul lui Iisus este întrucâtva comparabilă cu apariţia „porumbiţelor” deasupra bisericii din Seitum.)

Elementele naturii se supun ca pe vremurile lui Moise, Ilie, Elizeu; dar, în timp ce aceştia porunceau în „Numele lui Dumnezeu”, Iisus dă porunci El însuşi în mod direct; spre deosebire de Moise, Ilie, Elizeu şi de Profeţii care sunt uneltele lui Iahve şi se consideră ca atare, Iisus – El însuşi Iahve – acţionează pe cont propriu hotărând cum anume şi când să-şi dovedească puterea Sa asupra forţelor Cerului şi Pământului.

„Ilsus-Emanoil-Dumnezeu este cu noi” – e

prototipul Omului Viitorului şi considerându-i pe toţi oamenii drept fraţii Săi le arată acestora, în mod clar, modul de constituire a acestei noi şi definitive Omeniri.

Spune, într-adevăr; „Eu sunt Calea”, arătând prin imitaţia Sa necondiţionată singurul mod de a participa la gradul Său existenţial.

Transsubstanţierea = transformarea, trecerea dincolo a substanţei terestre;

Corpul Glorios – ţinta omului terestru.

Şi Iisus oferă modalitatea de a se ajunge la acest stadiu final trecând printr-un salt peste numeroasele etape ale evoluţiei naturale.

Cu alte cuvinte, unor nepermise interferenţe şi accelerări ale evoluţiei cosmice susţinute de Luci fier li se opune o şi mai – accelerată interferenţă a Creatorului care intervine în mod direct printr-un Om – proiecţie tridimensională a esenţei Sale ultradimensionale; supuşeniei lui Lucifer şi identificării cu acesta îi opune filiaţia şi identificarea cu El însuşi.

Lupta dintre „Maimuţa lui Dumnezeu” şi

Creatorul său se va prelungi până la intervenţia finală a Omului-Dumnezeu care-i va judeca pe toţi locuitorii planetei, morţi sau vii, în clipa venirii Sale şi-l va pune în mare încurcătură pe Sat an, Potrivnicul, a cărui putere va fi în mod irevocabil anihilată.

Iar după aceea… după aceea alte ceruri şi alte pământuri pentru planetă, şi Ierusalimul Ceresc pentru aleşii Judecăţii de Apoi, pentru Poporul pe care şi l-a Ales Dumnezeu.

Dar mai înainte de sfârşitul acestei lupte tenace în care Satan va fi înfrânt, acesta va mai avea o şansă; i se va îngădui să pună la încercare în mod serios Biserica lui Hristos şi să împrăştie turma Păstorului, să stăpânească – dacă va fi cu putinţă

— Întreaga Omenire mântuită prin sângele Duşmanului său veşnic: Iisus.

Va fi epoca întunericului; probabil că suntem pe cale de a intra în ea.

CAPITOLUL 15

Marea schimbare

„Iar în ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, apune-voi soarele în miezul zilei şi voi întuneca pământul în zi luminoasă/1 (Amos, Cap. VIII, 9.)

„Îndată după strâmtorarea din zilele acelea, Soarele se va întuneca şi Luna nu-şi va mai da lumina sa, şi stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor se vor clătina. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, şi atunci vor plânge toate seminţiile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă mare. Şi va trimite pe îngerii Săi în glas de trâmbiţă răsunătoare şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor”.

Cum să interpretezi aceste cuvinte care par să fie cu adevărat (aşa cum vor să dovedească, în genere, comentatorii din trecut şi din prezent ai Evangheliei) o figuraţie alegorică pentru a „vesti măreţia şi slava cu care va veni Fiul Omului pentru a judeca lumea”? (Evanghelia după Matei, Cap. XXIX, 29,30,31; Marcu, Cap. XIII, 26,27; Luca, Cap. XXI, 27.)

Sunt sute de ani de când aceste cuvinte explicite ale lui Iisus ne chinuiesc, împreună cu alte fraze mai mult sau mai puţin asemănătoare care vorbesc despre sfârşitul vremurilor şi despre ceea ce se va întâmpla mai înainte de acest sfârşit. Am vrut să încercăm să aplicăm ad litteram profeţiile lui Hristos şi ceea ce ar putea realmente să se întâmple dacă ar fi să ne luăm după cele declarate de unii oameni de ştiinţă.

Pare un lucru confirmat acela că planeta Pământ se apropie de o situaţie critică datorată unor cauze de mecanică cerească. La starea critică a acestei situaţii contribuie diferite componente. Încercăm să le înşirăm în ordine:

1) Pământul se apropie de sfârşitul unei ere caracterizate de poziţia axei sale. Această axă – aşa cum s-a descoperit recent

— Este în continuă deviere şi ceea ce este adevărat e că de puţin timp s-a stabilit locul în care trebuia să se afle în trecut polul magnetic Sud: şi anume, în deşertul Sahara, în care, din conformaţia unor cristale şi din orientarea lor, s-a

putut dovedi cu siguranţă poziţia mai mult sau mai puţin exactă a polului magnetic într-un trecut nu chiar atât de îndepărtat.

Era mai sus menţionată pare să fi durat aproximativ 1.000.000 de ani.

Dar în timpul ultimelor zece milenii care preced începutul proximei perioade de un milion de ani se înregistrează nişte fenomene de oscilare regulată, urmate de o stabilizare a scoarţei terestre (ca urmare a cutremurelor, erupţiilor vulcanice, prăbuşirilor de teren, înălţării fundului marin etc, etc.). Toate acestea se întâmplă, fireşte, în mod treptat dar cu accentuarea frecvenţei fenomenelor până la a se ajunge la o situaţie nereală de stabilitate care precede marea schimbare.

La momentul X, adică după trecerea milionului de ani, planeta se va aşeza definitiv în noua poziţie din spaţiu; poziţie care dă naştere unor fenomene imediate şi colaterale descrise, după părerea mea, cu mare precizie în Evangheliile după Matei, Marcu şi Luca.

Planeta, care, aşa cum ştim de acum, nu este perfect sferică, ci are mai curând o formă de pară aproape sferică, se răstoarnă, îşi schimbă poziţia; prin urmare, acolo unde era ziuă, peste emisferă se va lăsa întunericul; iar acolo unde era noapte, Luna va dispărea în mod violent de pe cer pentru a face loc zilei, sau – cu o mai mare probabilitate – ea va fi acoperită de conul de umbră al planetei; ceea ce va provoca o eclipsă totală a satelitului.

Stelele (relativ fixe faţă de sistemul nostru solar şi cu atât mai mult faţă de pământul nostru) vor da impresia că se prăbuşesc din cer.

Acest fenomen, descris în mod minunat, dacă ne gândim că din acelaşi motiv – deşi într-un timp mai lung – Soarele pare să călătorească de la răsăritul său şi până la asfinţit pe cerul nostru terestru.

Coloanele cerului se vor zdruncina… Anticii îşi închipuiau cerul ca pe o cupolă semisferică susţinută, în mod evident, de coloane. Aşadar, acestei puternice zgâlţâieli a cupolei cereşti trebuie să-i corespundă – potrivit logicei relaţii de

cauză-efect

— Clătinarea coloanelor ce susţin structura cosmică.

2) „Atunci se va arăta pe Cer semnul Firului Omului…” Un miraculos, misterios, neobişnuit fenomen cosmic de refracţie atmosferică, un fel de aurora boreală de dimensiuni uriaşe va urma deplasării polului magnetic; şi acesta va fi semnul întoarcerii lui Hristos.

Supravieţuitorii acestui cataclism de proporţii cosmice vor fi atât de înspăimântaţi încât vor ţipa ca din gură de şarpe şi vor fi strânşi ca în nişte cleşti de zbuciumul şi pierderea de sine ce le vor simţi în faţa acestui necunoscut ce-i va ameninţa şi vor implora ajutorul şi mila voinţei supreme care cârmuieşte destinele cosmice.

3) Şi în cele din urmă pe norii cerului va veni Fiul Omului. „Îl vor vedea venind, cum spune Evanghelistul. Va veni cu putere şi cu o mare slavă. Şi-i va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa lor răsunătoare…”

Revine aici acest fenomen acustic atât de

deosebit şi care în alte împrejurări este descris ca un „zumzet al unui roi de albine”, „foşnet de frunze bătute de vânt” „jusur al mai multor ape”, o „trâmbiţă răsunătoare”…

Trâmbiţa (trompeta), acest instrument atât de obişnuit astăzi şi având cele mai diferite forme, în vremurile antice şi mai ales în cele biblice avea o formă bine precizată şi un sunet deosebit. Ca să fim mai bine înţeleşi să luăm ca exemplu modelul care se foloseşte şi în zilele noastre în timpul tradiţionalei curse de cai (Palio) de la Siena.

Instrumentele de suflat cunoscute cu numele de chiarine (un fel de trompete), caracterizate prin sunetele lor puternice şi clare, sunt, ca şi în vremurile antice, nişte instrumente tubulare oarecum largi care scot un sunet prelungit ce poate atinge tonuri înalte dacă se suflă în ele „tare”, adică din toată puterea plămânilor.

Aşadar acest sunet de trompetă „în care se suflă tare”, din plămâni îngereşti, aminteşte mult de acel sunet îngrijorător şi irezistibil scos de sirenele ambulanţelor noastre. Aceşti îngeri îi vor

aduna pe aleşii din cele patru zări ale Pământului: în vechime cele patru zări indicau cele patru direcţii din care suflau principalele vânturi care foloseau la navigaţie şi care, de aceea, legau, practic, toate colţurile pământului pe atunci necunoscute. Acestea sunt: Vântul rece (Borea din Nord), Zefirul (din Vest), Espero (dinspre Apus şi Miazăzi-Apus), Noto (Austru, din Sud).

„Deplasându-se de la o margine a cerului la cealaltă margine…”

Adică zburând prin toată atmosfera care înconjoară circumferinţa planetei.

În sfârşit, să redăm aici cuvintele pe care Evanghelistul Luca ni le transmite, aşa cum au ieşit ele din gura lui Iisus. (De notat aici că Luca este un scrupulos slujitor al adevărului şi opera sa începe cu un prolog care este o declaraţie oficială de angajare serioasă în calitate de cercetător al surselor originale de informare.) Iisus spune: „Şi vor fi semne în Soare, în Lună şi în stele, iar pe Pământ frică mare în popoare cu nedumerire, muget de mare şi de valuri; şi oamenii vor muri de

groaza aşteptării celor ce au să vină asupra lumii, căci puterile cerurilor se vor clătina; şi atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori cu putere şi slavă multă". (Luca, Cap. XXI, 25,26,27.)

Numai dacă... Numai dacă anumite informaţii pe care unii dintre cei „contactaţi" de către extratereştri le-au comunicat în mai multe rânduri prin intermediul canalelor editoriale şi presei zilnice nu sunt reale, şi exacte.

Ce ne spun extratereştrii?

... în curând un alt Soare va intra în sistemul nostru solar şi noi (informatorul extraterestru aparţine, în mod evident, sistemului nostru – n.a.) vom fi fericiţi că vom avea un sistem solar binar. Acesta este, efectiv, unul dintre motivele pentru care întâlnirea noastră are loc; altul este acela de a vă pune în gardă în legătură cu pericolele la care sunteţi expuşi odată cu sosirea erei atomice. Acesta (al doilea Soare – n.a.) este un corp ceresc de proporţii monstruoase care peste puţin timp va deveni vizibil în direcţia constelaţiei Racului.

Oricum, el nu va emite nicio lumină, pentru că

lumina Soarelui devine intensă numai atunci când acesta intră într-un câmp magnetic secundar, aşa ca sistemul nostru solar. El deformează spaţiul din jurul lui şi creează nişte curenţi care-i dau strălucire. Dacă ar deveni strălucitor mai înainte, lumina sa ar da naştere unei forţe de respingere şi ar fi deviat de la orbita sa. Lipsit fiind de luminozitate, el este supus presiunii Soarelui nostru, dar însuşi impulsul lui îi va asigura intrarea în sistemul nostru.

Se va vedea mai întâi ca o lumină roşcată; mai târziu, întorcându-se, va avea o lumină albastră. O dată ajuns în sfera marilor corpuri planetare, va întâlni forţa de respingere a Soarelui, dar va avea atunci în spatele său şi greutatea unor mari corpuri cereşti (planetele mai mari – n.a.), care vor reacţiona cu o forţă de respingere a lui în direcţia opusă. Forţa de respingere a planetelor din spate îndepărtează lumina de el şi masa lui mare îl va sili pe Soarele actual să se deplaseze mai departe de centrul magnetic al sistemului nostru.

Atunci cei doi sori se vor stabili în noile lor orbite, cel cu masa mai mare şi cu strălucirea mai mică rămânând mai aproape de centru.

Doi sori în sistemul solar vor crea probleme grele. Se vor modifica orbitele tuturor plantelor. Mercur se va deplasa în spaţiul dintre actualele orbite ale lui Venus şi ale Pământului.

Venus se va muta într-o poziţie aflată între actualele orbite ale planetelor Pământ şi Marte.

Pământul va resimţi efectele mai înainte ca noul Soare să se aşeze în orbita sa definitivă. Cum luminozitatea acestui corp ceresc va creşte, presiunea exercitată de lumina sa va provoca ieşirea Lunii din propria-i orbită, şi satelitul se va aşeza într-o poziţie care-l va transforma într-o planetă. În această deplasare a sa, Luna va lua cu ea şi o parte din masa eterică a Pământului, ceea ce-i va asigura o mişcare stabilizată.

Pământul, la rândul lui, sub presiunea celor doi sori, va fi deplasat în zona ocupată acum de planetoizi. În scurt timp se va înregistra o deplasare generală a tuturor corpurilor cereşti

aparţinând sistemului nostru.

Planeta Pluton va fi proiectată în afara sistemului nostru solar şi va hoinări prin spaţiu până ce va găsi vreun nou cer... După care totul va reveni la normal şi noi vom avea un nou cer pe care să călătorim, iar voi veţi avea un Pământ nou...

La logica şi îngrijorata întrebare în legătură cu când anume se vor întâmpla toate cele mai sus menţionate, urmează un răspuns care ne pune pe gânduri, ne face să meditǎm:

„Acestea se vor întâmpla foarte curând, spre sfârşitul acestui secol şi Pământul va intra în noul mileniu cu o nouă sursă de lumină şi multă lume va dispărea pentru totdeauna de pe faţa Pământului; dar va rămâne o comunitate restrânsă care va asculta de poruncile lui Dumnezeu şi nu va mai fi suferinţă pe lume... Soarele care trebuie să vină va fi numit «Soarele dreptăţii» şi apariţia sa pe ceruri va fi semnalul care va da de veste Omenirii despre venirea FIINŢEI care va străluci mai mult chiar decât însuşi Soarele (My contact

with flying saucers[5], Cap. 2, pp. 52,53,55; Dino Kraspedon – Neville Spearman Editore, London.)

Am ţinut să amintesc aici toate acestea şi din dorinţa de a răspunde, în parte, obişnuitelor întrebări care-mi sunt adresate de mai bine de două decenii cu arogantă insistenţă: „De ce nu aterizează; de ce nu iau legătura cu noi?”

Aş putea să răspund, în mod categoric, că non licet; adică nu le este permis nici măcar extratereştrilor celor mai evoluaţi să se amestece în zbuciumatele şi haoticele treburi omeneşti. Şi asta din motive foarte evidente: evoluţia omenească trebuie să-şi urmeze chinuitul său curs natural în anevoioasa recuperare a unei condiţii primordiale pierdute în urma unui amestec din afară şi a abandonării în mod deliberat a acestei condiţii.

Acesta este păcatul care stă la baza tridimensionalităţii noastre. Din nişte creaturi aproape îngereşti am coborât la condiţia de vieţuitoare ce pot fi atacate de moartea fizică a

5 Contactul meu cu farfuriile zburătoare (engl.).

trupului nostru sortit încă de la naştere descompunerii. Poate că vom fi fost înzestraţi cu o natură diferită, susceptibilă transformării, fără a mai trece prin inevitabila întrerupere a vieţii tridimensionale, într-o altă tridimensionalitate superioară care s-o completeze şi s-o înalţe pe cea precedentă.

Această condiţie de supraom este lesne de dedus din cuvintele din Biblie care se referă la ea:

„… Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci; pentru că în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit”.

Şi mai încolo se spune:

Atunci şarpele zise către femeie: «Nu, nu veţi muri! Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul» „.

Şi, în sfârşit, din gura lui Dumnezeu ies – ca o confirmare definitivă a tuturor celor citate până acum – Următoarele cuvinte:

„… Şi a zis Domnul Dumnezeu: «Iată Adam s-a făcut ca unul din Noi (să ia act cititorul de acest

Noi – n.a.), cunoscând binele şi răul. Şi acum nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia roade din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci!... Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma raiului celui din Eden şi a pus Heruvimi şi sabie de flacără vâlvăitoare să păzească drumul către pomul vieţii»". (Geneza (Facerea), Cap. II, 17; Cap. III, 4,5; Cap. III, 22,23,24.)

Aşadat: Non licet.

Cu toate acestea, extratereştrii fac ceva, cum am spune noi astăzi, mergând pe marginea prăpastiei: intervin atât cât este necesar pentru a accelera procesul evolutiv al omului; în sens larg, firește, obişnuindu-l cu prezenţa lor, contactându-l la toate nivelurile sociale, făcându-şi simţită prezenţa cu o constanţă metodică în locurile zbuciumate de holocaustul fratricid, controlând şi făcând să dea greş – cu o crudă imparţialitate – exploatările ştiinţifico-militare ale superputerilor terestre.

Cum să le explici scepticilor şi superficialilor interlocutori cum că ei au fost dintotdeauna

asistaţi în evoluţia lor, că începând cu ultimii treizeci de ani sunt controlaţi de inteligenţe extraterestre?

Cum să le explici acestora că pentru a stabili un contact cu oricine ar fi nevoie de cel puţin un subiect comun?

Tehnologia? Prin însuşi faptul de a accepta existenţa lor orice comentariu este de prisos ipso facto. Tehnologia lor, care a rezolvat deja – probabil de secole – problemele călătoriilor spaţiale este atât de avansată faţă de a noastră – şi merge pe cu totul alte căi – încât nu se poate opri pentru a băga în seamă cuceririle noastre ştiinţifice.

Şi dacă – aşa cum pare să fie sigur – trebuie să excludem posibilitatea apartenenţei lor la sistemul nostru solar, tehnologia lor a învins obstacolul inimaginabilelor distanţe cosmice galactice sau intergalactice prin luarea în stăpânire – un lucru pentru noi încă în fază de proiect – a spaţio-timpului.

Cunoştinţele lor foarte avansate în ceea ce

priveşte structura cosmosului şi a universurilor sale, probabil că le permit să întreprindă călătorii cu o viteză mai mare decât cea luminii, cu cuvenita translaţie dimensională, care nouă, pământenilor, ni s-ar părea a fi instantanee. Putem să ne imaginăm, aşadar, că bagajul lor ştiinţific este raportat la această cucerire a spaţiului, drept pentru care tehnologia noastră ar risca să fie încorporată şi anulată în momentul contactului.

„Peştele cel mare îl înghite pe cel mic”; în acest proverb popular se află experienţa milenară a unei realităţi care nu va dispărea niciodată.

Drept pentru care: o civilizaţie care consideră – în mod subiectiv – că se află printre cele mai perfecte, atunci când vine în contact cu o altă civilizaţie mai avansată din punct de vedere tehnologic îşi încetează, în mod obiectiv, existenţa. Istoria omenirii este plină de asemenea exemple.

În afara motivelor mai sus amintite, dacă ar fi să împărţim omenirea terestră în două părţi, una rămasă la starea naturală şi cealaltă avansată din punct de vedere tehnologic, viziunea de ansamblu

care rezultă este, în mod hotărât, una deprimantă.

Popoarele naturale (cărora printr-o accepţie comună li se spune, în mod nepotrivit, sălbatice) trăiesc, poate, potrivit legilor naturii, dar nu au o viziune activă a existenţei. Nu sunt, ca să spunem aşa, angajate în opera de transformare a lumii înconjurătoare, nici în aceea de a crea un modus vivendii care să le îndepărteze de necesităţile biologice cele mai stringente. Ele au, cu siguranţă, o lume spirituală mai mult sau mai puţin definită, dar nu străbat cu gândul în domeniul nesfârşit al problematicii filosofice şi ştiinţifice.

Poate că încă nu a apărut în dicţionarul lor un cuvânt mic dar foarte important; acel cuvânt ce a fost resortul care a pus în mişcare mecanismul cercetării şi cunoaşterii: cuvântul de ce.

Cealaltă parte a omenirii terestre, aceea pe care o numim „avansată din punct de vedere tehnologic”, este în realitate numai parţial aşa; dar cuceririle tehnologice ale unor puţini au fost instrumentalizate de nişte grupuri de putere economică şi politică ce fac cunoscute maselor

aplicaţiile practice ale descoperirilor.

Conţinutul teoretic al acestor descoperiri este ignorat în mod voit deoarece cunoaşterea generalizată a problematicii respective ar duce, cu siguranţă, ca printr-o imprevizibilă reacţie în lanţ, la critica structurilor care susţin societatea noastră.

Începe să troneze, aşadar, acel fenomen paroxistic de tristă notorietate, acel „consumism”.

Unele descoperiri sunt în acest fel instrumentate şi încetinite în timp cu scopul de a se trage din ele cel mai mare profit cu putinţă; în schimb, altele sunt folosite de Putere, care le transformă în diabolice instrumente de coerciţie şi de distrugere.

Între cele două părţi diametral opuse este pe cale să se afirme o parte a omenirii care încearcă să refacă handicapul milenar, ignorând, în mod voit, prăpastia socială şi tehnologică ce o desparte de societăţile mai avansate, încorporând fără niciun criteriu aspectele cele mai ţipătoare ale civilizaţiilor de conr sum, dar refuzând în acelaşi

timp conţinuturile de bază ale acestora, pentru că sunt de neînţeles.

Vreau să mă refer, adică, la acele problematici sociale şi filosofice de care am amintit mai înainte. Astfel încât este pe cale de a se constitui – în viitorul imediat – o societate omenească ce nu va fi pregătită să stăpânească cererile ştiinţei; şi ştiinţa va fi apanajul unei minorităţi de elită, care nu ştim cât timp va putea rezista ispitei de a domina miliardele de fiinţe omeneşti dependente de maşini.

De altfel istoria omenirii nu este altceva decât o înşiruire monotonă de violenţe, samavolnicii, de holocausturi sângeroase în numele unor dreptăţi de cele mai multe ori subiective, de corupţie, de contaminare, de ipocrizie.

În asemenea grad, încât un spectator ipotetic al acestui violent spectacol de televiziune cu o puzderie de seriale ar fi stins de mult videoul, plictisit şi scârbit fiind.

Aşadar, ce spectacol oferim acum celor care ne vizitează şi ne studiază dintotdeauna?

CAPITOLUL 16

Concluzii

Au fost expuse şi ilustrate unele raţiuni morale care prin ele însele ar putea să fie un obstacol în calea unui contact pe baze egale între două civilizaţii planetare. Altminteri cum s-ar putea pretinde o reciprocitate de drepturi şi obligaţii când însăşi bazele acestor două civilizaţii pot să fie la antipozi? Ce credibilitate pot să aibă realmente susţinătorii convinşi ai unei reprezentativităţi terestre într-o întâlnire cosmică de asemenea proporţii?

Cine reprezintă popoarele Pământului? Guvernanţii Naţiunilor mai avansate din punct de vedere tehnologic şi în acelaşi timp lipsite de o bază spirituală care să fie tot atât de avansată? Sau cei ce formează cea mai mare parte a planetei, înapoiaţi din punct de vedere tehnologic sau, pur şi simplu, lipsiţi de cea mai elementară tehnologie şi într-o mare, măsură închistaţi în superstiţii şi sisteme de viaţă preistorice? Un dialog presupune doi interlocutori, care trebuie –

prin logică – să fie ia acelaşi nivel şi să aibă interese comune.

Un alt obstacol în calea contactului ar putea să fie un alt motiv pe care l-am numi tehnic, ba, mai bine, tehnologic, care se deduce din unele fapte relatate mai jos; care fapte – aşa cum va putea să constate cititorul – angajează sfera psihică şi mai ales psihologică a maselor terestre.

Anul 1967, 24 – 25 iunie: (a douăzecea aniversare a observării datorate lui Kenneth Arnold). Un trabuc mare, de formă lunguiaţă, urmat de o serie de mici sfere luminoase a survolat localitatea Resistencia (Ghaco) Argentina... iar la orele 21: 30 se afla în Paraguay, mai precis, deasupra localităţii Villa Curoguati: obiectele zburau în formaţie la o cotă joasă...

La orele 22: 00 au fost înregistrate deranjamente ale sistemului de comunicaţie la Asuncien (capitala statului Paraguay), unde maşinile de scris prin telecomandă (teleimprimatoarele) au încetat să mai funcţioneze. (Platillos volantes en Ibero America y

España[6], Antonio Ribera, p. 217, Editorial Pomaire.)

Pe la aceeaşi oră a faimoasei zile de 24 iunie 1967, la Rosario (Republica Argentina), emisiunile posturilor de radio L T 3 şi L T 8, cele ale televiziunii, precum şi transmisiunile turnului de control al aeroportului Fishetton au fost bruiate în întregime în timpul trecerii pe verticala posturilor sus-amintite a obiectelor respective.

Valul de observări care a atins în noaptea aceea Argentina, Paraguayul şi partea de sud a Braziliei dovedeşte aproximativa simultaneitate a fenomenului, care trebuie să fi avut loc la o înălţime notabilă. Şi în ciuda acestor lucruri interferenţele asupra instalaţiilor radio-electrice au fost de asemenea natură încât le-au făcut pe acestea inutilizabile pe toată durata fenomenului! (Op. cit., p. 200.) (Il Giornale d'Italia, 18 – 19 iunie, 1968.) Buenos Aires. 18. VI. 1968: II Messaggero... la Boulogne şi San Martin, în apropierea şoselei Panamericane, trecerea unei

6 Farfurii zburătoare în America Latină şi în Spania (span.).

farfurii zburătoare a provocat perturbaţii în câmpul magnetic terestru. „Aparatele de radio şi aparatele electrocasnice s-au stins, ceasurile s-au oprit şi acele busolelor au început să se învârtească în mod vertiginos... Potrivit unor depoziţii făcute la mai multe Comisariate de Poliţie, evoluţiile farfuriei zburătoare erau însoţite de un bubuit de tunet continuu şi de nişte lumini orbitoare”.

La Luna, n. 183 – 13 august 1968.

Riccione... „... la fel ca ieri, şi în seara aceasta... farfuria s-a întors... din cauza acelei lumini, totul s-a oprit timp de exact cinci minute... obiectul a apărut pe neaşteptate, fără zgomot... s-a oprit sus pe cer şi avea o strălucire spectrală: o uriaşă lumină albă care-şi schimba apoi treptat nuanţele, atingând tonalităţi de roşu şi violet... televizoarele din hoteluri şi din baruri au încetat să funcţioneze, combinele muzicale (instrumentele electronice – n.a.) din barurile de noapte au încetat şi ele să mai cânte, un tren (linia este electrificată – n.a.) gata de plecare a aşteptat ca

obiectul să se îndepărteze pentru a putea să se pună în mişcare; şi la cinematograf proiecţia filmului a fost întreruptă”.

Aş putea continua să înşir aici cazuri peste cazuri, umplând pagini peste pagini, dar cred că cititorul este de acum edificat.

Şi pentru a încheia: se poate deduce că dacă excludem tehnologia, politica, puterea economică, dacă excludem aspectele tipice şi echivoce ale consumismului, nu avem chiar nimic de oferit unui probabil partener cosmic. Numai la nivel psihic-spiritual ar putea să existe o posibilitate de schimb; şi probabil la un nivel dacă nu de paritate, măcar la unul acceptabil din punct de vedere cantitativ.

Cu alte cuvinte, am putea dispune de materie primă într-o cantitate apreciabilă care ar atârna în balanţa cosmică tot atât cât şi calitatea lor rarefiată.

Nu s-a spus, oare, că tehnologia este echivalentul unui stadiu superior de cultură şi spiritualitate?

Capacităţile ESP (Percepţie Extra-Senzorială) ale omului depăşesc adesea aparatele cele mai perfecte!

Oricum, la sfârşitul acestei cărţi redau aici, cu titlul de pură curiozitate, o ştire apărută în presa anului 1965.

„Vineri 9 iulie 1965, orele 15: 00: Vila de Porto, Insula Sfânta Maria (arhipelagul Azorelor). Un uriaş cilindru alb a trecut pe deasupra insulei la o înălţime de circa 9.000 de metri, la orele 15: 00. Atunci când OZN-ul a trecut pe perpendiculara aeroportului local, toate ceasurile s-au oprit timp de 10 minute, reîncepând să meargă apoi singure, în mod normal". (Platillos volantes en Ibero America y Espańa (Farfurii zburătoare în America Latină şi în Spania), Antonio Ribera, p. 36, Editorial Pomaire.)

Să fim bine atenţi: 9.000 de metri. Adică de la o distanţă de nouă kilometri câmpul magnetic al astronavei (având forma caracteristică a unui trabuc mare) a paralizat tot ceea ce se afla în mişcare sau funcţiona pe bază de energie electrică

în mod total sau parţial (de exemplu, bujiile motoarelor cu explozie).

Fenomenul a durat atâta timp cât OZN-ul s-a menţinut în cotă pe verticala aeroportului şi a încetat numai atunci când obiectul s-a îndepărtat. Ne-am putea închipui o aterizare în Piaţa Sfântul Petru din Roma, sau în piaţa Domului din Milano, sau în Trafalgar Square din Londra, sau în centrul Parisului, al New York-ului, al Moscovei, al Beijing-ului etc, etc?

Cum ar reacţiona psihicul unei populaţii lipsite dintr-odată de binefacerile acelei tehnologii – mândria ei – care face parte de acum din viaţa ei cea de toate zilele?

Nici tu lumină, nici tu mijloace publice, nici tu radio, nici tu televiziune, nici tu încălzire, nici tu aparate electrocasnice, lifturi blocate, comunicaţii izolate în întregime, pompierii, poliţia, forţele armate puse în imposibilitate de a acţiona… şi atunci?

Atunci nu ne va mai rămâne decât să ne dorim ca vorbele celui de care niciodată nu ne amintim

cât trebuie, Alberto Perego, pionier italian al studiului problematicii OZN, să fie cele mai apropiate de realitatea fenomenului; cu alte cuvinte, că unul din scopurile prezenţei şi acţiunii acestei aviaţii este acela de a-i „face pe oameni să înţeleagă că există o lume (cosmică – n.a.) cu mult mai vastă (încă ascunsă pământenilor) care conduce la monoteism şi, prin urmare, la o concepţie unitară, religioasă, ştiinţifică şi politică… să ne pregătească pentru întâlnirea cu populaţiile altor popoare… să ne facă să depăşim această fază delicată a dezvoltării noastre tehnice şi psihologice în care un conflict atomic (la scară mondială – n.a.) ar însemna dezastrul.41 (Notisiario Cisaer, septembrie-octombrie 1959.)

SFÂRŞIT

CUPRINS

Prefaţă: NOI ŞI „EI” 7

Capitolul 1 TREIZECI DE ANI DE OZN-URI 10

Capitolul 2 NORII 23

Capitolul 3 BLACKOUTS 36

Capitolul 4 FOO-FIGHTERS 64

Capitolul 5 ORGANIZAREA 71

Capitolul 6 ASTRONOMII VĂD! 80

Capitolul 7 OZN-URI ŞI CIMITIRE 91

Capitolul 8 ORELE NETRĂITE 104

Capitolul 9 AU ATERIZAT ŞI SUNT AIDOMA PĂMÂNTENILOR 127

Capitolul 10 BUNI SAU RĂI 147

Capitolul 11 CEI „BUNT 160

Capitolul 12 INTERVENŢII: ÎN TRECUT ŞI... ÎN... VIITOR 169

Capitolul 13 CINE SUNTEM? 187

Capitolul 14 LUPTA CU „ÎNTUNERICUL” 194

Capitolul 15 MAREA SCHIMBARE 209

Capitolul 16 CONCLUZII 218

Această carte încearcă să dea o explicaţie logică observărilor de OZN-uri şi altor „întâlniri” cu extratereştrii, fenomene până acum învăluite în mister, deşi realitatea lor efectivă nu mai poate fi tăgăduită. Această carte oferă un cadru clar şi complet al cazurilor şi evenimentelor mai importante care au avut loc, îndeosebi în ultimii douăzeci de ani, în diferite locuri ale planetei noastre. Bogată în documente inedite şi în ipoteze originale, constituie un dosar preţios mai ales pentru căutătorii sinceri şi obiectivi ai adevărului.
ISBN 973 – 9127 – 96 – 5